

CÁM ƠN ĐỊNH MỆNH ĐÃ ĐỂ ANH GẶP EM

Hoa Tuyết Tử

Định mệnh hệ liệt

Phần I: Cảm ơn định mệnh đã để anh gặp được em

Tác giả: Hoa Tuyết Tử

Làm ebook: Anna ~ Dương Tử Nguyệt

Thể loại: ngôn tình hiện đại, sủng, HE

Tiến trình: Hoàn

Độ dài: 20 chương + 1 phiên ngoại

Văn An

Nàng, Tưởng Tuyết Dung một nhà thiết kế hôn lễ nổi tiếng châu Âu.

Mẹ nàng là một nữ diễn viên xinh đẹp, nổi tiếng thế giới, nhưng cha nàng thì lại là một bí ẩn mà rất nhiều người muốn biết

Nàng dịu dàng nhưng mạnh mẽ, tính tình thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết.

Sau khi hay tin bạn thân có ý định vì tình tự sát, nên lập tức hủy hết công việc bay về nước.

Nhưng điều mà nàng không ngờ đến là, chuyến đi này của nàng cũng là bắt đầu cho một vận mệnh mới của mình...

Hắn, An Tuấn Hạo một cảnh sát tài ba, là một người âm trầm, suy nghĩ sâu xa, thông minh nhưng lạnh lùng.

Hắn có một người con gái riêng tám tuổi, một đứa trẻ thông minh, xinh xắn.

Nhưng không mấy ai biết được sự thật sau việc này.

Hắn và nàng tình cờ gặp nhau trong một vụ bắt cóc.

Từ đó tơ tình vương vấn . Kết nối cả hai...

Mục Lục

[Chương 1 ~ Chương 2](#)

[Chương 3 ~ Chương 4 ~ Chương 5.](#)

[Chương 6 ~ Chương 7](#)

[Chương 8 ~ Chương 9 ~ Chương 10.](#)

[Chương 11 ~ Chương 12](#)

[Chương 13 ~ Chương 14 ~ Chương 15.](#)

[Chương 16 ~ Chương 17](#)

[Chương 18 ~ Chương 19 ~ Chương 20.](#)

[Phiên Ngoại.](#)

Sân bay Quốc tế

Chuyến bay từ Paris vừa đáp xuống sân bay, một nữ tử hồi hả kéo theo hành lý, nhanh chân chạy về phía cửa ra. Nàng dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi sân bay, lên taxi, tiến vào thành phố.

“ Bác tài!!! Làm ơn chạy nhanh hơn được không??? Tôi đang có chuyện gấp, tôi sẽ trả tiền thêm. ” nữ tử ngồi trong xe, lòng vô cùng nôn nóng, hối thúc tài xế taxi.

“ Tiểu thư, tôi đã lái nhanh lắm rồi, vào trong nội thành mà lái quá nhanh sẽ bị phạt. Cô thông cảm đi. ”

Nữ tử bất đắc dĩ không thể làm gì, chỉ có thể ngồi đó nôn nóng, nhìn ra ngoài cửa xe, hy vọng là cô sẽ không về trễ.

Bệnh viện Khánh Anh

Trên hành lang, trước cửa phòng phẫu thuật, ba người đang mang vẻ mặt đầy lo lắng đứng bên ngoài. Cả ba đều không ngừng cầu nguyện, hy vọng người nằm bên trong sẽ không có chuyện gì.

“ Bác gái, bác đừng lo lắng, Lệ Nhi sẽ không sao đâu. Bạn ấy hiền lành như vậy, chắc chắn ông trời sẽ phù hộ cho bạn ấy tai qua nạn khỏi mà. ” một nữ tử ăn mặc trang phục công sở, ngồi xuống bên cạnh trung niên thiếu phụ an ủi.

“ Lệ nhi còn rất trẻ, con bé rất nhân hậu, xưa nay chưa từng làm chuyện gì xấu cả. Tại sao lại nỡ nhẫn tâm đối xử với nó như vậy chứ ??? ” trung niên thiếu phụ đau lòng, ôm chặt lấy nữ tử kia khóc lớn.

Trung niên nam tử đứng bên cạnh chỉ có thể thở dài. Dường như chỉ sau một đêm khi nghe tin con gái mình tự sát, thì ông ấy đã già đi rất nhiều.

Vào lúc này, trên dãy hành lang ảm đạm lại vang lên tiếng bước chân vội vã, cả ba người ngược lên nhìn, thì thấy một nữ tử. Người con gái ấy, khoác trên người một bộ trang phục trẻ trung và rất thời thượng, đeo một chiếc kính mát màu đen, đang tiến lại gần họ, với thái độ vô cùng lo lắng.

“ Tuyết Dung, rốt cuộc cậu cũng về rồi !!! ” nữ tử đang ngồi an ủi trung niên thiếu phụ, nhìn thấy người mới tới, không khỏi vui mừng.

“ Tuyết Dung, con chính là Tường Tuyết Dung sao ??? ” trung niên thiếu phụ ngạc nhiên nhìn nữ tử mới tới, liền cất tiếng hỏi.

“Bác gái, bác trai, đã lâu không gặp. Hai người mạnh khỏe chứ ạ ???” Tuyết Dung lễ phép hỏi thăm.

“Khỏe...khỏe...nhưng còn Lệ nhi nó...” trung niên thiếu phụ nói đến đây, không khỏi lại đau lòng, vùi đầu vào ngực trung niên nam tử khóc lớn.

“Lão bà, không cần lo. Con gái chúng ta nhất định sẽ không sao đâu ???” Tần Thanh Thiên ôm thê tử vào lòng an ủi, nhưng thật ra trong lòng ông cũng lo lắng không kém.

Bên kia, Tưởng Tuyết Dung cùng Lăng Tịnh Hà không biết nói gì hơn, cũng chỉ có thể đứng đó nhìn vào cánh cửa phòng phẫu thuật. Tất cả đều chỉ hy vọng Tần Lệ Nhi bên trong có thể vì cha mẹ của mình mà cố gắng vượt qua lần này.

Lại thêm ba tiếng trôi qua, rớt cuộc đèn phía trên phòng phẫu thuật cũng tắt, và một vị bác sĩ mang theo khuôn mặt mệt mỏi bước ra.

“Bác sĩ, xin hỏi con gái của tôi sao rồi??? ” Tần phu nhân lo lắng hỏi.

“Cũng may là bệnh nhân được đưa đến bệnh viện kịp lúc, cho nên tính mạng đã được bảo toàn. Nhưng chúng tôi phát hiện tinh thần bệnh nhân không được ổn định cho lắm. Lúc chúng tôi định tiến hành tiêm thuốc mê để tiến hành phẫu thuật, thì cô ấy lại phản kháng, không cho chúng tôi làm. Chúng tôi phải mất rất nhiều thời gian mới có thể ổn định được cô ấy. Đây là lần đầu chúng tôi thấy một bệnh nhân rõ ràng đã rất suy yếu, vậy mà còn ngoan cố chống chọi đến vậy. Tốt nhất sau này người nhà nên để tâm đến cô ấy nhiều hơn, để tránh cô ấy lại làm chuyện dại dột.” bác sĩ cảm thán lắc đầu.

“Cám ơn bác sĩ. Chúng tôi nhất định sẽ chú ý đến nó.” Tần Thanh Thiên gật đầu cảm tạ.

“Một lát nữa bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng hồi sức, người nhà có thể đến thăm. Nhưng không được lâu quá, để bệnh nhân còn nghỉ ngơi.” bác sĩ ân cần dặn dò.

“Cám ơn bác sĩ, thành thật cảm ơn bác sĩ.” Tần mẫu khóc cười lẫn lộn gật đầu, liên tục cảm tạ.

Bác sĩ không nói gì thêm, thở dài quay đi, “Thật cảm thương cho những người làm cha mẹ, lớn tuổi rồi mà vẫn phải lo lắng cho con cái thế này. Đúng là nuôi con đến trăm tuổi, thì lo hết chín mươi chín năm mà.”

Lại thêm một tuần nữa trôi qua, Tần Lệ Nhi sau khi được đưa khỏi phòng phẫu thuật

thì được chuyển đến phòng hồi sức, nhưng không nói lời nào, cứ như một cái xác không hồn. Cô chỉ nằm một chỗ, không nói với ai lời nào, cũng không chịu ăn uống gì.

Ba ngày trước, sau khi được chuyển đến phòng bệnh thường, thì mọi người có thể dễ dàng vào thăm hơn. Vì vậy, ai cũng thay nhau an ủi, khuyên nhủ, canh chừng, để tránh cho Lệ Nhi lại làm chuyện dại dột. Thế nhưng Lệ Nhi vẫn cứ như vậy, ánh mắt vô hồn, không quan tâm đến ai. Thậm chí Tần mẫu vì nhìn thấy con gái như thế mà đau lòng đến ngất xỉu, cô cũng không quan tâm.

“Tớ chịu đủ rồi.” Tuyết Dung đột nhiên phát cáu, đập mạnh tay lên bàn.

“Tuyết Dung, cậu làm gì vậy ??? Mau ngồi xuống đi.” Lăng Tịnh Hà ngồi bên cạnh, kéo tay Tuyết Dung ngồi xuống, để tránh cô ấy làm kinh động đến bác trai bác gái bên kia.

“Chẳng lẽ cậu có thể ngồi đó, nhìn Lệ Nhi tự hủy hoại mình như vậy sao ??? Cậu làm được, nhưng tớ làm không được.” Tuyết Dung tức giận, quăng túi xách sang một bên, tiến lại gần giường bệnh.

“Tần Lệ Nhi, cậu làm ơn tỉnh lại đi có được không??? Rốt cuộc cậu tính hành hạ mình, hành hạ cha mẹ cậu đến khi nào hả??? ” Tuyết Dung nắm chặt bả vai Lệ Nhi lay mạnh.

Tuy nhiên Tần Lệ Nhi vẫn không hề có phản ứng.

‘Ba’

Một tiếng thanh thúy vang lên, ba người còn lại trong phòng đều ngớ ngàng.

Tần Lệ Nhi ôm mặt, trân trối nhìn Tuyết Dung, trong mắt ánh lên tia giận dữ.

“Sao, nổi giận sao??? Nổi giận thì đứng lên mà đánh lại tớ. Tần Lệ Nhi, tớ nói cho cậu biết, tớ thật sự rất thất vọng về cậu. Lệ Nhi mà tớ quen là một cô gái đầy sức sống, rất hiếu thảo, rất quan tâm bạn bè. Nhưng ngày hôm nay, cậu xem thử xem, cậu đã trở nên như thế nào??? Cậu chỉ vì một gã đàn ông vong tình phụ nghĩa, cắt mạch máu tự vẫn. Bộ trước khi cậu làm chuyện đó, không hề nghĩ đến cha mẹ cậu sao ??? Họ sinh cậu ra, vất vả nuôi cậu khôn lớn, cậu còn chưa báo hiếu họ, vậy mà lại đi có suy nghĩ nông cạn, muốn kết thúc sinh mạng của mình. Một lần nữa, cậu lại làm họ đau lòng, lo lắng đến mức như vậy. Đây là cách báo ân sinh thành, nuôi dưỡng của cậu với họ hay sao ??? Không lẽ cậu nhẫn tâm để họ người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh hay sao ??? Tớ và Tịnh Hà đều là bạn thân của cậu, bọn tớ vì cậu, bỏ hết mọi công việc, chạy đến đây. Vậy mà cậu

chẳng thêm quan tâm đến ý, chẳng lẽ đây chính là những thứ mà cậu từng nói ‘bạn bè có phước cùng hưởng, có họa cùng chia hay sao???’. Chẳng lẽ trong mắt cậu, bọn tớ chỉ có thể là có phước cùng hưởng, nhưng không thể có họa cùng chia hay sao??? Như vậy thì cậu quá xem thường bọn tớ, vậy là cậu xưa nay chưa từng xem bọn tớ là bạn có phải hay không??? Cho nên cậu mới im lặng, không thêm chia sẻ với ai như thế ??? Tớ không thích thế này chút nào, cậu mau trả lại Lệ Nhi lúc trước đây cho bọn tớ. Tớ nói cho cậu biết, Lệ Nhi lúc trước là người rất lạc quan. Nếu cô ấy gặp phải chuyện này, cô ấy sẽ tuyệt không làm chuyện đại dột, mà sẽ sống thật tốt, sau đó tìm một người bạn trai tốt hơn để cho tên kia biết rằng, không có hẳn cô ấy cũng sống rất tốt, không hề ảnh hưởng gì cả. Hơn nữa, hẳn không chọn cô ấy, mà lại đi chọn cô gái kia, là hẳn ngu ngốc, không có mắt nhìn người. Đây mới là chuyện mà Tần Lệ Nhi cần phải làm, chứ không giống như bây giờ, lại đi làm cái chuyện ngu ngốc này. Cậu không còn là Lệ Nhi như trước nữa rồi. Coi như tớ xin cậu, mau trở lại đi được không??? Không có tên chết tiệt kia, cậu vẫn còn bọn tớ, còn có cha mẹ cậu, và rất nhiều người quan tâm cậu mà. Cậu hãy mau chóng đứng lên lại đi, có được không ??? ” Tuyết Dung giọng nói nghẹn ngào, càng nói nước mắt càng rơi, nhưng cô vẫn cầm cự nói xong, sau đó che miệng chạy nhanh ra ngoài.

“ Tuyết Dung!!! ” Lăng Tịnh Hà vội vã đuổi theo sau.

Tần mẫu nghe xong lời Tuyết Dung nói, cũng kiềm lòng không được, khóc lớn chạy ra ngoài.

Tần phụ liếc nhìn con gái, sau đó thở dài một tiếng, nhanh chóng chạy đuổi theo vợ mình.

Cả căn phòng giờ đây hoàn toàn trống rỗng. Mọi người đều đã rời khỏi, chỉ để lại Tần Lệ Nhi một mình ngồi ngơ ngác ở đó.

Hết chương 1

Chương 2

“ Tuyết Dung, cậu ổn chứ ??? ” Lăng Tịnh Hà chạy đuổi theo Tuyết Dung lên sân thượng của bệnh viện, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“ Tớ không sao. Tịnh Hà à, tớ thật sự không thể hiểu nổi Lệ Nhi nữa rồi. Rõ ràng cái tên Lý Văn Kiệt đó không có chỗ nào tốt, chẳng qua là miệng lưỡi ngọt một chút mà thôi. Lệ Nhi rõ ràng cũng biết chuyện này, thì tại sao cô ấy lại cứ yêu hắn đến như vậy??? Thậm chí thiếu hắn thì sống không nổi nữa chứ. ” Tuyết Dung đau lòng hỏi.

“ Tuyết Dung, vấn đề thì cho dù là chúng ta có hiểu cũng không được, quan trọng là Lệ Nhi hiểu mới được. Nam nhân trên đời này có rất nhiều, nam nhân tốt cũng không thiếu, nhưng số phận lại cứ thích trêu người, để cho Lệ Nhi yêu Lý Văn Kiệt. Đây là số kiếp của cô ấy, kể từ khi Lý Văn Kiệt cùng Lệ Nhi chia tay, tớ và hai bác ngày nào cũng an ủi cô ấy, làm mọi cách để cô ấy không nghĩ đến chuyện đau lòng này. Tớ cứ nghĩ là cô ấy sẽ vượt qua được chuyện này và bắt đầu một cuộc sống mới, nào ngờ cô ấy lại..... Bây giờ chỉ hy vọng một cái tát vừa rồi, cộng thêm một trận nắng liên tục của cậu, có thể làm thức tỉnh được Lệ Nhi. Nếu không thì tớ cũng hết cách rồi. ” Lăng Tịnh Hà thở dài hy vọng.

Tuyết Dung quay sang nhìn Tịnh Hà, nhưng không mở miệng nói gì. Cả hai đều hiểu rõ, những gì họ có thể làm đều đã làm hết rồi. Nếu như bản thân Tần Lệ Nhi còn không chịu thức tỉnh, thì họ cùng đành bó tay mà thôi. Hai người cũng chỉ lẳng lặng đứng đó một hồi, sau đó cả hai cùng quay trở xuống. Nhưng trong tâm, cả hai đều hy vọng Lệ Nhi có thể thức tỉnh, đừng làm cho những người quan tâm cô ấy phải lo lắng nữa.

Lại thêm ba ngày nữa trôi qua, hôm nay cũng như mọi ngày, Tịnh Hà cùng Tuyết Dung sau khi sắp xếp mọi chuyện, lại cùng nhau đến bệnh viện thăm Lệ Nhi. Thế nhưng vừa bước vào phòng bệnh, hai người đã bị cảnh tượng bên trong làm cho ngỡ ngàng.

Bên trong phòng, Tần Lệ Nhi đang ngồi trên giường bệnh, tựa lưng vào gối, cúi đầu ăn một cách ngon miệng những món ăn mà Tần mẫu nấu. Tần phụ và Tần mẫu thì đứng bên cạnh vui vẻ nhìn con gái, hơn nữa còn luôn tay gấp thức ăn cho Lệ Nhi, không khí vô cùng vui vẻ.

“ Tuyết Dung, Tịnh Hà hai cậu đã đến rồi, mau vào đây đi. ” Lệ Nhi vừa nhìn thấy hai cô bạn thân, vui mừng lên tiếng.

Việc này lại làm cho hai cô bạn kia thêm một trận ngổ ngàng, hai người quay lại nhìn nhau, không biết nên nói thế nào.

“ Lão bà, chúng ta ra ngoài, để cho bọn trẻ nói chuyện đi. ” Tần phụ dịu dàng kéo tay vợ ra ngoài.

Tần mẫu cũng mỉm cười, lẳng lặng nghe theo đi theo. Khi đi ngang qua chỗ Tuyết Dung và Tịnh Hà đang đứng, không quên nhìn họ bằng một ánh mắt cảm ơn cùng cảm động. Sau khi ra tới cửa, còn không quên thay họ đóng cửa phòng lại.

“ Hai cậu mau vào đây ngồi đi, đứng ngây ra đó làm gì??? ” Lệ Nhi cười tươi nói.

“ Lệ Nhi....cậu... ” Lăng Tịnh Hà ngơ ngác trước sự chuyển biến của cô bạn thân.

“ Làm gì mà cả hai cậu lại trở mặt ra nhìn tớ thế kia??? Bộ các cậu không hy vọng tớ phẫn chấn lên à??? Đặc biệt là cậu đó, Tưởng Tuyết Dung!!! Đây không phải là những gì mà cậu muốn sao??? Cho nên mấy ngày trước mới mắng tớ một trận như thế, thậm chí còn tát tớ một cái rất đau, cậu có biết không??? Từ nhỏ đến giờ kể cả cha mẹ tớ cũng chưa từng đánh tớ như thế. ” nói đến đây, Tần Lệ Nhi không khỏi trề môi, gương mặt phụng phịu, nũng nịu ai oán.

Làm cho Tuyết Dung cảm tưởng dường như mình xuống tay đánh cô ấy như vậy là một tội lỗi rất lớn không bằng.

“ Lệ Nhi!!! ” Lăng Tịnh Hà vui mừng, ôm chầm lấy bạn thân, rốt cuộc bạn của cô cũng trở lại rồi.

Tuyết Dung cũng tiến lại gần, choàng tay ôm lấy hai cô bạn mình. Cả ba ôm chầm lấy nhau, vừa khóc vừa cười. ‘Thiên ngôn vạn ngữ’, cũng không cần thiết phải nói thêm điều gì nữa cả. Một cái ôm này, đủ để nói lên tình bạn thân thiết của bọn họ.

Bên ngoài phòng bệnh, Tần phụ, Tần mẫu đứng đó, nhìn vào khung cảnh bên trong cũng không khỏi cười vui vẻ. Rốt cuộc con gái của họ đã có thể trút được khúc mắc và làm lại từ đầu. Họ cũng vui mừng thay cho Lệ Nhi, vì con gái của mình có được những người bạn tốt như thế.

“ Tuyết Dung, cậu đang ở đâu thế??? ” đầu bên kia điện thoại vang lên giọng của Lăng Tịnh Hà.

“ Mình đang trên đường đến trường của Lệ Nhi. Hôm nay mình xong việc sớm, nên mình sẽ đến đón cô ấy, sau đó về nhà luôn. ” Tuyết Dung vừa lái xe, vừa mỉm cười trả lời điện thoại.

“ Vậy à, cũng được, mình sẽ xuống siêu thị mau ít đồ. Tối nay chúng ta sẽ ăn lẩu nha??? ” Lăng Tịnh Hà bên kia đầu dây, giọng nói vui vẻ hỏi.

“ Được, thế có cần mình mua thêm gì không??? ” ‘Lẩu?? Không sai, đã lâu rồi không ăn.’ Tuyết Dung trong đầu thầm nghĩ.

“ Không cần, mình đã chuẩn bị mọi thứ rồi. Cậu chỉ việc đi đón Lệ Nhi và chở cậu ấy cùng về là được rồi. ”

“ Vậy được, nếu vậy mình tắt điện thoại đây. ”

“ Hào, nhanh về nha, mình chờ hai người. ”

“ Được. ” Tuyết Dung mỉm cười, tắt điện thoại.

Tính ra kể từ ngày Lệ Nhi ra viện đến nay thì đã được ba tháng rồi. Sau khi xuất viện, Lệ Nhi cũng đã đi làm lại. Tần phụ và Tần mẫu trong suốt thời gian qua đã vất vả rất nhiều, nên dưới sự khuyên bảo của cả ba cô gái, họ cũng đã đồng ý tạm gác mọi việc, cùng nhau dắt tay đi du lịch.

Ban đầu, họ cũng không an tâm để Lệ Nhi ở lại một mình. Nhưng mà sau khi Tịnh Hà đưa ra ý kiến, cô ấy và Tuyết Dung sẽ cùng dọn đến ở chung với Lệ Nhi, thì Tần phụ và Tần mẫu mới yên tâm. Trải qua chuyện lần này, đối với hai cô gái, giờ đây Tần phụ và Tần mẫu đã không còn xem họ là bạn thân con gái mình nữa, mà đã xem họ như con gái ruột của mình rồi. Thế là một bữa tiệc nho nhỏ nhận con nuôi đã được diễn ra, cho nên bây giờ họ hoàn toàn tin tưởng và an tâm mà cùng nhau đi hưởng thụ thế giới của hai người.

Cả hai vốn chỉ có ý định đi gần trong khu vực Châu Á. Nhưng dưới sự nhiệt tình giới thiệu, cộng thêm sự sắp xếp ổn thỏa của Tuyết Dung, cả hai đã chuyển sang đi vòng quanh Châu Âu. Nguyên nhân ư??? Chỉ vì ở Châu Âu, Tuyết Dung có rất nhiều bạn bè, và tất cả họ đều rất nhiệt tình và sẵn lòng làm hướng dẫn viên cho cha mẹ nuôi của Tuyết Dung. Thế nên có lẽ trong vòng ba tháng tới, Tần phụ cùng Tần mẫu cũng chưa chắc sẽ quay về Đài Loan.

Tần Lệ Nhi, năm nay hai mươi lăm tuổi, là giáo viên trường tiểu học Hồng Quang. Mấy tháng trước vì chuyện riêng nên nhập viện, chỉ mới đi dạy lại năm ngày nay.

“ Lệ Nhi!!! ” Tuyết Dung chạy xe vào bãi đỗ xe của trường. Sau đó, cô tiến vào trong tìm, thì mới thấy Lệ Nhi đang đứng ngoài cửa lớp cùng một cô bạn nhỏ, liền lên tiếng gọi.

Tần Lệ Nhi cùng cô bạn nhỏ đứng bên kia, nghe tiếng gọi thì cùng quay đầu lại nhìn.

“ Tuyết Dung. ” Lệ Nhi cười, lên tiếng trả lời.

“ Tại sao cậu lại đến đây??? ” Lệ Nhi thắc mắc.

“ Tớ xong việc sớm, nên ghé qua đón cậu luôn. Cô bạn nhỏ này là ai thế ??? ” Tuyết Dung chú ý đến cô bé từ nãy giờ cứ nhìn mình chăm chăm, lên tiếng hỏi han.

“ Đây là An Tuyết Nhi, học sinh lớp mình. Đáng lý ra thì vào giờ này mọi hôm, ba của bé đã đến đón. Nhưng hôm nay đột nhiên An tiên sinh có việc bận, nên nhờ mình xem hộ con bé một lát. An tiên sinh sẽ nhanh chóng sắp xếp công việc và đến ngay.” Lệ Nhi nhẹ nhàng đáp.

“ Thì ra là thế. Nhưng mà cứ đứng đây ở đây cũng hơi bất tiện. Hay là vậy, đối diện trường có một tiệm kem, cả ba chúng ta cùng ra đó vừa ăn kem, vừa chờ thế nào??? ” Tuyết Dung nhiệt tình đề nghị.

“ Tuyết Nhi, ý con thì sao??? ” Lệ Nhi nhìn xuống, hỏi ý kiến của cô bạn nhỏ.

“ Cô ơi, tên của cô cũng có một chữ Tuyết sao??? Tuyết trong tên của con có nghĩa là hoa tuyết, thế còn cô thì sao??? ” cô bạn nhỏ hồn nhiên, nhìn Tuyết Dung hỏi.

Tuyết Dung nhất thời ngơ ngác trước câu hỏi kia, nhưng sau vài giây đã lấy lại tinh thần, mỉm cười trả lời.

“ Vậy sao??? Thật là trùng hợp, mẹ của cô vốn rất thích hoa tuyết, nên từ Tuyết trong tên của cô cũng có nghĩa là hoa tuyết. Nói vậy thì xem ra chúng ta đúng là có duyên nha. Thế bây giờ con có thể cho cô có vinh hạnh mời người bạn nhỏ có duyên với mình này, một ly kem được không nào??? ”

“ Dạ được!!! ” An Tuyết Nhi gật đầu, mỉm cười.

Tuyết Dung cùng Lệ Nhi thấy vậy thì nhìn nhau cười. ‘Trẻ con ngày nay đúng là rất thông minh a.’.

Sau đó, cả ba cùng sang tiệm kem đối diện trường học, vừa ăn vừa chờ cha của Tuyết Nhi đến đón. Nhưng Tuyết Dung cùng Lệ Nhi đều không phát hiện, khi này trong mắt An Tuyết Nhi ánh lên một tia tính toán, nhưng rất nhanh đã biến mất. Thay vào đó là một ánh mắt vô tư trong sáng, rất dễ khiến cho người ta yêu thích, nhưng cũng dễ dàng mắc bẫy.

(TT: Cảnh báo!!! Từ chương sau trở đi, Tuyết Nhi bé con sẽ lộ bản chất hồ ly chính tông ra, mọi người đừng để bị lừa a >O<)

Hết chương 2

“ Tuyết nhi, ăn nhiều một chút. Chẳng phải con rất thích kem dâu sao??? ” Lệ Nhi dịu dàng cất giọng, đẩy ly kem dâu về phía An Tuyết Nhi.

“ Nói ra thì quả thật có điểm trùng hợp nha. Cả hai người, trong tên đều có cùng một chữ Tuyết. Hơn nữa, cả hai đều thích ăn kem dâu. Đây đúng là duyên phận mà. ” Lệ Nhi mỉm cười, giọng điệu đùa vui một cách hăng hái.

“ Ân, đúng a~ Cô ơì, chúng ta nếu có duyên như vậy, cô có thể làm bạn với con được không??? ” An Tuyết Nhi hồn nhiên, mỉm cười tươi tắn nói.

“ Kết bạn???!! Cô bạn nhỏ, tại sao con lại muốn kết bạn với cô??? Chúng ta ngoài trừ trong tên trùng một chữ, và cùng thích ăn kem dâu ra, thì đây chỉ là lần đầu chúng ta gặp mặt. Hơn nữa, chúng ta chưa chắc sau này sẽ còn gặp lại, thì tại sao con lại muốn kết bạn với cô??? ” Tuyết Dung mỉm cười hỏi lại.

“ Tại vì con cảm thấy chúng ta có duyên, nhất định hai chúng ta sẽ rất hợp nhau. Và lại, cô là bạn thân của cô giáo, nên sau này khi cô đến gặp cô giáo, chúng ta có thể gặp lại nhau rồi. Con thật sự rất muốn kết bạn với cô!! Vậy thì chúng ta kết bạn với nhau được không cô??? Đi mà cô. ” An Tuyết Nhi nắm lấy tay Tuyết Dung lắc nhẹ, nũng nịu trả lời. Đôi mắt long lanh to tròn nhìn thẳng vào Tuyết Dung, trông rất đáng yêu, khiến cho người ta không thể nào từ chối cô bé được.

“Được rồi, chúng ta kết bạn.” Tất nhiên, Tuyết Dung cũng không ngoại lệ, nên đã gật đầu đồng ý.

(TT: Tiêu rồi, tử căn câu rồi. Chúc mừng tử, tử đã trở thành con cá trên thớt của bé Tuyết Nhi nhà ta rồi >o<. BN: thế ta có thể mở cửa hàng kinh doanh dụng cụ nhà bếp để bán cho bé Tuyết Nhi rồi a~ =]]~.)

“Tuyết nhi....”

Ba người đang ăn kem và trò chuyện vui vẻ thì một giọng nam vang lên, xen vào bầu không khí ấm áp này.

“Chú Trương!!” An Tuyết Nhi vui mừng, vẫy tay với nam nhân đang tiến đến.

“Cô Tần.” Trương Thế Sơn gật đầu chào hỏi Lệ Nhi.

“Rốt cuộc cũng tìm được con rồi, làm ta sợ hết hồn. Ta cứ tưởng con lại bị người ta bắt cóc nữa chứ.” Trương Thế Sơn trêu đùa, xoa đầu Tuyết Nhi.

“Con chờ lâu quá, không thấy papa đến đón, nên cô giáo và bạn cố ấy mới đưa con sang đây ăn kem. Thuận tiện vừa ăn vừa chờ.” An Tuyết Nhi cười tươi trả lời.

“Chú Trương, đây là bạn của cô con. Tên của cô ấy là Tuyết Dung, trùng hợp lắm phải không??? Trong tên của cô ấy cũng có một chữ Tuyết giống tên của con, hơn nữa con và cô ấy cũng đều thích kem dâu nha.” Tuyết Nhi vui vẻ giới thiệu, vẻ mặt như thể cô bé vừa tìm thấy bảo bối vậy.

“Chào cô.” Trương Thế Sơn mỉm cười, chào Tuyết Dung.

“Chào anh.” Tuyết Dung cũng theo lễ phép, gật đầu chào lại.

“Cô Tần, hôm nay ba của Tuyết Nhi bận việc, nên nhờ tôi đến đón. Bây giờ nếu không còn gì nữa, tôi muốn đưa Tuyết Nhi về nhà. Vì lát nữa tôi còn có việc phải làm nữa.” Trương Thế Sơn ôn tồn giải thích.

“Được chứ, nếu vậy anh cứ đưa cô bé ra về.” Lệ Nhi biết người trước mắt là đồng nghiệp và cũng là bạn thân của ba Tuyết Nhi nên cô hoàn toàn an tâm.

“Tuyết Nhi, tối về nhớ làm bài tập nha.” Sau đó, Lệ Nhi quay sang cô bé, nhẹ giọng dặn dò Tuyết Nhi.

“Dạ được” Tuyết Nhi cười, gật đầu vâng lời.

“ Chờ chút, con mang theo kem về ăn. ” Lúc này, Tuyết Dung vẫy tay nhờ người bồi bàn đem ly kem mà Tuyết Nhi vẫn chưa kịp ăn, đóng hộp để cô bé tiện mang về.

Sau khi tiếp nhận ly kem, An Tuyết Nhi lễ phép chào hỏi Lệ Nhi và Tuyết Dung. Sau đó, cô bé theo Trương Thế Sơn về nhà. Trương Thế Sơn cũng theo lễ xã giao, gật đầu chào từ biệt Tuyết Dung và Lệ Nhi.

“ Lệ Nhi!!! ” Tuyết Dung vừa bước vào cửa phòng học thì nhìn thấy Lệ Nhi đang lo lắng đứng đó.

“ Tuyết Dung, sao cậu lại đến đây??? Không phải Tịnh Hà bảo hôm nay sẽ đến đón mình sao??? ” Lệ Nhi ngạc nhiên hỏi.

“À, cô ấy đột nhiên phải họp gấp, nên nhờ tớ đi thay thế giùm. Dù sao tớ cũng đã xong việc rồi, cho nên thuận tiện ghé sang thôi mà. ” Tuyết Dung cười giải thích.

“ Thật ra các cậu không cần phải lúc nào cũng luôn bên cạnh tớ. Tớ bây giờ đã không sao rồi. Các cậu không cần lo lắng cho tớ nữa đâu. ” Lệ Nhi cười nhẹ nói.

Nhưng cô biết rất rõ, hai cô bạn thân này, bất kể là bận thế nào đi chăng nữa, cũng luôn dành thời gian bên cạnh cô. Mỗi ngày khi cô tan trường thì đều luôn luân phiên đến đón cô.

Cả hai chỉ sợ nếu họ không ở bên thì cô sẽ nhớ lại chuyện trước đây mà làm chuyện khờ dại. Thử hỏi trước tấm lòng đó của họ, bảo cô làm sao không cảm động, không cố gắng vượt qua đau khổ mà đứng dậy một lần nữa được cơ chứ.

“ Làm gì có a. Chẳng qua là tớ tiện đường nên ghé qua thôi mà. ” Tuyết Dung cười ngượng phản bác.

Thật ra những gì Lệ Nhi nói đều đúng. Cả Tuyết Dung cùng Tịnh Hà đều vẫn còn lo lắng cho Lệ Nhi. Bọn cô sợ rằng nếu cả hai không ở bên thì Lệ Nhi sẽ cô đơn, sẽ nghĩ đến chuyện cũ mà nghĩ quẩn. Cho nên bất luận khi nào hay ở đâu, cả hai đều luôn thay nhau ở bên cô. Nói khó nghe hơn chút nữa là giám sát Lệ Nhi mà thôi.

“ Cô ơi.... ” Lúc này thì một giọng nói non nớt vang lên, đánh vỡ bầu không khí trầm mặc.

“ Tuyết nhi, con đến đúng lúc lắm đó. Bây giờ cô phải đi họp, con ở đây cùng cô

Tưởng nha. Chờ chút nữa thì ba con sẽ đến đón. ” Lệ Nhi nhẹ giọng dặn dò Tuyết Nhi.

“ Tuyết Dung, mình bây giờ phải đi họp. Bạn trông con bé hộ mình chút nha. lát nữa, ba con bé sẽ đến đón con bé ngay. ” Lệ Nhi quay sang nói với Tuyết Dung.

“ Được rồi, cậu cứ đi đi. Cứ giao con bé cho mình. ” Tuyết Dung liền nhanh chóng gật đầu đồng ý.

“ Tuyết Nhi, chúng ta ra ngoài đứng được không??? Cô không thích máy lạnh cho lắm, đứng ở đây cô cảm thấy không khỏe. ” Sau khi Lệ Nhi rời khỏi, Tuyết Dung khom người, hỏi nhỏ Tuyết Nhi.

“ Dạ được. ” Tuyết Nhi không nói hai lời liền nghe theo. Sau đó, cả hai cùng nhau bước ra cổng trường. Hai người một lớn một nhỏ, cứ ngồi trên ghế đá ven đường, vừa uống nước vừa chờ.

Chẳng mấy chốc đã nửa tiếng trôi qua.

“ Tuyết Dung!!! ” Lệ Nhi từ trong trường bước ra, từ phía sau gọi hai người.

“ Lệ Nhi.. ”

“ Cô ơi... ”

Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi đều cười vui vẻ, vẫy tay với Lệ Nhi.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe khách mười sáu chỗ đột nhiên dừng lại ngay chỗ hai người. Cánh cửa xe được mở ra, hai người đàn ông lạ mặt xuống xe, bắt lấy Tuyết Nhi, lôi cô bé lên xe.

“ AAA, thả cháu ra!!!!!! ” Tuyết Nhi la lớn cầu cứu.

“ Các người đang làm gì ??? Mau thả con bé ra!!!!!!!!!! ” Tuyết Dung tiến lại, mạnh mẽ kéo lại Tuyết Nhi thoát khỏi người đàn ông kia. Bỗng dưng, cô cảm thấy phía sau có thứ gì đó đập vào đầu mình. Chẳng mấy chốc, cô đã lâm vào hôn mê.

Hai gã đàn ông, mang Tuyết Nhi và cả Tuyết Dung lên xe. Sau đó, chiếc xe khách nhanh chóng rời khỏi.

“ Tuyết Dung!!!! Tuyết Nhi!!!! ” Lệ Nhi lo lắng chạy ra. Nhưng đã không còn kịp nữa, vì chiếc xe đã rời khỏi.

“ Đúng rồi, ba Tuyết Nhi, phải gọi cho ba Tuyết Nhi. ” Lúc này, Lệ nhi mới nhớ đến ba của Tuyết Nhi làm cảnh sát. Cho nên cô nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi ra, sau đó vội vã nhấn số cần gọi.

Hết chương 3

“ Ừ....m..... ” Thời điểm Tuyết Dung tỉnh lại đã là chuyện của ba tiếng sau. Bản thân cô đều bị trói chặt cả tay chân. Cô nhìn xung quanh chỉ thấy Tuyết Nhi đang trong tình trạng cũng giống như mình, bị trói dựa vào cột. Cả hai cô cháu hiện giờ đang bị nhốt trong một nhà kho, nhưng cô không biết rốt cuộc đây là nơi nào.

“ Cô ơi, cô không sao chứ??? ” Tuyết Nhi quan tâm hỏi.

“ Cô không sao, con không sao chứ??? ” Tuyết Dung mỉm cười trấn an, sau đó hỏi lại Tuyết Nhi.

“ Con không sao. Cô ơi, cô yên tâm đi. Ba con là cảnh sát, rất nhanh thôi ba sẽ tìm thấy chúng ta mà. ” Tuyết Nhi cười tươi, tự hào nói.

Mỗi khi nhắc đến ba mình, cô bé chưa bao giờ tỏ vẻ không vui. Dù ba là cảnh sát, thường xuyên vắng nhà, không ở bên cạnh chăm sóc cô bé. Hầu hết thời gian đều là cô giúp việc trong nhà, hay hàng xóm trông nom cô bé. Thế nhưng cô bé hiểu rất hiểu chuyện. Ba sở dĩ như vậy là vì ba phải đi bắt kẻ xấu, bảo vệ mọi người. Cho nên cô bé chưa từng trách ba mình, ngược lại còn thấy rất tự hào khi có một người ba như thế.

“ Ân, đúng vậy, rồi ba con sẽ nhanh chóng tìm thấy chúng ta thôi. ” Tuyết Dung nhìn thấy vẻ mặt đầy tự tin của Tuyết Nhi cũng gật đầu phụ họa, không muốn để cô bé thất vọng. Dù trong lòng cô cũng không biết rõ, liệu cảnh sát có tìm được họ hay không nữa???

Hai người đang trò chuyện thì đột nhiên trong bóng đêm vang lên một giọng nói trầm tính của nam nhân.

“ Yên tâm, không cần ba của cô bé tìm đến đây đâu. Chỉ cần sau khi chúng tôi lấy được thứ chúng tôi muốn, chúng tôi sẽ tự động thả hai người ra thôi. Trong khoảng thời gian này, làm phiền cả hai hợp tác và chịu khó ở lại đây làm khách vậy. ”

“ Anh là ai??? Tại sao lại bắt chúng tôi??? ” Tuyết Dung lên tiếng hỏi.

“ Việc này cô không cần biết. Chỉ cần cả hai ngoan ngoãn ở lại đây, không làm điều

gì ngu xuân, thì tôi đảm bảo hai người sẽ không sao. Nhưng nếu như hai người có bất kỳ hành động ngu xuân nào, thì đừng trách tôi. ” Giọng nam nhân kia hàm chứa nguy hiểm, lời lẽ cảnh cáo, xen lẫn lạnh lùng lại vang lên lần nữa.

Nhưng Tuyết Dung thì lại không hề nhìn thấy mặt người đó. Sau đó, cô nghe thấy tiếng bước chân, nên cô tin chắc là người đàn ông đó đã rời đi.

Tuyết Dung bây giờ cũng không biết làm gì hơn, nên cô dùng sức nhích lại gần Tuyết Nhi. Hai cô cháu dựa vào nhau mà chờ, chỉ hy vọng sẽ có người nhanh chóng tìm được họ.

Hôm nay, trường tiểu học Hồng Quang mang bầu không khí khác hẳn mọi ngày. Giờ này mọi hôm, tất cả mọi người đều đã ra về, nhiều nhất chỉ có hai bảo vệ ở lại. Nhưng hôm nay, trước cổng trường lại tập trung rất nhiều cảnh sát. Và lại, tất cả giáo viên nhà trường đều phải ở lại, không một ai trở về nhà, nguyên nhân ư???

Ba giờ trước, một học sinh và một cô gái, đã bị bắt cóc ngay trước cổng trường. Và nhân chứng trong vụ này lại là giáo viên chủ nhiệm của em học sinh đã bị bắt cóc.

“ Cô Tần, cô có còn nhớ đặc điểm của chiếc xe đã bắt Tuyết Nhi và cô Tường đi không???”

Ngồi đối diện Tần Lệ Nhi giờ phút này là một nam cảnh sát. Dáng người cao ráo, bề ngoài xuất sắc đến khó tin. Con người đen thâm thúy, cái mũi cao thẳng, bạc môi khêu gợi, toàn thân đều tản ra suất khí mười phần nam tính mị lực. Thế nhưng lại có đôi chút lạnh lùng khiến cho người khác không dám đến gần. Người này không ai khác chính là An Tuấn Hạo, ba của cô bé bị bắt cóc An Tuyết Nhi, và cũng là đội trưởng đội trọng án.

“ Tôi không nhớ rõ biển số xe. Tôi chỉ nhớ đó là một chiếc xe khách mười sáu chỗ. Họ xuất hiện rất bất ngờ, sau đó có hai người đàn ông từ trên xe bước xuống. Một người thì bắt Tuyết Nhi, mạnh mẽ kéo con bé lên xe. Lúc đó, bạn của tôi muốn ngăn cản, nhưng lại bị người đàn ông còn lại đánh bất tỉnh. Sau đó, hai người đàn ông đó đưa hai người họ lên xe chạy đi. Lúc tôi chạy tới bên đường thì chiếc xe đã mất dạng rồi. ” Tần Lệ Nhi cố gắng lấy bình tĩnh, kể lại những gì mình nhớ được.

“ Lệ Nhi!!! ” Lúc này thì bên ngoài lại vang lên một giọng nữ đầy lo lắng.

“ Tịnh Hà!!! ” Lệ Nhi nhìn thấy người mới tới thì cảm giác sợ hãi trong lòng giảm đi phần nào.

“ Rốt cuộc có chuyện gì??? Tại sao đột nhiên Tuyết Dung lại bị bắt cóc chứ??? ” Tịnh

Hà ngạc nhiên hỏi.

“ Cô Tần, đây là??? ” An Tuấn Hạo đưa mắt hỏi Lệ Nhi.

“ Cô ấy là Lăng Tịnh Hà, là bạn thân của tôi và Tuyết Dung. Hiện giờ ba người chúng tôi đang sống cùng nhau. ” Lệ Nhi nhẹ giọng giải thích.

“ Cô Lăng, thành thật xin lỗi. Lần này, sở dĩ cô Tường bị bắt đi, hoàn toàn là vì muốn cứu con tôi. Cô yên tâm. Tôi nhất định sẽ nhanh chóng đưa hai người bọn họ về mà không tổn hại một sợi tóc nào. ” An Tuấn Hạo giọng nói đầy khẳng định.

“ Tôi đâu có lo. Anh cứ yên tâm, chỉ cần có Tuyết Dung bên cạnh, con gái anh sẽ không sao đâu. ” Tịnh Hà cười nhẹ nói.

“ Ý của cô là sao??? ” Trương Thế Sơn đứng bên cạnh An Tuấn Hạo, nhin không được thắc mắc.

“ Thật ra đây không phải lần đầu Tuyết Dung bị bắt cóc. Đối với chuyện này, cô ấy rất có kinh nghiệm. Tính ra từ trước đến giờ, không biết đã bao nhiêu lần rồi. Nếu tôi nhớ không lầm, thì có năm cô ấy còn bị bắt đến năm lần. ” Tịnh Hà ngượng ngùng giải thích.

‘Đúng là không ai như cô bạn Tuyết Dung thân yêu của cô. Kinh nghiệm gì không có, lại có kinh nghiệm bị bắt cóc. Đúng là ngược đời mà.’

“ Hả???!!! ” Trương Thế Sơn há hốc miệng, ngạc nhiên.

“ Cô Tần, cô có thể nói rõ hơn về người bạn này của cô được không??? ” An Tuấn Hạo đột nhiên nảy sinh hứng thú đối với người bị bắt cùng với con gái của mình, nên quay sang hỏi Lệ Nhi.

“ Thật ra chuyện này cũng không hẳn là do Tuyết Dung. Nguyên nhân chủ yếu là do mẹ của cô ấy. Tất cả những người bắt cóc cô ấy, chỉ có hai loại người, một là vì tiền, hai là kẻ đó là fan cuồng của mẹ cô ấy mà thôi. ” Lệ Nhi e ngại giải thích.

“ Fan cuồng??? Ý cô là mẹ của cô Tường đó là người của công chúng sao??? ” Diệp Thiên Doanh, một nữ đồng nghiệp trong đội trọng án thắc mắc.

“ Ân, đúng vậy. Nhưng mà tôi nghĩ mọi người ở đây cũng biết về bà ấy đó. ” Lệ Nhi cười gật đầu.

“ Là ai thế??? ” Diệp Thiên Doanh là người đam mê nghệ thuật, nên rất tò mò.

“ Bà ấy chính là nữ diễn viên, ca sĩ, MC xinh đẹp, nổi tiếng Tưởng Hải Nguyệt. ” Lệ Nhi có chút hâm mộ khi nói về mẹ của Tuyết Dung. Bởi vì bà Tưởng chính là thần tượng từ lúc bé đến giờ của cô. Nhớ lúc đầu khi cô quen biết Tuyết Dung, và biết được thì ra cô bạn thân này của mình, lại là con gái của thần tượng mình. Cô đã sung sướng biết bao nhiêu.

“ Tưởng Hải Nguyệt!!!! Cô nói nữ diễn viên trong loạt phim ‘Mẹ là thiên sứ của con’ à??? ” Diệp Thiên Doanh mở to đôi mắt, mong chờ đáp án từ Lệ Nhi. Vì Tưởng Hải Nguyệt cũng là thần tượng của cô.

“ Không sai, chính là bà ấy. ” Tịnh Hà lên tiếng khẳng định.

“ OMGGGGGGG!!!!!!!!!!!! Thưa sếp, sếp có bất kỳ nhiệm vụ gì cứ giao cho tôi. Tôi nhất định sẽ cố hết sức hoàn thành. Tên khốn này dám bắt cóc con gái của thần tượng tôi. Lần này, tôi nhất định sẽ cho hắn một trận nhớ đời. ” Diệp Thiên Doanh sau khi xác nhận thân phận của Tuyết Dung, đột nhiên trở nên vô cùng hăng hái. Như thế là cô có thể ngay lập tức đi vào bom mìn, lửa đạn, tuyệt không hề chối từ.

“ Sếp, tính luôn phần của bọn tôi. ” Những thành viên còn lại trong đội, cũng đột nhiên hưởng ứng theo, bao gồm cả Trương Thế Sơn.

“ Mọi người.....không lẽ mọi người đều là fan của Tưởng Hải Nguyệt sao??? ” An Tuấn Hạo tò mò hỏi. Đích thật về mặt nghệ thuật này, anh là kẻ gần như chẳng biết gì.

“ Đương nhiên rồi!!!!!!!!!!!!!! ” Tất cả mọi người đều đồng thanh trả lời.

Điều này khiến cho Tịnh Hà, Lệ Nhi, cùng An Tuấn Hạo, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được cái gì là sức mạnh của thần tượng.

Hết chương 4.

Chương 5

Đêm qua đi, mặt trời lại ló dạng, Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi đã bị bắt đi một ngày rồi. Cho đến nay, vẫn chưa hề có tin tức hay cuộc điện thoại tổng tiền nào xuất hiện. Điều này khiến cho mọi người nhất thời không biết làm sao, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi.

Tại một nhà kho bị bỏ hoang....

‘phụt’

“ Rốt cuộc cũng làm đứt được sợi dây chết tiệt này. Quỷ tha ma bắt, thiệt là dai mà, mệt chết đi thôi. ” Tuyết Dung thở phào nhẹ nhõm. Dù sao cô cũng đã mất công sức cả đêm. Rốt cuộc cũng đã có cơ hội thoát thân rồi.

Cô nhẹ nhàng tháo luôn sợi dây đang buộc chân của mình. Sau đó, Tuyết Dung nhanh chân tiến lại gần đánh thức Tuyết Nhi.

“ Cô... ” Tuyết Nhi đang định mở miệng nói chuyện thì đã bị Tuyết Dung chặn lại.

“ Im lặng!! Bây giờ cô cời trói cho con, nhưng con phải giữ im lặng. Nếu không cả hai chúng ta không thể thoát khỏi đây đâu, có biết không??? ” Tuyết Dung nhẹ giọng nhắc nhở.

Tuyết Nhi ngay lập tức hiểu chuyện, gật đầu liên tục sau đó mím môi, không nói lời nào. Tuyết Dung thì nhẹ nhàng thay cô bé cời bỏ dây trói rồi lén tiến đến gần cửa quan sát tình hình bên ngoài. Cô phát hiện bên ngoài hoàn toàn không có ai, cô mới dám ôm lấy Tuyết Nhi từ từ bước ra ngoài.

Bên này, cả đội điều tra cả đêm qua đều không ngủ, nhưng vẫn chưa có manh mối nào cả. Vào lúc mọi người đang sốt ruột không biết làm gì thì điện thoại lại vang lên.

“ An đội trưởng, con gái của anh và cô gái kia đang ở trong tay chúng tôi. Nếu muốn cứu họ thì nội trong ngày hôm nay, anh phải thả ngay một người. Đó chính là người đàn ông đã bị anh bắt trong vụ cướp lần trước tại đại sảnh tập đoàn Thuận Thiên. ”

Sau khi nói xong, điện thoại lập tức bị cắt ngang.

“ Thế nào, có tra ra hay không??? ” An Tuấn Hạo quay sang hỏi nhân viên bộ phận theo dõi.

“ Quá nhanh, không thể theo dõi được. ” nhân viên đó có chút thất bại nói.

Mọi người lại lâm vào một mảnh trầm tư. An Tuấn Hạo suy ngẫm đôi điều, sau đó quay sang gọi điện thoại về tổng bộ, yêu cầu họ chuyển ngay tên tội phạm lần trước đến nơi này. Bởi vì An Tuấn Hạo cần điều tra rõ, trực giác cho anh biết, chuyện này tuyệt không đơn giản như thế.

“ Phù, cô ơi, cháu đi không nổi nữa... ” Tuyết Nhi thở hổn hển, dừng lại nói.

Hai cô cháu đã chạy suốt hai tiếng đồng hồ, đã cách rất xa nhà kho đó. Thế nhưng

vẫn chưa nhìn thấy bất kỳ bóng dáng của người nào xung quanh đây để cầu cứu.

“ Tuyệt nhi, cố lên nào!! Chúng ta nhất định phải cố gắng chạy, nếu không bị họ bắt lại sẽ phiền phức mất. ” Tuyết Dung nhẹ giọng an ủi.

Tuyết Nhi trầm ngâm đôi chút, sau đó bắt đầu đứng dậy, tiếp tục tiến về phía trước. Cô bé tuyệt không thể trở thành gánh nặng của cô, hơn nữa những người này bắt cóc cô bé, chắc chắn có liên quan đến ba. Cô bé tuyệt sẽ không khiến cho bọn họ dùng mình uy hiếp ba.

(TT: Đừng xem thường Tuyết Nhi nhà ta, cô bé là thiên tài đấy, tuổi nhỏ thiên tài ^o^).

Hai cô cháu lại một lần nữa tiếp tục chạy, cũng không xoay người lại nhìn xem có ai đuổi theo hay không. Cả hai chỉ cứ như thế, cầm đầu mà chạy thôi.

“ Vô dụng!!! tụi bây đều là đồ vô dụng!!! Có một đứa bé và một nữ nhân cũng không coi chừng được. Tụi bây đúng là vô dụng mà. ” một nam nhân tức giận, chỉ vào hai nam nhân khác mắng lớn.

“ Tụi bây còn đứng đó làm gì??? Còn không mau đi tìm người đi??? ” nam nhân tức giận nắm lấy chiếc ghế gần đó ném đi.

Hai nam nhân kia hoảng hồn, lập tức chạy ra ngoài, đuổi theo Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi.

“ Cô ơi.....lộ..... ” Tuyết Nhi thở nặng nhọc, chỉ về phía trước.

“ Nhanh!!! Tuyết nhi, nhanh lên. ” Tuyết Dung nhìn lại thì quả thật bọn họ đã ra đến đường lớn, không khỏi vui mừng mà chạy nhanh hơn nữa.

Lúc này, trên đường, một chiếc xe màu đen đang theo hướng hai người họ mà chạy lại.

“ Tổng tài, Trương thư ký đã liên lạc xong tất cả. Mọi chuyện cũng đã giải quyết, chỉ còn chờ ký hợp đồng nữa là ổn. ” một nam tử ngồi ghế trước xe, hướng nam nhân trung niên ngồi sau xe báo cáo.

“ Ân! ” nam nhân trung niên nhẹ nhàng gật đầu tiếp nhận.

Lúc này, tài xế phía trước đột nhiên thắng xe gấp, khiến cho cả hai người nhất thời đều mất phương hướng, ngã về phía trước.

“ Có chuyện gì??? ” nam tử hoảng hốt hỏi.

“ Tổng tài, có người chặn xe của chúng ta. ” tài xế cũng hoảng hồn sau sự việc vừa rồi, giọng nói run run lên tiếng.

Nam tử cùng trung niên nhân nhìn lại, thì thấy trước mặt có một cô gái cùng một bé gái đứng ngay đầu xe bọn họ.

Nam tử cùng trung niên nhân khi nhìn kỹ cô gái kia thì không khỏi ngạc nhiên.

....

.....

Tại trường Hồng Quang.

“ Đã một ngày rồi, liệu Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi có sao không??? ” Lệ Nhi lo lắng hỏi Tịnh Hà.

“ Yên tâm, không có chuyện gì đâu. ” Tịnh Hà nhẹ giọng trấn an.

“ Sếp, về rồi, Tuyết Nhi về rồi. ” lúc này, Trương Thế Sơn hốt hoảng từ bên ngoài chạy vào.

“ Cái gì??? ” mọi người đều ngạc nhiên vô cùng.

Nhưng khi họ nhìn lại phía cửa, thì đã thấy một nam tử đang bế lấy Tuyết Nhi bước vào.

“ Tuyết Nhi!!!! ” An Tuấn Hạo mừng rỡ lên tiếng gọi.

“ Ba!! ” Tuyết nhi vui vẻ từ trên người nam tử trượt xuống, chạy lại ôm chặt lấy An Tuấn Hạo.

“ Tuyết Dung. ” Lệ Nhi cùng Tịnh Hà nhìn lại phía sau, thì thấy Tuyết Dung đang được một trung niên nhân dìu vào.

“ Tuyết Dung!!! Cậu không sao chứ??? ” Lệ Nhi lo lắng hỏi.

“ Tổ không sao. ” Tuyết Dung cười trấn an.

“ Thấy chưa, tớ đã nói không sao mà. ” Tịnh Hà nhìn sang Lệ Nhi vui mừng nói.

Nhưng khi nhìn lại trung niên nhân vừa dìu Tuyết Dung thì lại hoảng hốt.

“ Triệu...Triệu tổng tài??? ”

Mọi người lúc này mới chú ý đến hai người vừa đưa Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi quay về, không khỏi tò mò nhìn họ.

“ Tịnh Hà, cậu quen họ à??? ” Lệ Nhi tò mò hỏi.

“ Đây là Triệu tổng tài của tập đoàn Đăng Long. ” Tịnh Hà nhẹ giọng giải thích

Tập đoàn Đăng Long là tập đoàn đầu tư lớn nhất Đài Loan. Tổng tài Triệu Chính Hào, năm nay bốn mươi lăm tuổi, vẫn còn độc thân, là người đàn ông trung niên hoàng kim trong giới thượng lưu.

“ Cám ơn ông, Triệu tổng tài, vì đã đưa con gái tôi về. ” An Tuấn Hạo cười cảm tạ.

“ Cám ơn ông, Triệu tổng tài, vì đã đưa bạn tôi về. ” Tịnh Hà cũng gật đầu cảm tạ.

“ Không cần khách sáo, tôi chẳng qua thuận đường đi qua. Hơn nữa, tôi và ba mẹ của Tuyết Dung là bạn bè. Đây là chuyện tôi nên làm mà. ” Triệu Chính Hào mỉm cười nói.

“ Chú Triệu, cháu cám ơn chú. Lúc này nếu không có chú, cháu nghĩ cháu đã không thể về tới đây. ” Tuyết Dung cũng quay đầu, nhẹ giọng cám ơn.

“ Con bé này, chú nhìn cháu trưởng thành từ nhỏ. Không lẽ biết cháu cần giúp đỡ, lại không giúp sao??? Đều là người nhà cả, còn khách sáo với chú nữa. ” Triệu Chính Hào vẻ mặt giả vờ tức giận mắng.

“ Được thôi. Nếu đã vậy thì cháu sẽ không khách sáo. Bất quá, hôm nào rảnh thì cháu sẽ mời chú một bữa cơm. Đến lúc đó, chú nhất định không được từ chối cháu đó nha. ” Tuyết Dung cũng lém lỉnh không kém, cười nói.

“ Được thôi, nhưng bây giờ chú có việc bận, chú đi trước đây. ” Triệu Chính Hào cười nhận lời, sau đó lướt qua mọi người, từ giả rời đi.

“ Không cần nhìn tớ, từ từ tớ sẽ kể cho mọi người mọi chuyện. ” Tuyết Dung nhìn ánh mắt mọi người đều đang chăm chú vào mình thì than nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói.

Hết chương 5.

Chương 6.

Sáng sớm, bầu không khí trong lành, ánh mặt trời chói chang, trên trời không một gợn mây, đây là báo hiệu một ngày mới tốt lành.

“ Tuyết Dung, cậu ăn nhiều một chút. Hôm qua cậu đã vất vả rồi. ” Lệ Nhi mỉm cười, gấp một miếng thịt bỏ vào chén của Tuyết Dung.

Trải qua sự tình hôm qua, Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi cuối cùng cũng an toàn trở về. Tuyết Dung liền đem toàn bộ sự tình kể lại, thì rốt cuộc cả ba người đã có thể quay về nhà của mình.

“ Đúng a~ Ăn nhiều vào, lần này cậu là anh hùng đó. Và cũng là lần đầu, cậu bị bắt cóc, mà không bởi vì nguyên nhân là mẹ cậu. ” Tịnh Hàn ngoài mặt thì trêu ghẹo, nhưng thật ra cũng rất vui vì Tuyết Dung quay về an toàn.

“ Đã biết, hai người cũng ăn đi. ” Tuyết Dung lắc đầu, vẻ mặt phối hợp với hai người.

Bầu không khí vô cùng vui vẻ, ấm cúng, ai cũng không nở phá vỡ. Thế nhưng không có nghĩa là bao gồm cả vật gì, vì ba người đang trò chuyện vui vẻ thì điện thoại của Tuyết Dung đột nhiên vang lên.

“ Uy, ai vậy??? ” Tuyết Dung nhìn thấy điện thoại của mình hiển thị số lạ nên lên tiếng hỏi.

“ Xin chào, xin cho hỏi đây có phải là điện thoại của cô Tường Tuyết Dung không??? ” đầu dây bên kia vang lên giọng của một nam nhân, giọng nam trầm tính, đầy mỉa mai.

“ Vâng, xin hỏi anh là??? ” Tuyết Dung nhẹ giọng đáp lại.

“ Chào cô, tôi là An Tuấn Hạo, là ba của An Tuyết Nhi. Hôm qua chúng ta đã gặp nhau rồi. ” An Tuấn Hạo từ tốn giải thích.

“ Vâng chào anh, xin hỏi anh có chuyện gì??? ” Tuyết Dung tò mò hỏi lại.

Bên cạnh Tịnh Hà cùng Lệ Nhi nghe bên trong điện thoại là giọng nam không khỏi tò mò. Ngay lập tức, cả hai tiến gần đến hai bên Tuyết Dung, kê sát tai vào điện thoại, nghe cuộc đối thoại của hai người.

“ Không có gì. Chẳng qua tôi muốn cảm ơn cô vì chuyện của Tuyết Nhi nên muốn mời cô dùng bữa. Không biết hôm nay cô có rảnh hay không ?? Cô yên tâm, Tuyết Nhi cũng đi cùng nữa. ” An Tuấn Hạo ngượng ngùng trả lời.

Hắn làm người hai mươi tám năm, đây là lần đầu đối với một nữ nhân ăn nói nhỏ nhẹ như thế. Dù trước đây đã từng kết giao bạn gái nhưng hắn cũng chưa từng dùng giọng điệu như thế này nói với bạn gái. Không hiểu sao hôm nay hắn lại có thái độ như thế đối với nàng nữa ???.

Hơn nữa, trong lòng hắn khi nói muốn mời nàng đi ăn lại vô cùng lo lắng, sợ nàng từ chối. Vì để nàng không ngại, hắn còn lôi cả Tuyết Nhi đi cùng. Hắn rất cuộc không biết mình bị làm sao nữa. Rõ ràng hai người chỉ mới gặp nhau ngày hôm qua thôi mà ???.

“Ách....được a~ Thế không biết khi nào anh rảnh??? ” Tuyết Dung nhìn hai cô bạn bên cạnh liên tục nháy mắt. Thậm chí uy hiếp nhìn mình, ý bảo ‘Cậu không nhận lời thử xem.’ thì không còn cách nào khác đành đồng ý.

“ Chiều nay khoảng hai giờ được không ??? Giờ đó tôi rảnh, với lại hôm nay Tuyết Nhi cũng không có đi học. Chúng ta sẽ hẹn nhau tại khách sạn Thiên Quang. ” An Tuấn Hạo vui vẻ đáp, không hiểu sao khi nghe nàng đồng ý, hắn lại thấy như trút được gánh nặng trong lòng, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“ Được, vậy thì hai giờ chiều gặp tại chỗ đó, hẹn gặp lại anh sau. ” Tuyết Dung cười nhẹ gật đầu, sau đó dập máy.

“ Vừa lòng chưa??? ” Tuyết Dung trừng mắt hỏi hai cô bạn đang vui vẻ như ngồi xem kịch của mình.

“ Đương nhiên là vừa lòng rồi. ” Tịnh Hà không khách khí gật đầu ngay.

“ Tuyết Dung này, nói thật anh chàng An Tuấn Hạo đó, bề ngoài rất xuất. Hơn nữa là công việc ổn định, chỉ ngoài trừ việc có một cô con gái riêng ra thì cái gì cũng ok. Nếu là

tớ, tớ sẽ tiến tới ngay. ” Lệ Nhi vẽ mặt tràn ngập hứng thú nhìn bạn thân.

“ Đúng, đúng, hơn nữa chẳng phải Tuyết Nhi cũng thích cậu sao??? Nếu vậy chẳng phải hội tụ đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa hay sao ??? Được quá còn gì, tiến lên luôn đi. ” Tịnh Hà bên cạnh cũng phụ họa theo.

“ Hai cậu bệnh nặng quá rồi đó, nên đi khám đi. Chẳng qua ăn bữa cơm trả ân thôi mà, làm gì mà hai cậu phản ứng quá thế??? ” Tuyết Dung vẽ mặt không cho là có nhìn hai cô bạn thân, sau đó đứng dậy quay về phòng.

“ Cậu nói xem, có thật là một bữa cơm trả ân đơn giản không??? ” Tịnh Hà cười nhẹ nhìn Lệ Nhi.

“ Trực giác của tớ thì cho rằng không đơn giản như thế. Vì tớ gặp qua An Tuấn Hạo rất nhiều lần rồi, có thể nói dù không hiểu biết rõ, nhưng cũng nắm được đôi chút tính tình của anh ta. Phải nói là từ trước giờ, tớ chưa từng nghe anh ta dùng ngữ điệu như thế. Nói chuyện với bất kỳ cô gái nào, cho dù là trước sự tấn công của các giáo viên nữ khác trong trường cũng thế. Đây chính là lần đầu tiên, xem ra sắp có chuyện vui để xem rồi đây. ” Lệ Nhi vẽ mặt còn thật sự nói.

“ Không chỉ thế, tớ thấy Tuyết Nhi rất thích Tuyết Dung, mà cô bé đó theo tớ nhìn thì là cô bé rất thông minh. Nếu cô bé ở giữa mà khơi mào, tớ đảm bảo không lâu nữa, chúng ta phải chuẩn bị tiền đi tiệc cưới đi là vừa. ” Tịnh Hà một bộ đầy toan tính nói.

“ Nếu thế xem ra tớ phải dò ý của Tuyết Nhi. Nếu được thì nên đốc thúc một chút nhii??? ” Lệ Nhi thần bí hỏi lại.

“ Ý kiến hay. ” Tịnh Hà gật đầu tán thành.

Đáng thương Tường Tuyết Dung, hiện giờ cứ chăm chú vào công việc, mà không hề hay biết, mình đã bị hai cô bạn thân đem ra tính kế. Thậm chí trong tương lai, còn có nguy cơ bị đem bán mà không hay.

“ Ba, ba nói con hôm nay có xinh không, cô Tuyết Dung sẽ thích chứ??? ” Tuyết Nhi vẽ mặt mong chờ nhìn ba mình.

“ Đương nhiên, Tuyết Nhi của ba lúc nào cũng xinh hết. ” An Tuấn Hạo tươi cười đáp lại.

“ Ba, thế ba có thích cô Tuyết Dung không??? ” Tuyết Nhi tò mò hỏi.

Nhưng giờ phút này, trong bụng cô bé đang cười thầm, ‘Trước khi xuất phát, cô bé

nhận được điện thoại của cô Lệ Nhi. Trong điện thoại, cô Lệ Nhi và cô Tịnh Hà đã hỏi cô bé nghĩ thế nào về cô Tuyết Dung. Cô bé không cần suy nghĩ mà thẳng thắn thừa nhận, mình rất thích cô Tuyết Dung. Sau đó, cô Tịnh Hà lại hỏi, nếu cô Tuyết Dung làm bạn gái của ba cô bé, liệu cô bé có đồng ý hay không??? Lúc đó cô bé cũng không nghĩ gì mà hỏi lại, tại sao không phải là mẹ của cô bé, mà chỉ là bạn gái của ba??? Cô Tịnh Hà cùng cô Lệ Nhi nhất thời không nói nên lời. Vài phút sau, cô Tịnh Hà mới hỏi lại, như vậy là cô bé đồng ý để cô Tuyết Dung làm mẹ của cô bé hay sao??? Cô bé ngay lập tức cười tươi trả lời phải, vì cô bé thật sự rất thích cô Tuyết Dung a.'

Kết quả là ba cô cháu, sau khi đạt thành thỏa thuận, đã quyết định trong ứng ngoại hợp, bắt đầu kết hoạch tác hợp cho hai vị nhân vật chính vẫn không hề hay biết gì.

Đáng thương cho người làm ba như An Tuấn Hạo, sắp bị đứa con gái mà mình yêu thương mang đi bán, mà vẫn không hay.

Hết chương 6.

Chương 7.

Đang lúc An Tuấn Hạo còn không biết trả lời thế nào thì bên ngoài cửa, một bóng hình xinh đẹp đã bước vào.

“ Xin lỗi đã để hai người đợi lâu, do đường kẹt xe, nên tôi đến hơi chậm. ” Tuyết Dung ngượng ngùng giải thích.

“ Không sao, chúng tôi cũng vừa mới đến thôi. ” An Tuấn Hạo cười lắc đầu.

“ Woa, Tuyết Nhi nhà ta hôm nay xinh quá ta. ” lúc này Tuyết Dung mới chú ý đến Tuyết Nhi đang ngồi đối diện. Hôm nay cô bé một thân váy hồng, mái tóc được tết lại, buộc cao lên, gương mặt tròn mũm mĩm hoàn toàn được bộc lộ ra, khiến ai nhìn vào

cũng phải khen đáng yêu. Tuyết Dung không khỏi ngạc nhiên vô cùng, không ngờ cô bé này lại xinh đến thế. Xem ra sau này trưởng thành nhất định sẽ là đại mỹ nhân a.

“Thật hả cô??? ” Tuyết Nhi nhìn chăm chú vào Tuyết Dung mong chờ hỏi lại.

“Ân, đương nhiên là thật a. ” Tuyết Dung khẳng định gật đầu.

“ Cô và ba con giống hệt nhau a, đều có ý nghĩ giống nhau. Hai người thật là xứng đôi a. ” Tuyết Nhi ngây thơ lên tiếng, nhưng trong mắt lại lóe lên tia狡 hoạt.

An Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung nghe xong lời cô bé không khỏi sửng sốt, nhưng sau đó lại ngượng ngùng, nên nhất thời không hề chú ý đến ánh mắt khi nãy của Tuyết Nhi.

“ Thôi được rồi. Chẳng phải con nói hôm nay sẽ mời cô Tuyết Dung sao, còn không mau gọi món đi. ” An Tuấn Hạo nhanh chóng tìm cớ nói sang chuyện khác, để tránh đi bầu không khí không thích hợp này. Dù sao ở đây cũng có trẻ con, nói những chuyện này quả thật không được tự nhiên cho lắm.

Tuyết Nhi lè lưỡi nghịch ngợm, ánh mắt liếc nhìn hai người. Sau đó bắt đầu gọi món ăn, nói là vậy, chứ thật ra cả buổi ăn, tất cả những món ăn mà cô bé gọi đều là món mà cô bé thích. Đa phần trong số đó còn là phần ăn dành cho trẻ em, nên hai người lớn ăn cũng không được bao nhiêu. Điều này không khỏi làm cho hai người lớn không khỏi dờ khóc dờ cười, không biết nói thế nào.

Sau nửa giờ, bữa ăn cũng kết thúc trong bầu không khí vui vẻ. Cả ba người cứ như một gia đình, vô cùng hạnh phúc đầm ấm, đang vui vẻ cùng nhau thưởng thức buổi ăn cuối tuần. Điều này làm cho mọi người xung quanh không ít người nhìn họ với ánh mắt đầy hâm mộ.

Nam thì dịu dàng ân cần với nữ, nữ thì chu đáo gấp thức ăn cho cô bé con đang tùm tùm ngồi vừa ăn vừa cười vui đùa. Còn cô bé kia thì lại khanh khách cười, đem một chiếc đùi gà để vào trong chén của người nam, đúng thật là ‘gia đình’ hạnh phúc mà.

Nhưng điều mà cả ba người không ngờ đến chính là chỉ vì bữa ăn này mà sáng ngày mai, cả ba người họ đều sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng. Vì xuất hiện trên trang bìa của tạp chí ẩm thực.

Nguyên nhân ư???

Vì cả ba người họ đều không hề hay biết, bầu không khí của họ đã tác động đến một nhiếp ảnh gia ẩm thực nổi tiếng đang thưởng thức món ăn trong nhà hàng. Và nhiếp ảnh

gia này đã nổi lên cảm hứng lấy bức ảnh của ba người làm tiêu đề mới cho bài báo sáng mai của anh ta ‘Cuối tuần vui vẻ của một gia đình tại nhà hàng Thiên Quang.’

Trong lúc bầu không khí đang vô cùng hài hòa thì điện thoại của Tuyết Dung lại vang lên.

“ Alô, tôi nghe. ” Tuyết Dung mở ra điện thoại, nhẹ giọng lên tiếng.

“ Được rồi, tôi sẽ đến ngay. ” Tuyết Dung nghe người ở đầu dây bên kia nói vài câu, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi nhú mày trầm tư.

“ Cô có chuyện sao??? ” An Tuấn Hạo lên tiếng hỏi.

“ Xin lỗi, tôi nghĩ hôm nay không thể cùng đi với hai người rồi. Tôi có chút chuyện cần xử lý gấp. ” Tuyết Dung ngượng ngừng nói.

“ Cô ơi, nếu có chuyện thì chúng ta cùng đi. Sau khi giải quyết xong, chúng ta đi chơi tiếp có được không??? Thêm một người biết đâu lại có thể giúp được thì sao??? ” Tuyết Nhi tuyệt không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này nên dù thế nào cô bé cũng phải giữ Tuyết Dung lại cho bằng được.

“ Tuyết Nhi nói đúng đó, hay là để chúng tôi cùng đi, biết đâu giúp được gì thì sao??? ” An Tuấn Hạo không biết mình bị làm sao, chỉ biết rằng khi nghe con gái nói thế anh cũng không phản đối, ngược lại còn rất vừa lòng vì câu nói vừa rồi của Tuyết Nhi.

“ Thật ra cũng không có chuyện gì, nếu hai người muốn đi cùng cũng không sao. ” Tuyết Dung nghe ngữ điệu chân thành của hai người, cùng vẻ mặt mong chờ của Tuyết Nhi thì không nỡ từ chối nên đành nhận lời.

“ Ba ơi, nhanh thôi, nhanh tính tiền rồi chúng ta cùng đi. ” Tuyết Nhi nghe được Tuyết Dung nhận lời, ngay lập tức vui mừng quay sang thúc giục An Tuấn Hạo.

“ Hào, hai cô cháu ngồi chờ tôi một chút. ” An Tuấn Hạo lắc đầu cười quay sang nhìn Tuyết Dung.

“ Hào. ” Tuyết Dung gật đầu nhẹ lên tiếng đáp lại.

Không bao lâu, An Tuấn Hạo quay lại. Do Tuyết Dung không có đi xe, khi này đến là ngồi taxi nên hiện giờ cả ba người đang cùng ngồi xe của An Tuấn Hạo mà rời khỏi.

“ Cô ơi, chúng ta sẽ đi đâu ạ??? ” Tuyết Nhi tò mò nhìn Tuyết Dung nghi vấn hỏi.

“ Khách sạn Thiên Đình. ” Tuyết Dung mỉm cười trả lời.

“ Khách sạn Thiên Đình, cô Tưởng cô là nhân viên khách sạn à??? ” An Tuấn Hạo nghe vậy, không khỏi tò mò vì công tác của Tuyết Dung.

“ Không phải, tôi là nhà thiết kế hôn lễ. Khách sạn Thiên Đình là nơi mà ba ngày sau sẽ diễn ra hôn lễ của một khách hàng do tôi tổ chức. Nhưng vừa rồi tôi nhận được điện thoại, nói ở đó xuất hiện chút rắc rối, cần tôi đến xử lý, cho nên tôi mới phải để hai người bỏ lỡ bữa ăn. ” Tuyết Dung nhẹ giọng giải thích.

“ Không sao, hôm khác chúng ta đi ăn lại vậy. ” An Tuấn Hạo lắc đầu, tỏ vẻ không có gì.

“ Đúng đó cô. Hôm nào chúng ta sẽ đi ăn một bữa khác, bất quá hiện giờ con muốn nhanh đến nơi a. Con rất muốn chứng kiến cảnh người ta chuẩn bị hôn lễ a~ ” Tuyết Nhi hào hứng nói.

“ Hảo. Sau khi đến nơi cô sẽ dẫn con đi tham quan khắp nơi, có chịu không??? ” Tuyết Dung cũng hòa theo cùng cô bé vui đùa.

“ Hoan hô, cô Tuyết Dung muôn năm. ” Tuyết Nhi ngồi ghế sau không khỏi vui mừng nhảy dựng lên, cũng may có dây an toàn, nếu không e rằng cô bé đã ngã xuống rồi.

An Tuấn Hạo nhìn hai người, một lớn, một nhỏ cùng nhau vui đùa không khỏi mỉm cười. Lúc này khi nhìn về phía Tuyết Dung, trong mắt anh lại xuất hiện một chút kỳ lạ, như đang suy tính gì đó. Nhưng còn về Tuyết Nhi, khi anh nhìn cô bé vui cười như thế thì lại ưu thương, không biết nên làm thế nào.

Hết chương 7.

Chương 8.

Khách sạn Thiên Đình.

“ Cô Tường, cô đã đến rồi. ” Tuyết Dung, An Tuấn Hạo cùng Tuyết Nhi vừa vào trong đã nhìn thấy một cô gái đã đứng chờ ở đại sảnh.

“ Tiffany, rốt cuộc là đã có chuyện gì mà cô gọi tôi đến gấp thế??? ” Tuyết Dung nhìn cô gái trước mặt nghi vấn hỏi.

“ Tất cả là tại cô Trương đó. Cô ấy bảo chúng ta cần thay đổi tất cả màu chủ đạo của hôn lễ lại hết. Vì màu chúng ta đang dùng không phù hợp với trang phục cưới của cô ta. Bà Triệu thì rất vừa lòng với cách tổ chức của chúng ta, nhưng còn mẹ của cô dâu thì lại thích bộ váy cưới của cô Trương. Bây giờ hai bà ấy đang cãi nhau trong kia, loạn hết cả lên rồi. ” Tiffany vẻ mặt bối rối kể lại.

“ Tôi biết rồi, chúng ta vào trong thôi. ” Tuyết Dung sau khi nghe xong, không nói gì nhiều, chỉ nhú mày sau đó thì lên tiếng.

Tiffany gật đầu, sau đó tiến vào trong đại sảnh phòng cưới, nhưng chưa bước vào thì đã có thể nghe thấy tiếng cãi vã bên trong.

“ Tôi nói lại lần nữa. Tất cả những gì đã được sắp xếp tại đây tuyệt không thể thay đổi. ” một giọng nữ trung niên tức giận lên tiếng.

“ Nhưng màu này không hợp với trang phục cưới. Tôi chỉ có một đứa con gái này thôi, tôi muốn hôn lễ của nó là đẹp nhất, cho nên nhất định phải đổi. ” một giọng nữ khác có vẻ trẻ hơn lên tiếng phản bác.

“ Mẹ, thật ra màu nào cũng được mà. ” một giọng nam bất đắc dĩ lên tiếng khuyên ngăn.

“ Đúng đó mẹ, con thấy vậy cũng được rồi, không cần đổi đâu. ” một giọng nữ khác cũng lên tiếng phụ họa theo giọng nam.

“ Cái gì mà cũng được chứ, nhất định phải đổi. ” giọng nữ trẻ hơn lên tiếng quát lớn.

“ Tôi nói không được đổi. ” giọng nữ trung niên gằn lại từng chữ lần nữa.

“ Bà Triệu, bà Hoàng, hai người đừng cãi nhau nữa. Thật ra nếu không thích hợp, hay là để tôi đổi màu áo cưới khác xem sao. ” một giọng nữ khác thì tỏ vẻ lấy lòng, nhẹ giọng nói.

“ Không cần, cô Trương cô làm rất tốt, nếu muốn đổi thì phải để họ đổi. ” giọng nữ trẻ hơn ngay lập tức cắt ngang.

“ Tôi nói không được đổi. Bà có biết tôi phải khó khăn lắm mới mời được Angela đồng ý tổ chức hôn lễ cho con chúng ta hay không??? Angela vốn là nhà tổ chức hôn lễ nổi tiếng thế giới, rất nhiều hôn lễ của giới thượng lưu, hay quý tộc châu Âu đều do cô ấy tổ chức, và cho đến bây giờ những cuộc hôn nhân đó đều rất hạnh phúc. Người ta đều gọi cô ấy là ‘Thần Tình Yêu’ cho các cặp vợ chồng. Sở dĩ tôi làm vậy chẳng qua là muốn hôn nhân của bọn trẻ được hạnh phúc. Vậy mà bà lại ý kiến này nọ, có phải bà muốn hôn lễ của các con chúng ta không thành có phải không??? ” giọng nữ trung niên tức giận không hề suy nghĩ, bắt đầu nói nặng lời hơn.

“ Bà... con chúng ta chưa kết hôn. Vậy mà bà đã trù chúng nó, hủy đi, không cần tổ chức gì nữa. ” giọng nữ trẻ hơn cũng tức giận không kém, nói ra những lời không nên nói.

“ Bà Triệu, bà Hoàng, không cần phải tức giận. Thật ra không cần đổi gì cả, vẫn có thể làm cho hôn lễ hoàn mỹ mà. ” lúc này Tuyết Dung mỉm cười bước vào lên tiếng.

“ Angela, cô đến đúng lúc lắm, cô giúp tôi khuyên họ đi. ” một người nam trẻ tuổi, đang đứng bên cạnh vừa nhìn thấy Tuyết Dung thì như nhìn thấy cứu tinh, lập tức đến xin cứu giúp. Và người này chính là chú rể tương lai của hôn lễ này, Triệu Hoằng.

“ Để đó cho tôi. ” Tuyết Dung mỉm cười trấn an.

“ Bà Triệu, bà Hoàng, thật ra màu áo cưới hay màu chủ đạo hôn lễ vốn không cần phải đổi. Sở dĩ nhìn chúng không hợp nhau, chỉ vì màu của hoa cưới, nên chỉ cần thêm vào một loại hoa có màu tím nhạt ở các chậu hoa trong phòng, và thay cả hoa cưới của cô dâu cũng thành màu tím, thì sẽ không có vấn đề gì cả. ” Tuyết Dung tiến lại gần hai người nữ trung niên nhẹ giọng giải thích.

“ Hoa màu tím sao??? ” hai người nữ trung niên miệng lẩm bẩm suy nghĩ.

“ Cô Trương, thế có được không??? ” một người nữ trung niên nhìn về phía một cô gái khác trong phòng đang ôm váy cười hỏi. Người này chính là mẹ cô dâu, bà Hoàng.

“ Dạ được rồi ạ, nếu làm vậy quả thật không cần đổi cả váy cưới cùng màu chủ đạo hôn lễ. ” người nữ kia dù có chút không cam tâm, nhưng vẫn bất đắc dĩ trả lời. Vì dù sao những lời của Tuyết Dung nói hoàn toàn chính xác, cô ta không có lý do gì phản bác.

“ Nếu cô Trương đã nói vậy thì tôi không có ý kiến nữa. ” bà Hoàng vừa nghe nói thế cũng bắt đầu dịu giọng lại, gật đầu đáp ứng.

“ Angela đã nói thế thì tôi còn gì để nói chứ. ” người nữ còn lại, cũng tức là mẹ chú rể bà Triệu, cũng chịu thối lui một bước làm hòa.

Bên cạnh Triệu Hoằng vừa nghe xong hai người nói, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ánh mắt tràn ngập cảm kích nhìn Tuyết Dung. Tuyết Dung thì chỉ mỉm cười nhìn lại, ý bảo ‘Đây là chuyện tôi nên làm mà, không cần khách sáo.’

“ Phải rồi, Angela, hai người này là ai ??? ” bà Triệu lúc này chú ý đến thì ra Tuyết Dung không đến một mình, mà còn dẫn theo một người đàn ông cùng một cô bé.

“ Đúng, Angela, họ là ai thế??? ” lúc này Triệu Hoằng, chú rể tương lai bên cạnh cũng tò mò hỏi.

“ Cô bé này thật xinh, còn xinh hơn cả hoa đồng của chúng ta nữa. ” bà Triệu nhìn thấy Tuyết Nhi có gương mặt khả ái, không tiếc lời khen.

“ Họ là... ” Tuyết Dung vừa định mở miệng giải thích, thì đã bị bà Triệu lên tiếng trước.

“ A!! Tôi biết rồi, đây chắc là chồng con của cô. Angela, cô cũng kỳ nữa, kết hôn cũng không mời chúng tôi. Bất quá, ba mẹ cô có biết không??? ” bà Triệu mỉm cười giả vờ trách cứ.

“ À họ không biết... ” Tuyết Dung mơ màng đáp.

“ Tại sao có thể như thế??? Bất quá nhìn thấy con gái cô xinh thế này, tôi nghĩ nếu để ba mẹ cô biết được, chắc hẳn rất vui, không trách cô đâu. ” Triệu Hoằng nhẹ giọng an ủi.

“ Đúng, nếu để ba cô biết mình có đứa cháu gái xinh thế này, nhất định sẽ vui mừng cười tươi cho xem. Tôi nghĩ còn vui hơn cả việc kiếm được hợp đồng làm ăn mấy tỷ nữa. ” bà Triệu vẻ mặt còn thật sự nói.

“ Đúng thế, mẹ cô cũng thế, tôi nghĩ bà ấy cũng sẽ vui hơn cả việc giành giải thưởng điện ảnh. ” Triệu Hoằng cũng cười phụ họa.

“ Ách.... ” nhất thời Tuyết Dung không biết nên nói thế nào, vẻ mặt cứ như lạc vào trong sương mù.

Lúc này bên kia, An Tuấn Hạo lại mỉm cười khi nhìn thấy biểu hiện của Tuyết Dung, còn Tuyết Nhi trong thì trong mắt lại lóe ra tia tính toán. Dường như cô bé đang chuẩn bị làm một hành động gì đó rất trọng đại vậy.

Hết chương 8.

Chương 9.

“Angela, mẹ tôi nói đúng đó. Cô đây thật là không đúng rồi, kết hôn cũng không cho tôi biết. Thật uổng công chúng ta từ nhỏ cùng lớn lên, hơn nữa còn học chung suốt bốn năm đại học. Tôi thật sự rất đau lòng a~ ” Triệu Hoằng đột nhiên nhớ ra vấn đề này thì lại bắt đầu cảm thán.

“ Ách tôi... ” Tuyết Dung nhất thời không nói nên lời.

“ Mẹ.... mẹ đừng ngại nữa. Không lẽ có một đứa con gái như con, làm mẹ mất mặt lắm sao??? ” đang lúc Tuyết Dung vừa định giải thích thì Tuyết Nhi lại chạy đến, nắm lấy tay Tuyết Dung, vẻ mặt ầu ầu thương hỏi.

Lời của cô bé vừa ra, không chỉ khiến mọi người một trận ngạc nhiên, mà ngay cả An

Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung đều hốt hoảng vô cùng. Không ai ngờ cô bé lại nói ra những lời như thế.

Tuyết Dung vừa định nói gì nhưng khi nhìn đến vẻ mặt ngây thơ đầy vẻ mong chờ của Tuyết Nhi, cùng thái độ chăm chú chờ đợi của mọi người thì trong lòng lại không nổi nhần tâm, chỉ đành ngoan ngoãn đóng một vở kịch vậy.

“ Ngoan, đương nhiên không phải như vậy. Có một đứa con như con, đối với người làm mẹ như ta là một niềm hạnh diện thì làm sao không thích được cơ chứ. ” Tuyết Dung nhìn Tuyết Nhi nhẹ giọng an ủi.

“ Mẹ, Tuyết Nhi yêu mẹ nhất. ” Tuyết vừa nghe xong lời Tuyết Dung, không khỏi mỉm cười tươi, ôm chầm lấy Tuyết Dung.

Thậm chí còn thừa cơ nháy mắt với An Tuấn Hạo. Nhưng cái nháy mắt này thì ngoại trừ An Tuấn Hạo ra, những người khác không ai nhìn thấy. An Tuấn Hạo nhìn con gái mình giở trò như thế, cũng không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười. Bất quá hẳn phát hiện, trong lòng hẳn hoàn toàn không bài xích việc Tuyết Nhi gọi Tuyết Dung là mẹ. Thậm chí ở ẩn sâu trong lòng, hẳn còn rất mong chờ bản thân hẳn cũng có thể thân mật gọi Tuyết Dung bằng hai tiếng lão bà.

Đột nhiên, An Tuấn Hạo bị ý nghĩ này của bản thân là cho ngạc nhiên. Vì từ khi người đó qua đời, hẳn chỉ một lòng toàn tâm toàn ý chăm sóc Tuyết Nhi, hoàn toàn không hề có ý định kết hôn. Thật không ngờ hôm nay hẳn lại vì một người quen biết chỉ có mấy ngày, mà đã thay đổi ý định suốt bao nhiêu năm nay. Điều này quả thật làm hẳn khiếp sợ không nhỏ.

“ Nhìn xem, nhìn xem, hai mẹ con đứng cạnh nhau, trông thật sự rất đẹp a~ Mẹ cũng đẹp, mà con cũng xinh, hơn nữa nhìn hai người họ quả thật rất giống nhau. Thật là không còn gì chê cho được. ” bà Triệu nhìn cảnh hai ‘mẹ con’ Tuyết Dung ôm nhau, không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Bà Hoàng cùng Hoàng Thanh, cô dâu tương lai, bên cạnh nhìn thấy cảnh này không khỏi nghi hoặc. Từ lúc bà Triệu mời Tuyết Dung về tổ chức hôn lễ thì họ chỉ biết Tuyết Dung đã từng là bạn học của Triệu Hoảng, ngoài ra thứ gì bọn họ cũng không biết. Nhưng mà họ có thể thấy được vị trí của Tuyết Dung trong nhà họ Triệu tuyệt không đơn giản, đặc biệt là người đứng đầu nhà họ Triệu, tổng tài Triệu Chính Hào, cũng tức là bác của Triệu Hoảng. Thái độ của người này đối với Tuyết Dung có thể nói là sủng ái có thêm, thậm chí so với Triệu Hoảng cùng Triệu Ngọc, là cháu ruột cũng không bằng.

Và người khó chịu nhất có lẽ là Hoàng Thanh. Vì mỗi lúc có mặt Tuyết Dung, Triệu

gia từ trên xuống dưới hoàn toàn xem cô như người tàn hình, thậm chí ngay cả Triệu Hoảng cũng không ngoại lệ. Điều này làm cho cô khó chịu vô cùng. Nếu không phải Triệu Hoảng luôn miệng khẳng định hai người chỉ là bạn bè và chưa từng bao giờ muốn hủy bỏ hôn lễ với cô thì e rằng cô đã nghĩ anh thay lòng, mà đi yêu người khác mất rồi.

“ Mẹ, anh hai. ” lúc này bên ngoài một cô gái trẻ tuổi, cùng một người nước ngoài bước vào. Hai người thái độ vô cùng thân mật, vừa nhìn đã biết quan hệ hai người không hề đơn giản.

“ Chị Angela. ” cô gái trẻ nhìn đến Tuyết Dung cũng có mặt thì ngay lập tức quên đi mẹ cùng anh trai của mình, chạy đến ôm chầm lấy Tuyết Dung.

“ Jennifer, từ từ thôi, em làm chị chết vì nghẹt thở bây giờ. ” Tuyết Dung vẻ mặt bất đắc dĩ lên tiếng.

“ Em xin lỗi, em không phải cố ý. ” cô gái trẻ vẻ mặt hối hận vô cùng.

“ Jennifer, người này là ai thế??? ” lúc này bên cạnh bà Triệu không khỏi nhún mày nghi hoặc nhìn con gái hỏi. Bà mẹ nào cũng thế thôi, chỉ cần nhìn thấy con gái mình cùng người khác phái thân mật thì ngay lập tức sẽ không khỏi tò mò.

“ Mẹ, anh ấy là bạn trai của con, tên là Marco. ” Jennifer cũng tức là cháu gái duy nhất của Triệu gia, Triệu Ngọc, vẻ mặt hờ hững giới thiệu.

“ Marco, con trai tổng giám đốc ngân hàng Rạng Đông. ” Tuyết Dung nghi vấn nhìn người đang đứng cạnh Triệu Ngọc.

“ Tưởng Tuyết Dung, con gái Tưởng Hải Nguyệt, nhà thiết kế hôn lễ lừng danh châu Âu. ” Marco cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên khi Tuyết Dung nhận ra thân phận của mình, vì lúc trước hai người họ đã từng gặp nhau rồi.

“ Hai người quen biết sao??? ” Triệu Ngọc nhìn hai người khó hiểu hỏi.

“ Trước đây trong hôn lễ một người bạn, bọn anh đã từng gặp nhau. Lúc đó hôn lễ của bạn anh cũng do cô ấy tổ chức. ” Marco mỉm cười nhìn Triệu Ngọc giải thích.

“ Thì ra là vậy. ” Triệu Ngọc gật đầu tỏ vẻ hiểu.

“ Hai người quen nhau từ khi nào thế??? ” Triệu Hoảng nghe xong lời Tuyết Dung, biết được thân phận của người nam này, cũng không thắc mắc nhiều. Dù sao nói ra hai người cũng xem như môn đăng hộ đối, nên anh tin ba anh sẽ không phản đối.

“ Hai năm, lúc em còn học tại Mỹ, đã quen với anh ấy rồi. Lần này em cố tình dẫn anh ấy về đây để ra mặt mọi người đó, đồng thời cũng để tham dự hôn lễ của anh luôn. ” Triệu Ngọc nhìn Triệu Hoằng trả lời.

“ Thôi được rồi, nếu như mọi chuyện đã giải quyết xong thì chúng ta cũng nên về thôi. Phần còn lại cứ giao cho người của khách sạn phụ trách là được rồi, mọi người hay là cùng nhau đến Triệu gia dùng bữa tối có được không??? ” bà Triệu bên cạnh nghe xong người trẻ tuổi nói chuyện thì lập tức nêu ra ý kiến.

“ Tôi cùng tiểu Thanh về trước chuẩn bị hồi môn. Chúng tôi sẽ không đi đâu, cô Trương, cô giúp tôi được chứ??? ” bà Hoằng nhìn bầu không khí thân mật vừa rồi thì đột nhiên cảm thấy mình và con gái cứ như người ngoài, nên lên tiếng từ chối, đồng thời cũng lôi cả nhà thiết kế váy cưới đi cùng.

“ Dạ được. ” cô gái được gọi cô Trương gật đầu, sau đó theo sau.

Bên kia Triệu Hoằng vừa định đi cùng họ thì bị bà Hoằng ngăn cản. Bà Triệu cũng không chịu thua, níu kéo con trai lại. Tuyết Dung cùng Triệu Ngọc nhìn thấy cảnh này không khỏi lắc đầu, xem ra những ngày tháng sau này của Triệu Hoằng cùng Hoàng Thanh không hề yên ổn được.

“ Thôi được rồi, chúng ta đi thôi. ” bà Triệu lôi kéo con trai trở vào, sau đó mỉm cười nhìn Triệu Ngọc, Tuyết Dung đám người cười hồi thúc.

Marco không có ý kiến gì, nắm lấy tay Triệu Ngọc rời đi. Bà Triệu thì bảo Triệu Hoằng ra lấy xe trước, còn mình thì về mặt hờ hững nắm lấy tay Tuyết Nhi song song bước đi, để lại phía sau Tuyết Dung về mặt bất đắc dĩ nhìn An Tuấn Hạo.

An Tuấn Hạo cũng không nói gì, chỉ là mỉm cười trấn an nhìn Tuyết Dung. Ý bảo, ‘Yên tâm, tôi nhất định phối hợp đóng cho xong vai diễn này.’

Hết chương 9.

Chương 10.

“ Đến, Tuyết Nhi, ăn nhiều một chút. ” bà Triệu vẻ mặt cười tươi như hoa, liên tục gấp thức ăn cho Tuyết Nhi.

“ Cám ơn bà. ” Tuyết Nhi lễ phép gật đầu.

“Tuyết Dung, đây là con không đúng a~ Kết hôn cũng không cho bọn ta biết, thật là.... ” Triệu Chính Nghĩa, ba của Triệu Hoằng vẻ mặt có chút ‘bất mãn’, nhìn Tuyết Dung ai oán.

“ Dạ, là con không đúng. ” Tuyết Dung ngay từ đầu vốn có ý định giải thích. Nhưng cứ nghĩ đến việc có Tuyết Nhi ở đây, mình làm vậy sẽ khiến cô bé buồn nên cũng ngoan ngoãn diễn cho xong vở kịch này.

“ Chị Angela, em phải công nhận Tuyết Nhi rất đáng yêu. Chị có từng nghĩ để con bé nổi nghiệp bà ngoại nó, gia nhập vào làng giải trí không??? ” Triệu Ngọc vẻ mặt tò mò nhìn Tuyết Dung hỏi.

“ Ách, cái này... ” Tuyết Dung có chút khó xử nhìn An Tuấn Hạo.

“ Con bé còn rất nhỏ, tôi chỉ muốn con bé cố gắng học, còn những chuyện khác, sau này tính sau đi. ” An Tuấn Hạo tiếp nhận ánh mắt của Tuyết Dung, cười khẽ, sau đó lên tiếng giúp Tuyết Dung giải vây.

“ Nga, thì ra là vậy. ” Triệu Ngọc gật đầu tỏ vẻ hiểu.

“ Angela, tôi đã xem qua hôn lễ cô tổ chức cho Triệu Hoằng, đến khi tôi cùng Jennifer kết hôn, làm phiền cô thay chúng tôi tổ chức được hay không??? ” lúc này ngồi bên kia Marco đột nhiên lên tiếng nói.

“ A, hai người đã tính đến chuyện kết hôn rồi hay sao??? ” Triệu Hoằng ngạc nhiên nhìn Triệu Ngọc tò mò.

“ Đương nhiên. Nếu không vì Marco bận việc thì tụi em đã định về nước sớm hơn, và tổ chức hôn lễ cùng ngày với anh luôn rồi. ” Triệu Ngọc khinh thường nhìn Triệu Hoằng

nói.

“ Cái con bé này, động tác thật mau. ” Triệu Chính Nghĩa nhìn con gái trêu chọc.

“ Tất nhiên phải mau. Nếu không con bé sợ hãi Marco sẽ nhìn thấy bản chất thật của nó mà bỏ trốn. ” Triệu Hoằng cũng không thua kém.

“ Ba, anh hai. ” Triệu Ngọc ngượng ngùng nhìn hai người. Làm gì có người nào như hai người, trước mặt người ngoài lại đi ‘nói xấu’ con gái của mình.

“ Được rồi, hai người thôi đi. Bộ không thấy có Tuyết Dung ở đây sao??? ” bà Triệu thấy vậy không khỏi lên tiếng ‘khiến trách’ chồng cùng con trai.

“ Ngại gì a, Tuyết Dung cũng là người nhà mà. ” Triệu Hoằng một vẻ không hề bận tâm cười trừ.

“ Hôm nay nhà ta sao mà náo nhiệt thế này??? ” lúc này bên ngoài, một nam tử trung niên mỉm cười bước vào.

“ Anh hai. ” Triệu Chính Nghĩa, cùng bà Triệu lúc lên tiếng gọi.

“ Bác hai. ” Triệu Hoằng cùng Triệu Ngọc thì đứng lên chào hỏi.

“ Bác Triệu. ” Tuyết Dung cũng theo sau đứng lên.

“ Chủ tịch Triệu. ” Marco cùng An Tuấn Hạo thì lễ phép gật đầu.

Chỉ duy nhất có một nhân vật là bất chấp, phi người chạy đến bên cạnh người vừa bước vào cửa, ôm chầm lấy người kia, làm cho nhà họ Triệu ai nấy đều ngỡ ngàng.

“ Ông ơi..... ” Tuyết Nhi vui cười hớn hở ôm lấy Triệu Chính Hào.

“ Ai yo, đây chẳng phải là Tuyết Nhi sao??? Mới mấy ngày không gặp, đã lớn không ít a~ ” Triệu Chính Hào tươi cười ôm Tuyết Nhi, tiến đến bàn ăn bên cạnh cô bé ngồi xuống.

“ Anh hai, anh đã gặp Tuyết Nhi rồi sao??? ” Triệu Chính Nghĩa nghi vấn hỏi.

“ Ừm, mấy ngày trước có gặp rồi. ” Triệu Chính Hào gật đầu.

“ Cũng đúng a, Tuyết Nhi là con gái của Tuyết Dung. Bác hai làm sao mà không biết cho được chứ. ” Triệu Hoằng cười lên tiếng.

Cả nhà họ Triệu gia ai mà không biết, sở dĩ Triệu Chính Hào đến giờ vẫn độc thân vì vẫn còn yêu mẹ của Tuyết Dung, Tưởng Hải Nguyệt. Vì thế cho dù Tưởng Hải Nguyệt đã lấy người khác, đến giờ đối với bà ấy, Triệu Chính Hào vẫn một lòng như cũ.

Yêu ai yêu cả đường đi, cho nên bao nhiêu năm nay, Triệu Chính Hào đều xem Tuyết Dung như con gái ruột, yêu thương vô hạn, hoàn toàn không hề thua kém gì cha ruột của Tuyết Dung.

Hơn nữa bất luận chuyện gì, chỉ cần có liên quan đến mẹ con hai người thì Triệu Chính Hào luôn quan tâm trước hết. Thử hỏi việc lớn như kết hôn sinh con này, ông làm sao mà không biết được cơ chứ???

“ Con gái??? Tuyết Nhi là con gái của Tuyết Dung sao??? ” Triệu Chính Hào nghi hoặc hỏi.

“ Anh hai, anh cũng không biết sao??? ” Triệu Chính Nghĩa ngạc nhiên nhìn anh trai. Đây không giống nha, chuyện này làm sao anh trai có thể không biết được cơ chứ.

“ Cô Tuyết Dung không phải mẹ ruột của Tuyết Nhi, nhưng mà Tuyết Nhi muốn cô Tuyết Dung làm mẹ của con. Cô Tuyết Dung cũng đã nhận lời rồi. ” lúc này Tuyết Nhi mới lên tiếng giải thích. Dù cô bé từ nãy giờ không hề có ý này, nhưng lừa gạt người khác là không hay nên cô bé quyết định nói ra sự thật.

“ Cái gì, nói vậy có nghĩa là Tuyết nhi là con của vị An tiên sinh này. Và Tuyết Dung cùng vị An tiên sinh này hiện đang quen nhau, thậm chí hai người đã nghĩ đến chuyện kết hôn, cho nên Tuyết Nhi mới gọi Tuyết Dung là mẹ sao??? ” Triệu Hoằng lúc này như hiểu ra gì đó, nhìn Tuyết Dung hỏi.

Mọi người cũng đang tò mò nhìn Tuyết Dung. ‘Đừng đùa chứ, với thân phận của Tuyết Dung thì chuyện này hoàn toàn không thể nào xảy ra. Về phía mẹ của Tuyết Dung cho dù biết cũng không sao, vì chỉ cần Tuyết Dung thích, thì Tưởng Hải Nguyệt tuyệt sẽ không phản đối.’

‘Nhưng còn về ba của Tuyết Dung thì e rằng rất khó. Ai mà không biết ba ruột của Tuyết Dung chỉ có mình cô ấy là con, cho nên xem như bảo bối. Làm sao chịu để cho con gái của mình qua lại với người đã từng kết hôn, thậm chí có con, chuyện này thật không thể nào a.’

‘Huống hồ nếu lão quái vật kia mà biết thì càng khó hơn nữa a, với cái tính cứng chiều, độc sủng Tuyết Dung của ông ta. Ông ta tuyệt không để Tuyết Dung chịu ủy khuất

đi làm mẹ kế của người ta như thế này, cho nên xem ra chuyện của hai người này là không có kết quả rồi.’

Đây chính là suy nghĩ của cả nhà họ Triệu giờ phút này. Họ không khỏi vì An Tuấn Hạo lo lắng. Thật ra cậu ta cũng xem như là người đàn ông tốt, có tướng mạo, có nghề nghiệp ổn định, nhưng chỉ có một đáng tiếc là anh ta đã làm ba người ta mà thôi.

“ Bộ có vấn đề gì ạ??? Cô Tuyết Dung không thể làm mẹ của Tuyết Nhi hay sao ạ??? ” Tuyết Nhi nhìn thấy vẻ mặt của người nhà họ Triệu, không khỏi nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thật không biết trả lời cô bé thế nà. Một cô bé đáng yêu như thế thì thử hỏi làm sao họ nỡ tổn thương a. An Tuấn Hạo thì cúi đầu, tầm mắt che khuất, nhưng mà nếu nhìn kĩ sẽ thấy đáy mắt anh toát lên một vẻ đau lòng cùng ảm đạm. Tuyết Dung thì chỉ im lặng không nói gì, không ai biết rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì, nhất thời cả phòng ăn đều im lặng không ai nói tiếng nào.

Hết chương 10.

Chương 11

Trải qua bữa ăn đầy căng thẳng, rốt cuộc Tuyết Dung cùng An Tuấn Hạo và Tuyết Nhi cũng cáo từ nhà họ Triệu ra về.

Tuyết Dung ngồi trong xe, nhớ lại biểu tình của người nhà họ Triệu, không khỏi trong lòng buồn bực. Dù biết họ đây là lo lắng cho cô nhưng mà cũng không cần đeo bám lấy An Tuấn Hạo khuyên anh nên cách xa cô một chút chứ. Thậm chí họ còn ‘dụ dỗ’ cả Tuyết Nhi để con bé đừng nên tiếp tục có ý nghĩ để cô trở thành mẹ kế của con bé nữa. Đâu phải họ không biết, làm như vậy nhất định sẽ tổn thương con bé và khiến nó đau

lòng sao. Nó chỉ là một cô bé thôi mà.

Tuyết Dung nhìn về ghế sau, nhìn Tuyết Nhi giờ đây đã ngủ ngon lành, không khỏi khẽ thở dài. Sau đó lại xoay người nhìn An Tuấn Hạo đang lái xe bên cạnh, do dự không biết nên có mở lời hay không.

“ Có chuyện gì, cô cứ nói, đừng ngại. ” An Tuấn Hạo giọng nói trấn định, nhàn nhã, nhưng không ai biết rằng trong lòng anh hiện giờ sóng to mãnh liệt.

Đây là lần đầu anh vì một cô gái mà động lòng, vì một cô gái mà hồi hộp, vì một cô gái mà tim đập nhanh, thậm chí ngay cả Tuyết Nhi cũng rất thích cô ấy. Cứ nghĩ rằng có thể cùng cô ấy tiến tới, nào ngờ bây giờ xem ra là anh hoàn toàn không xứng với người ta rồi.

“ Anh không cần bận tâm đến những lời vừa rồi, cứ xem như họ nói đùa là được rồi. ” Tuyết Dung ngượng ngùng lên tiếng.

“ Ân. ” An Tuấn Hạo nhẹ nhàng gật đầu, coi như đáp ứng.

Tuyết Dung cũng không biết nói gì thêm, chỉ im lặng ngồi đó. Thỉnh thoảng cô vẫn hay liếc mắt nhìn về phía An Tuấn Hạo, nhưng cũng không nói tiếp câu nào. Mãi cho đến khi về đến nhà, hai người cũng chỉ nói duy nhất một câu tạm biệt mà thôi.

.....

Ba tuần sau, hôn lễ cháu trai Triệu Chính Hào, tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị, Triệu Hoằng, được diễn ra long trọng. Khách mời toàn bộ đều là những nhân vật có tiếng trong giới thương gia và những nhân vật chính trị có tiếng. Cảnh sát thậm chí cũng được huy động để đảm bảo an toàn cho các vị khách tại đây. Đây cũng là lần đầu tiên sau ba tuần không hề liên lạc, An Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung gặp lại nhau.

Hôm nay Tuyết Dung vận một chiếc váy dài màu xanh nhạt, tóc búi cao, cách trang điểm thanh nhã, nhưng không kém phần sang trọng. An Tuấn Hạo thì khoác lên người một bộ vest màu đen tuyền, thân cao lịch lãm. Nếu hai người đứng cạnh nhau, có thể nói là tuấn nam mỹ nữ, rất xứng đôi. Tuy nhiên từ lúc bắt đầu buổi tiệc, hai người họ, mỗi người đều có công việc của riêng mình nên không thể nào tìm cơ hội nói chuyện được.

Cho dù là vậy, từ lúc Tuyết Dung bước vào đại sảnh, ánh mắt của An Tuấn Hạo không giây phút nào là rời khỏi cô. Anh cứ nghĩ chỉ cần có thời gian, anh sẽ quên được cô, nhưng mà anh đã lầm. Thời gian càng dài thì nỗi nhớ, nỗi tương tư của anh về cô càng lớn.

Ở cái thời đại này, những chuyện như ‘nhất kiến chung tình’ dù không phải không có nhưng mà vẫn là chuyện hiếm gặp. Dù anh đối với cô không phải như thế nhưng vẫn là sau hai lần gặp mặt đã khiến hình bóng cô trong anh đã hoàn toàn khắc sâu không thể nào xóa nhòa. Anh cũng biết hai người chung quy là người của hai thế giới, không thể nào có kết quả, cho nên anh tự nhủ với lòng là nhất định phải quên cô đi.

Chỉ là anh lại hoàn toàn không làm được, mấy ngày không gặp cô, anh luôn vùi đầu vào công việc, để có thể quên được cô. Nhưng mà cứ mỗi khi Tuyết Nhi hỏi đến cô thì tất cả mọi ký ức về cô, lại một lần nữa tràn ngập trong anh. Mỗi lần như thế, đều khiến anh đau khổ vô cùng, nhưng lại không biết nên làm thế nào nữa. Anh cũng không biết rốt cuộc cô nghĩ gì về anh nên anh càng không dám thổ lộ lòng mình. Bởi vì anh sợ anh một khi nghe được lời từ chối từ cô thì đến lúc đó anh nghĩ anh sẽ suy sụp mất. Đây cũng là lần đầu tiên từ khi sinh ra, An Tuấn Hạo cảm thấy mình làm người thất bại như thế.

“ Tuyết Dung, đến bên này đi. ” Triệu phu nhân vừa nhìn thấy Tuyết Dung xuất hiện đã lên tiếng gọi.

Hoàng phu nhân cùng Hoàng Thanh vừa nhìn thấy Tuyết Dung xuất hiện thì gương mặt trở nên khó coi vô cùng. Bởi vì những ngày gần đây, bất luận là đi mua sắm thứ gì cho đám cưới thì Triệu phu nhân cũng luôn dẫn theo Tuyết Dung. Thậm chí thái độ đối với Tuyết Dung còn tốt hơn rất nhiều so với con dâu tương lai như là Hoàng Thanh.

Điều này đã làm cho hai mẹ con nhà họ Hoàng vô cùng bất mãn, nhưng không dám nói. Vì dù sao nếu so ra thì tập đoàn Hoàng thị cũng không thể nào so sánh được với tập đoàn Triệu thị. Hơn nữa nếu không dựa vào Triệu thị thì e rằng Hoàng thị sẽ gặp phải nguy cơ khó giải trừ. Cho nên hai người họ đành im lặng và nhẫn nhịn vậy.

“ Hoàng Thanh, hôm nay trông cô rất đẹp. ” Tuyết Dung nhìn Hoàng Thanh thật lòng khen ngợi.

“ Cám ơn. ” nhưng điều này nghe vào tai Hoàng Thanh lại chói tai vô cùng.

“ Đó chẳng phải chủ tịch tập đoàn Khải Thiên, Lăng Thời Khiêm, người giàu nhất Châu Á sao??? Ông ta cũng đến dự nữa à??? ” lúc này bên cạnh có người ngạc nhiên thốt lên, đánh vỡ cuộc nói chuyện của các vị phu nhân giới thượng lưu.

Mọi người nhìn qua thì thấy bên ngoài cửa, một trung niên nam, mặc vest xám sang trọng bước vào. Dù tuổi đã ngoài bốn mươi nhưng nhìn ông ta dường như chỉ mới ba mươi. Lịch lãm, phong cách, trầm ổn, tất cả đều tập trung trên con người của ông ta.

“ Wow!! Đó là Lăng Thời Khiêm, chủ tịch tập đoàn Khải Thiên a!! ” Diệp Thiên Doanh, lúc này đang đứng cạnh An Tuấn Hạo hoảng hốt thốt lên.

“ Cô nói ông ta chính là người giàu nhất Châu Á, Lăng Thời Khiêm sao??? ” Trương Thế Sơn tò mò hỏi.

“ Đúng a~ Thật không ngờ ông ta lại có mặt tại đây. Xem ra nhà họ Triệu quả thật rất có bản lĩnh a~ ” Diệp Thiên Doanh lắc đầu ca thán.

“ Người ta có bản lĩnh thì liên quan gì đến cô. Mau đi làm việc đi. ” Trương Thế Sơn liếc mắt nhìn Diệp Thiên Doanh nhắc nhở. ‘Cô nàng này đúng là suốt ngày cứ lo dòm ngó tin tức bát quái, sớm muộn gì cũng có chuyện cho xem.’

“ Chú Lăng. ” Triệu Hoằng cùng Triệu Ngọc tiến đến bên cạnh Lăng Thời Khiêm, lễ phép chào hỏi.

“ Ân, lớn cả rồi. Tiểu Ngọc, anh con đã cưới vợ, thế khi nào thì đến con đây??? ” Lăng Thời Khiêm gật đầu, nhìn Triệu Ngọc ân cần hỏi thăm.

“ Chú Lăng yên tâm, sẽ sớm thôi. Con bé đã dắt cả bạn trai về xem mắt rồi. ” Triệu Hoằng cười thay em gái trả lời.

“ Nếu vậy chú sẽ chờ thiệp mừng của con vậy. ” Lăng Thời Khiêm mỉm cười nhìn Triệu Ngọc đang ngượng ngùng nói.

“ Ba... ” lúc này một giọng nữ nhẹ nhàng phía sau Triệu Hoằng vang lên. Mọi người đều bị giọng nữ này làm cho ngạc nhiên đến sững cả người, và người ngơ ngác nhất chính là An Tuấn Hạo.

Hết chương 11.

Chương 12.

“ Angela, con gái yêu!!! ” Lăng Thời Khiêm mỉm cười ôn nhu, ôm lấy chủ nhân giọng nói vừa thốt lên kia, ngọt ngào lên tiếng. Và người này không ai khác chính là Tuyết Dung.

“ Có nhớ con không a??? ” Tuyết Dung nhẹ giọng hỏi.

“ Đương nhiên a~ Thế bảo bối, con có nhớ ba không nào??? ” Lăng Thời Khiêm cũng cười hỏi lại.

“ Nhớ a~ ” Tuyết Dung gật đầu đáp. Ai có thể ngờ, Lăng Thời Khiêm tung hoành thương trường có tiếng cũng có một bộ ngây thơ thế này.

“ Cô ta...cô ta là tiểu thư của tập đoàn Khải Thiên??? ” Hoàng Thanh nhìn Triệu Hoảng ngạc nhiên hỏi.

“ Ân. ” Triệu Hoảng thản nhiên gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía An Tuấn Hạo. Khi nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của anh ta, không khỏi lắc đầu than nhẹ. ‘Đây là sự thật, chỉ hy vọng An Tuấn Hạo có thể thông suốt. Nếu không thì không cần đợi chú Lăng ra tay, chỉ cần lão quái vật kia cũng đủ rồi a.’

“ Nhưng cô ta họ Tưởng mà ??? ” Hoàng phu nhân nghi hoặc hỏi.

“ Tuyết Dung theo họ mẹ. ” Triệu Ngọc bên cạnh nhiệt tình giải thích.

Lúc này mọi người bên cạnh mới hiểu ra nguyên nhân mọi chuyện. Đúng lúc này thì bên ngoài cửa lại tiến vào một vị khác nữa, người này vừa bước vào cửa, đã thu hút sự chú ý của tất cả phóng viên trong đại sảnh.

“ Đó là diễn viên Tưởng Hải Nguyệt a~ Mau mau!!!! ” một phóng viên nhanh chóng hối thúc người ghi hình, tiến đến gần Tưởng Hải Nguyệt.

“ Cô Tưởng, xin hỏi tại sao hôm nay cô lại có mặt ở đây?? ” một phóng viên tới trước, lập tức giành quyền phỏng vấn.

“ Hôm nay là ngày kết hôn của cháu trai tôi. Tôi làm sao có thể không đến??? ”
Tưởng Hải Nguyệt nhẹ nhàng đáp, hoàn toàn không hề che giấu.

“ Cháu trai??? Ý của cô là Triệu tổng là cháu trai của cô??? ” một người khác lên tiếng hỏi.

“ Đúng vậy. Dù không cùng huyết thống nhưng từ nhỏ tôi đã trông thấy nó lớn lên. Tôi xem nó như cháu ruột của mình, cho nên ngày kết hôn của nó, tôi làm sao có thể không đến được cơ chứ??? ” Tưởng Hải Nguyệt đáp xong, tiến đến bên cạnh Triệu Hoằng cùng Hoàng Thanh mỉm cười chúc mừng.

“ Chúc mừng hai đứa, chúc hai đứa hạnh phúc. ”

“ Cám ơn cô, cháu nhất định sẽ hạnh phúc. ” Triệu Hoằng cười tươi đáp lại, Hoàng Thanh thì thoáng gật đầu. Dù sao cô và Tưởng Hải Nguyệt cũng không thân lắm.

“ Mẹ... ” lúc này bên cạnh, Tuyết Dung bất đắc dĩ gọi. ‘Mẹ cô đúng là đi đâu cũng có thể gây sự chú ý hết á trời.’

“ Con gái yêu, đến đây mẹ xem nào. ” Tưởng Hải Nguyệt vui mừng, mở rộng vòng tay nhìn Tuyết Dung.

Tuyết Dung lắc đầu, tiến đến ôm lấy Tưởng Hải Nguyệt. ‘Có ba mẹ quá mức cưng chiều thế này, không biết là phúc hay họa của cô nữa a~???’

“ Con gái yêu của mẹ. Con thật hư, có bạn trai mà cũng không cho mẹ biết nữa. ”
Tưởng Hải Nguyệt vẻ mặt nhìn Tuyết Dung than nhẹ.

Câu nói này làm mọi người ở đây chấn động rồi. Hôm nay, với sự xuất hiện của hai nhân vật lớn, đã đủ làm mọi người chấn kinh rồi. Người tổ chức cho hôn lễ hôm nay lại mang một thân phận đặc thù như thế. Không chỉ là con gái của Tưởng Hải Nguyệt mà còn là con gái của Lăng Thời Khiêm, tin tức này lại làm cho mọi người hóa thạch.

Mọi người trong giới giải trí, ai cũng biết Tưởng Hải Nguyệt đích thật có một đứa con gái. Nhưng cha của đứa bé thì không ai biết, suốt hơn hai mươi năm qua điều này vẫn là một bí mật. Nhưng hôm nay lại được vạch trần tại nơi này, khiến cho nhiều cánh phóng viên đang đầu đầu không biết nên viết thế nào cho tốt.

Đã vậy, lại được một tin mới, con gái của Tưởng Hải Nguyệt đang yêu??? Nói như thế, chẳng phải tập đoàn Khải Thiên sắp có con rể hay sao??? Tin tức này quả thật quá mức chấn động đi. Vì bao nhiêu năm qua, mọi người đều cho rằng Lăng Thời Khiêm

cũng như Triệu Chính Hào, đều là người đàn ông độc thân hoàng kim. Không ngờ hôm nay Lăng Thời Khiêm không chỉ toát ra một người con gái, mà còn sắp có cả con rể. Tin này ngày mai chắc chắn sẽ trở thành tin tức nóng hổi nhất, thậm chí còn hơn cả hôn lễ hôm nay nữa chứ.

“ Mẹ, chuyện này chúng ta nói sau được không??? ” Tuyết Dung ngượng ngùng, nhìn mấy phóng viên đang nhìn chăm chăm vào mình, như hồ rình mồi thì nhỏ giọng nói.

“ Được a~ ” Tưởng Hải Nguyệt nhìn con gái, sáng khoái đáp ứng.

Bất quá lời nói vừa rồi của bà, đã làm cho người nhà họ Triệu hoảng hốt. ‘Xem ra Tưởng Hải Nguyệt cùng Lăng Thời Khiêm đều đã biết chuyện của An Tuấn Hạo cả rồi a.’

An Tuấn Hạo đứng đó, nghi hoặc trong lòng, nhưng không dám lên tiếng. Vì anh không chắc liệu với hai từ ‘bạn trai’ mà Tưởng Hải Nguyệt vừa nói là chỉ anh hay là người khác nên anh quyết định im lặng trước hết rồi tính sau.

Hôn lễ sau đó diễn ra một cách rất tốt đẹp. Chú rể và cô dâu tiến vào dưới sự chứng kiến của quan khách, mỉm cười nhìn nhau nói lời thề trăm năm. Sau đó là trao nhẫn cho nhau, và trước mọi người họ đã chính thức trở thành vợ chồng.

.....

“ Cậu rất dũng cảm. ” Lăng Thời Khiêm nhìn An Tuấn Hạo không tiếc lời khen ngợi.

Sau khi kết thúc hôn lễ, ông đã cố tình mời An Tuấn Hạo ra gặp riêng để nói chuyện. Ông chỉ hy vọng có thể làm sáng tỏ mọi chuyện để con gái bảo bối của ông khỏi phải đau lòng.

“ Chủ tịch Lăng, ông nói vậy là sao??? ” An Tuấn Hạo nghi hoặc hỏi.

“ An Tuyết Nhi thật là con gái của cậu sao??? ” Lăng Thời Khiêm trong giọng nói lúc này còn bao hàm một chút khẳng định. Chứng tỏ ông ta hoàn toàn chắc mình đang hỏi vấn đề gì.

An Tuấn Hạo nghe xong câu hỏi này, không khỏi sửng người. ‘Không thể nào, chuyện này năm đó ngoài trừ mình và người đó ra, không ai biết. Người đó đã qua đời thì chỉ còn mình là biết bí mật này thôi. Làm sao mà ông ta biết được cơ chứ???’

“ Trên đời này không có gì là bí mật cả. Chỉ cần bỏ ra chút tiền là có thể thuê người điều tra được ngay. ” Lăng Thời Khiêm hạo tâm nhìn An Tuấn Hạo giải thích. Ông thật không ngờ cậu trai trẻ này cũng có mặt rất ngây thơ.

“ Chủ tịch Lăng... ” An Tuấn Hạo do dự lên tiếng, nhưng đã bị Lăng Thời Khiêm ngắt lời.

“ Cứ gọi tôi là bác trai. Cậu và con gái tôi quan hệ như thế, không cần phải khách sáo đâu. ”

“ Tôi và Tuyết Dung có kết quả sao??? ” An Tuấn Hạo nghe vậy, cúi đầu ảo não.

“ Đây là lần đầu tiên tôi thấy con gái mình, vì một người đàn ông mà đau đầu như thế. Vì một người mà mất ngủ, thậm chí vì người đó mà không tiếc cùng người ông thương yêu nó từ nhỏ đến lớn đối nghịch. ” Lăng Thời Khiêm nhớ đến biểu hiện của Tuyết Dung suốt ba tuần nay, không khỏi lắc đầu. ‘Đúng là con gái lớn rồi không thể giữ lại mà.’

Hết chương 12.

Chương 13.

“ Chủ...bác trai, bác nói vậy là sao??? ” An Tuấn Hạo khó hiểu hỏi lại.

“ Là sao??? Chẳng phải cậu cũng thích con gái tôi nhưng vì e ngại con gái tôi không thích cậu nên mới không dám nói ra sao??? Còn con gái ngốc của tôi, nó bảo đây là lần đầu cùng một người đàn ông tiếp xúc qua hai lần mà động lòng. Nhưng mà cậu lại có thêm một đứa con gái, chính vì điều này đã khiến cho ba vợ của tôi phản đối. Tuyết Dung từ nhỏ chưa từng cùng ông ngoại của nó trái nghịch điều gì. Đây là lần đầu tiên và cũng vì cậu mà cãi lời ông nó. Nhưng nó vẫn sợ cậu không thích nó, nên nó mới không dám lên tiếng trước đây thôi. ” Lăng Thời Khiêm lắc đầu than nhẹ.

“Hai người trẻ tuổi này. Đúng là khiến người đau đầu mà. Tuyết Dung cũng thế, thường ngày làm gì cũng rất quyết đoán, nhưng không ngờ, khi vướng vào chuyện tình cảm rồi thì lại trở nên nhút nhát như thế. Đúng là không thể nào đoán trước được mà.”

“Bác trai, bác nói thật sao??? ” An Tuấn Hạo cứ nghĩ mình đang mơ nên muốn khẳng định lại lần nữa.

“Đương nhiên là thật. Chứ cậu nghĩ tôi không có việc gì làm, tìm cậu để đùa vui sao??? ” Lăng Thời Khiêm ngữ khí có chút hờn giận.

“Nhưng mà còn ông ngoại của Tuyết Dung thì làm sao bây giờ ạ??? ” An Tuấn Hạo lo lắng hỏi.

“Yên tâm, Hải Nguyệt và tôi đã nói rõ sự tình cho ông cả rồi. Tôi chỉ hy vọng cậu có thể đem đến cho con gái tôi hạnh phúc. Hơn nữa theo ý kiến của tôi, cậu cũng nên cho Tuyết Nhi biết mọi chuyện. Dù sao thì chuyện này, con bé cũng có quyền được biết. ” Lăng Thời Khiêm dùng ngữ điệu chân thành nhất lên tiếng. Hiện giờ ông hoàn toàn không còn là chủ tịch tập đoàn Khải Thiên cao cao tại thượng mà chỉ lấy tư cách một người làm cha để khuyên nhủ thôi.

“Bác trai, xin bác yên tâm. Cháu nhất định sẽ cho Tuyết Dung hạnh phúc. ” An Tuấn Hạo giọng nói tràn ngập khẳng định. Đây hoàn toàn là những lời xuất phát từ tận đáy lòng của anh nên anh không cần thiết phải đắn đo suy nghĩ.

“Còn về chuyện của Tuyết Nhi, cháu sẽ cân nhắc sau. Xin bác đừng can thiệp. ” khi nói về vấn đề này thì An Tuấn Hạo trong giọng nói lại hàm chứa tức giận, cùng đầy nỗi oán hận.

“Hạo, tùy cậu vậy. ” Lăng Thời Khiêm không ép. Vì ông biết chuyện này, quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay An Tuấn Hạo, ông thật không tiện xen vào.

.....

Vừa chia tay cùng Lăng Thời Khiêm, An Tuấn Hạo đã nhìn thấy Tuyết Dung đứng bên ngoài chờ mình. Từ ánh mắt của đối phương, hai người hoàn toàn nhìn ra được tình cảm đã cất chứa trong lòng hai người từ bấy lâu nay. Cho nên không cần nói nhiều lời hoa mỹ, giờ đây An Tuấn Hạo chỉ là im lặng lái xe, chở Tuyết Dung ra bờ biển, ngồi đó, không nói tiếng nào.

Tuyết Dung cũng không làm phiền anh, chỉ im lặng ngồi bên cạnh, chờ đợi anh lên tiếng trước. Không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc An Tuấn Hạo cũng mở miệng nói

chuyện.

“ Ba mẹ anh mất khi anh mười tuổi, vì thế trong nhà chỉ có anh cùng chị gái nương tựa nhau mà sống. Chị vì anh làm rất nhiều việc, để có tiền cho anh đi học. Cách đây mười năm, chị kiếm được một công việc thư ký tại một văn phòng. Cứ nghĩ rồi đây cuộc sống của hai chị em sẽ có thể cải thiện hơn một chút. Nào ngờ chỉ hai năm sau thì anh phát hiện chị mang thai. Hỏi ra mới biết được thì ra cái thai đó là của tổng giám đốc tại công ty chị làm việc. Tuy nhiên gia đình anh ta lại chê chị anh xuất thân nghèo hèn, không xứng với con trai họ nên đã đưa tiền cho chị, bảo chị anh rời xa con trai của họ. ” An Tuấn Hạo hít một hơi sâu, sau đó tiếp tục câu chuyện.

“ Chị vốn không hề nhận lời, vì chị không thể nào bỏ được người đó, hơn nữa giữa hai người còn có con với nhau. Sau đó, có một hôm, có một cô gái đến gặp chị anh và nói rằng cô ta là vị hôn thê của người kia. Cô ta yêu cầu chị anh chia tay với người kia, nếu không sẽ tung những tấm ảnh mà chị anh trước đây đã từng làm việc tại quán Bar lên mạng. Dù sao thì người kia cũng xem như có gia thế, chắc chắn sẽ không chấp nhận chuyện bạn gái mình từng làm công việc như thế. Thực chất chị anh lúc đó chẳng qua là làm người pha chế rượu mà thôi, nhưng miệng đời ác độc, ai mà biết được sẽ có chuyện gì. Cho nên chị anh vì sợ ảnh hưởng đến tương lai của người kia, đã do dự. ” An Tuấn Hạo nghĩ đến người chị đáng thương của mình, không kiềm nén được xúc động.

“ Không lâu sau, chị đọc báo biết được tin người kia cùng cô gái tự xưng là vị hôn thê đó đính hôn. Chị anh không tin vào chuyện này nên đã đến tìm người kia để hỏi cho rõ. Nào ngờ mới biết được thì ra anh ta cùng cô gái kia đã xảy ra quan hệ, cho nên gia đình cô gái ấy bắt anh ta phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa hoàn cảnh gia đình anh ta hiện giờ rất cần sự giúp đỡ từ gia đình cô gái kia nên anh ta không còn sự lựa chọn nào khác. Lúc đó chị anh quá đau lòng nên đã bỏ chạy ra ngoài, và bị ô tô đâm bị thương. Khi đưa vào bệnh viện thì chỉ cứu được đứa nhỏ, còn chị anh thì đã qua đời. ” An Tuấn Hạo nói đến đây, không khống chế được mà rơi nước mắt.

“ Đứa bé năm đó chính là Tuyết Nhi. ” Tuyết Dung nghe xong câu chuyện cũng đoán được phần nào.

“ Đúng vậy, Tuyết Nhi chính là con gái của chị anh cùng người kia. Anh chỉ là cậu của con bé. Nhưng anh cùng chị từ nhỏ đã hiểu biết cảm giác không có cha mẹ thì những đứa bé sẽ ra sao. Vì thế, để Tuyết Nhi lớn lên không bị mọi người chê cười, anh đã nhận con bé làm con mình. Anh hy vọng Tuyết Nhi có thể vui vẻ mà trưởng thành, không lo nghĩ. ” An Tuấn Hạo cuối cùng cũng đem bí mật mà mình đã giấu diếm suốt tám năm nay nói ra hết. Hôm nay anh cũng xem như đã trút được gánh nặng trong lòng mình.

“ Anh nên nói cho Tuyết nhi biết sự thật. Con bé có quyền được biết chuyện này. ”

Tuyết Dung nhìn An Tuấn Hạo chân thành khuyện.

“ Con bé chỉ mới tám tuổi. Anh sợ nó chịu đựng không được cú sốc này. ” An Tuấn Hạo có chút do dự, bối rối. Anh thật sự rất sợ nếu Tuyết Nhi biết chuyện này, liệu con bé còn có thể mà vui vẻ tiếp được hay không???

“ Anh cảm thấy Tuyết Nhi giống những cô bé bình thường khác sao??? ” Tuyết Dung cười, bình tĩnh hỏi lại.

“ Ý của em là??? ” An Tuấn Hạo dường như đã như nhận ra điều gì đó từ câu nói của Tuyết Dung.

“ Ý của em là Tuyết Nhi là một cô bé thông minh, ít ra là so với những đứa bé cùng tuổi với con bé. Hơn nữa con bé rất hiểu chuyện, con bé sẽ hiểu cho anh thôi nên anh hãy nói cho nó biết đi. ” Tuyết Dung nhìn An Tuấn Hạo, nghiêm túc khẳng định lại lần nữa suy nghĩ của mình.

An Tuấn Hạo nhìn biểu hiện của Tuyết Dung, nở nụ cười nhẹ nhõm, ôm lấy Tuyết Dung vào lòng. Giờ phút này đối với anh, chính là giờ phút hạnh phúc nhất kể từ khi anh chào đời đến nay. Anh nhất định sẽ cố gắng giữ gìn cảm giác hạnh phúc này, cho đến khi anh rời khỏi cuộc đời này.

Hết chương 13.

Chương 14.

“ Định mệnh đúng là rất kỳ diệu. Nó mở ra một cánh cửa cho một con người, rồi sẽ mang đến cho họ nhiều bất ngờ. Em nói có phải không??? ” An Tuấn Hạo cười nhẹ, bên tai Tuyết Dung hỏi nhỏ.

“ Ân, giống như chúng ta, chỉ gặp nhau hai lần, mà đã đi đến nước này. Đúng là nói ra rất khó tin, nhưng ít ra chúng ta không như những người ‘nhất kiến chung tình’ kia. Họ mới đúng là tốc độ sét đánh, không ai bì kịp. ” Tuyết Dung cũng gật đầu đồng ý vô điều kiện vì suy nghĩ này của An Tuấn Hạo.

“ Bất luận có hoang đường thế nào đi chăng nữa, anh cũng rất cảm ơn định mệnh. Vì nó đã để anh gặp được em, để cho cuộc sống của anh sau này trở nên có ý nghĩa hơn, vui vẻ hơn. Anh không còn cầu gì hơn nữa, như vậy là đủ rồi. ” An Tuấn Hạo thật lòng đem những lời từ tận đáy lòng bày tỏ ra hết.

“ Ân, em cũng vậy. Em trước đây cứ nghĩ cuộc sống của em sau này có thể sẽ rất buồn chán. Vì ngoại trừ việc đi dạo phố cùng bạn bè và làm việc ra, em không hề muốn làm gì hết. Nhưng mà xem ra sau này, em sẽ rất vui vẻ a~ Vì em có anh, còn có Tuyết Nhi bên cạnh em mà, không phải sao??? ” Tuyết Dung giọng nói dịu dàng, lại hàm chứa một chút vui đùa.

Thật ra ngay từ hôm đi ăn cùng nhau đó, Tuyết Dung đã phần nào hiểu được. Chuyện ‘hẹn hò’ lần đó giữa cô cùng An Tuấn Hạo đều có Tịnh Hà cùng Lệ Nhi góp phần vào, thậm chí ngay cả Tuyết Nhi cũng có một tay. Mục đích của họ là cố ý tác hợp cho hai người. Nhưng có lẽ cả ba không hề biết, thật ra thì chuyện này không cần họ ra tay, vì mọi chuyện đều đã được định mệnh sắp đặt cả rồi. Cô và An Tuấn Hạo nếu thật sự có duyên thì sẽ có thể ở cạnh nhau thôi.

An Tuấn Hạo nghe xong lời của Tuyết Dung không khỏi nở nụ cười. Xem ra lần này anh đúng là đã nhật được bảo bối. Ở nhà đã có một tiểu bảo bối, giờ lại thêm một đại bảo bối này, anh sau này có thể có nhiều chuyện để làm rồi đây. Đó là chưa kể tiểu bảo bối khác chưa ra đời nữa chứ...

.....

Đến khi An Tuấn Hạo cùng về đến nhà thì trời đã tối. Hai người vừa bước vào nhà, đã nhìn thấy Tuyết Nhi nằm trên ghế sofa ngủ ngon lành, tivi thì còn đang trình chiếu hoạt hình.

Hai người thấy vậy không khỏi nở nụ cười. An Tuấn Hạo tiến đến gần, bế Tuyết Nhi

vào phòng. Còn Tuyết Dung thì sắp xếp lại những đồ ăn vặt trên bàn mà Tuyết Nhi đã bày ra.

Một lúc sau, rốt cuộc hai người cũng đã hoàn thành xong phần việc của mình. Cả hai cùng trở ra phòng khách, ngồi bên nhau, hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

“ Ngày mai, anh sẽ nói cho Tuyết Nhi biết mọi chuyện. ” An Tuấn Hạo ôm lấy Tuyết Dung, nhẹ giọng lên tiếng.

“ Em sẽ cùng anh. ” Tuyết Dung tựa đầu vào vai An Tuấn Hạo, dịu dàng lên tiếng.

Chỉ bốn từ đơn giản, nhưng lại có sức mạnh vô cùng lớn lao, hàm chứa biết bao tình cảm, đủ để cho một con người tan chảy, đủ để cho nhiều người ganh tỵ cùng xúc động.

An Tuấn Hạo cúi nhìn Tuyết Dung, không đáp, nhẹ nhàng đặt lên môi Tuyết Dung một nụ hôn. Lúc đầu chỉ là hôn nhẹ, sau đó dần trở nên sâu lắng, tràn ngập tình cảm.

Hai người ôm lấy nhau, cùng đối phương triền miên, hoàn toàn quên cả thời gian. Hiện giờ đối với họ, chỉ có đối phương mà thôi. Không biết từ lúc nào, từ trên sofa đã chuyển thành phòng ngủ, cánh cửa phòng khép lại, bên trong là bầu không khí ngọt ngào, ấm áp.

.....

Sáng hôm nay là một ngày đặc biệt. Bởi vì nó có thể quyết định tương lai của một con người, đồng thời cũng là ngày mà một bí mật được công khai.

“ Được rồi, tớ thừa nhận đêm qua tớ ngủ lại nhà của Tuấn Hạo. Được chưa!!!!!!! ”

An Tuấn Hạo vừa thức giấc, nhìn bên cạnh không thấy bóng dáng của Tuyết Dung, không khỏi sửng sốt. Nhưng sau đó lại nghe thấy tiếng nói điện thoại từ bên ngoài nên mới biết thì ra Tuyết Dung ra ngoài nghe điện thoại. Hơn nữa, hình như đầu bên kia, chính là hai cô bạn thân của Tuyết Dung. Điều này khiến cho An Tuấn Hạo không khỏi mỉm cười.

Tuyết Dung có được những người bạn quan tâm mình như thế, anh thật sự vui mừng vì cô. Và quan trọng hơn là, cô lại không hề giấu diếm hai người họ. Chuyện tối qua cô ở lại nhà anh, điều này khiến anh càng vui hơn. Bởi vì nó đã chứng minh, Tuyết Dung chính thức giới thiệu thân phận của anh với bạn bè của cô. Anh đã hoàn toàn bước vào thế giới của cô và có thể cùng cô đi suốt quãng đời còn lại rồi.

“ Được rồi, tớ không nói nữa. Tớ phải đi chuẩn bị bữa sáng đây. Vậy nha. ”

Đang lúc An Tuấn Hạo đang thất thần thì lại nghe được tiếng Tuyết Dung gác điện thoại. Anh liền đứng dậy mặc quần áo, ra khỏi phòng, tiến vào phòng bếp.

Lúc này hình ảnh mà anh nhìn thấy là Tuyết Dung đang mặc trên người chiếc áo sơ mi của anh, bên trong chính là quần áo hôm qua mà cô đã mặc. Tâm trạng thì vô cùng vui vẻ nấu thứ gì đó trên bếp.

An Tuấn Hạo nhẹ nhàng tiến lại gần, từ phía sau ôm lấy Tuyết Dung vào lòng. Điều này làm cho Tuyết Dung không khỏi giật mình.

“ Anh làm em hết hồn. ” Tuyết Dung thở nhẹ, trấn định.

“ Làm em giật mình à?? Xin lỗi, nhưng mà em lấy áo của anh làm tạp dề hình như là hơi lãng phí a??? ” An Tuấn Hạo ngữ khí có chút ‘tiếc nổi’ hòa ‘đau lòng’.

“ Nga~ Thế thì đành để quần áo của em bị bẩn vậy. ” Tuyết Dung cũng tỏ ra rất ‘hợp tác’, làm động tác như muốn cởi áo sơ mi bên ngoài ra.

“ Không cần, vậy thà rằng để áo của anh bị dơ vậy. ” An Tuấn Hạo thấy vậy, lập tức ngăn cản. Dù sao muốn anh nhìn bạn gái mình mặc quần áo dơ ra đường, anh đau lòng a~

“ Aaaaaaaa..... ” lúc này, bên cạnh hai người lại vang lên một tiếng la ngạc nhiên. Ngay lập tức, làm cả hai người đang lọt trong thế giới riêng của mình phải hồi thần lại.

Cả hai nhìn sang, đã thấy Tuyết Nhi đang đứng đó, vẻ mặt ngơ ngác nhìn hai người. An Tuấn Hạo nhanh chóng buông ra Tuyết Dung, còn Tuyết Dung thì ngượng ngùng cúi đầu, không dám ngẩng lên.

“ Ba, cô Tuyết Dung, hai người cứ tiếp tục. Con xin lỗi vì đã làm phiền rồi. Ha Ha ” Tuyết Nhi lập tức hiểu ra, cười ngượng một tiếng, rồi chạy trở về phòng, để lại An Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung phía sau nhìn nhau dờ khóc dờ cười.

Bữa sáng trên bàn ăn, không khí vô cùng ấm cúng, cả ba người cùng vui vẻ ăn cùng nhau. Khi thì thỉnh thoảng ta trêu người, người trêu hấn, khi thì lại gắp cho nhau những món ăn tràn ngập hương vị gia đình. Cảnh tượng này nếu nhìn vào thì không ai có thể nhẫn tâm đánh vỡ.

“ Tuyết Nhi, ba có chuyện quan trọng cần nói với con. ” sau khi bữa sáng kết thúc, An Tuấn Hạo lôi kéo Tuyết Nhi ngồi trên sofa, ngữ khí tràn ngập nghiêm túc nhìn Tuyết Nhi.

“ Dạ. ” Tuyết Nhi ngoan ngoan gật đầu ngồi nghe.

An Tuấn Hạo nhìn về phía Tuyết Dung, thấy cô gật đầu thì hít sâu một hơi, đem tất cả mọi chuyện nói hết cho Tuyết Nhi nghe. Sau đó, anh âm thầm quan sát tâm trạng của cô bé.

Cả căn phòng nhất thời im lặng, không có bất kỳ tiếng động nào. Tuyết Dung cùng An Tuấn Hạo cũng chỉ ngồi đó, nhìn Tuyết Nhi và chờ đợi. Họ biết hiện giờ con bé đang cần được yên tĩnh suy nghĩ nên họ sẽ không làm phiền con bé vào lúc này.

Hết chương 14.

Chương 15.

Thời gian cứ thế trôi qua, căn phòng vẫn im lặng như cũ, cả ba người không ai nói tiếng nào. Mãi đến khi An Tuấn Hạo dường như mất đi bình tĩnh thì Tuyết Nhi mới lên tiếng.

“ Ba, cho dù trước đây có chuyện gì, con chỉ biết, hiện giờ ba chính là ba của con. Còn cô Tuyết Dung, chính là mẹ của con. Bây giờ cũng thế, mà tương lai cũng thế, sẽ không thay đổi. ” Tuyết Nhi nhìn An Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung, thiên chân khả ái cười, như thể những chuyện vừa rồi cô bé nghe, hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì đến mình cả.

“ Tuyết Nhi thật ngoan a~ ” Tuyết Dung nhin không được ôm lấy Tuyết Nhi vào lòng, hôn nhẹ lên má cô bé.

“ Từ hôm nay, con có thể gọi cô Tuyết Dung là mẹ sao??? ” Tuyết Nhi nhìn Tuyết Dung mong chờ hỏi.

“ Đương nhiên là được a~ ” Tuyết Dung gật đầu lập tức, không cần suy nghĩ.

An Tuấn Hạo nhìn hai người, một lớn, một nhỏ nói chuyện vui đùa như thế, không khỏi mỉm cười. ‘Xem ra đúng là như lời Tuyết Dung nói, anh đã quá lo xa nên mới xem

nhẹ khả năng thích ứng của Tuyết Nhi rồi. Uống cho anh làm ba người ta, thậm chí còn không hiểu bằng Tuyết Dung, khi chỉ quen biết con bé một tháng. Anh có quá thất bại không???

.....

Hôm nay tin tức mới chấn động, giám đốc tập đoàn Tuân Hoa, Trương Tuấn Khải, là người vong tình bạc nghĩa, dụ dỗ một nữ nhân viên, khiến người ta mang thai, rồi lại ruồng bỏ. Cổ tiểu thư đối với Trương tổng mến mộ từ lâu, cùng với mẹ chồng hiện tại, dùng tiền vũ nhục cô gái kia. Thậm chí không tiếc bày kế, gạo sống nấu thành cơm để có thể thuận lý thành chương, vào làm dâu Trương gia.

Dù Trương tổng biết rõ điều này, nhưng vì gia sản nhà vợ nên nhắm mắt làm ngơ, mượn cớ cùng người tình cũ chấp dứt, khiến cô gái kia uất ức đau lòng, xông ra đường mà xảy ra tai nạn. Cuối cùng chỉ có đứa bé là được giữ lại, còn cô gái kia thì bạc mệnh qua đời.

Cổ tiểu thư sau đó còn đến nhà, dùng tiền uy hiếp em trai cô gái kia, buộc cậu ta mang theo đứa bé rời khỏi tầm mắt của Trương gia, nếu không sẽ khiến cậu ta khó sống.

Chuyện này đã làm cho dư luận xôn xao, mọi người bắt đầu nhìn vào hai nhà Trương Cổ bằng ánh mắt khinh thường, cùng chán ghét. Cổ phiếu của hai tập đoàn cũng nhanh chóng rớt giá, bởi vì tin này đã khiến cho nhiều người bất mãn, mà bán đi cổ phiếu của hai tập đoàn không hề thương tiếc.

Hai tập đoàn giờ đây lâm vào tình hình tài chính trì trệ khó khăn. Tuy nhiên lại không có bất kỳ ngân hàng hay tập đoàn nào dám ra tay giúp đỡ họ. Ngoài mặt thì vì bất mãn chuyện họ đã làm nhưng thật chất thì bên trong đã có người âm thầm điều khiển.

“ Đây là sao??? ” An Tuấn Hạo nghi hoặc cầm tờ báo trên tay, nhìn Tuyết Dung hỏi.

“ Không phải em làm, cũng không phải ba mẹ em, hay Triệu gia làm. ” Tuyết Dung lắc đầu thành thật nói.

“ Thế là ai??? ” An Tuấn Hạo nghe vậy, cúi đầu thắc mắc.

“ Là ông ngoại em. ” Tuyết Dung ‘hào tâm’ giúp An Tuấn Hạo giải thích.

“ Ông ngoại??? ” An Tuấn Hạo khó tin, trừng mắt nhìn Tuyết Dung.

“ Ân, ông ngoại là người rất bao che khuyết điểm. Sau khi ông biết sự thật về chuyện của Tuyết Nhi, không những không phản đối chúng ta, mà còn thay chị anh bất bình nên

mới ra tay. ” Tuyết Dung cảm khái nói. Đối với người ông đôi lúc tính trẻ con này, nhiều lúc cô cũng cảm thấy bó tay, không làm được gì.

“ Ách.... ” An Tuấn Hạo nhất thời ngơ ngác, không nói được gì, nhất thời không biết nên mở miệng nói gì tiếp theo nữa.

Hai người tiếp tục dùng bữa, không ai nói về vấn đề này nữa. Sau đó cả hai cùng rời khỏi, đến trường đón Tuyết Nhi quay về. Tuy nhiên điều hai người không ngờ đến là khi hai người vừa về đến nhà, lại bắt gặp mấy vị khách không mời mà đến.

Tất cả có ba người, một phụ nữ trung niên, một cô gái trẻ tuổi cùng một nam tử khoảng gần ba mươi tuổi. Ba người này không ai khác, chính là Cố Mộng Tuyền, cùng Trương Tuấn Khải và mẹ anh ta. Cả ba vừa nhìn thấy An Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung và Tuyết Nhi, thì như hung thần đến đòi nợ, trừng mắt hận không thể dùng ánh mắt giết chết ba người Tuyết Dung.

“ Chúng ta vào nhà thôi. ” Tuyết Dung đối với điều này, quyết định làm ngơ, không ngó nàng đến. Cho nên An Tuấn Hạo cùng Tuyết Nhi cũng thuận theo.

Dù sao hiện giờ trong nhà, Tuyết Dung chính là lớn nhất. Đối với An Tuấn Hạo, ‘bà xã lên tiếng, nhất định phải nghe theo’. Còn đối với An Tuyết Nhi, ‘lời nói của mẹ, là bé ngoan cần nghe lời, mà Tuyết Nhi lại là bé ngoan trong bé ngoan nên cần tuân thủ tuyệt đối lời của mẹ’. Cho nên cả hai làm sao có thể không nghe theo cho được.

“ Đây là đạo đãi khách của các người sao??? ” Cố Mộng Tuyền nhin không được, lên tiếng chặn ngang.

“ Bộ các người là khách sao??? Có khách gì mà trừng như thể hận không giết được chủ nhà không bằng. ” Tuyết Dung cười lạnh đáp lời.

Đối với hạng đàn bà này, cô mới khinh thường tốn thời gian mà tiếp đón. Vừa mất thì giờ, vừa tốn nước uống, tốn nước bọt nói chuyện, lại càng nhàm chán, không vui. Nhiều cái hại như thế, có ngu cô mới đi làm.

“ Cô...” Cố Mộng Tuyền tức giận không nói nên lời.

“ Chúng ta có thể nói chuyện sao??? ” bên cạnh Trương Tuấn Khải bình tĩnh hơn, nhìn An Tuấn Hạo lên tiếng.

“ Bà xã của tôi vừa nói, chúng tôi cần vào nha. Cho nên xin lỗi, không thể. ” An Tuấn Hạo một bộ ngoan ngoãn nghe lời vợ trả lời, hoàn toàn không để ý sắc mặt xanh tím

của ba người còn lại.

Tuyết Dung thì ngược lại, mỉm cười hài lòng nhìn An Tuấn Hạo. Bất quá khi nghĩ đến hai chữ bà xã vừa rồi, khiến cô không khỏi tim đập nhanh, hai bên tai cũng đỏ lên. Để tránh ngượng ngùng, cô nhanh chóng đẩy An Tuấn Hạo cùng Tuyết Nhi vào nhà, sau đó đóng cửa lại.

Để mặc phía sau ba người còn lại vẻ mặt tức giận không thôi, Trương phu nhân hàm hực bỏ đi, Cố Mộng Tuyền thì không cam lòng, đứng trước cửa mắng to.

“ Các người chờ đó. Tôi nhất định sẽ cho các người biết tay, đừng có lên mặt. ”

“ Đi thôi, đứng đây để mất mặt à. ” Trương Tuấn Khải đau đầu, lôi kéo Cố Mộng Tuyền rời đi.

“ Các người cho tôi chờ. Tôi nhất định sẽ khiến các người hối hận vì chuyện hôm nay. ” Cố Mộng Tuyền trước khi đi còn không quên hét thêm một câu.

Mọi người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ và nghị luận. Do mấy ngày nay, hai nhà Trương, Cố rất nổi tiếng nên mọi người ở đây đều nhận ra họ. Có nhiều người bắt đầu tụ lại với nhau nhỏ giọng thầm thì và khinh thường.

Trương Tuấn Khải thấy vậy, sắc mặt càng thêm khó coi. Dùng một tay che lại miệng của Cố Mộng Tuyền, tay còn lại thì lôi kéo cô ta rời đi.

Hết chương 15.

Chương 16.

“ Ba, không cần quan tâm đến bọn họ, không cần để chuyện này trong lòng. ” vừa vào đến nhà, Tuyết Nhi đã ôm lấy cổ An Tuấn Hạo. nhẹ giọng an ủi.

“ Con gái ngoan, ba không sao đâu. ” An Tuấn Hạo nghe xong lời Tuyết Nhi, không khỏi mỉm cười.

“ Hai cha con đúng thật là... ” Tuyết Dung nhìn hai người, lắc đầu cười khố.

“ Mẹ, mẹ cũng không cần bận tâm đến họ. Mặc kệ họ đi. ” Tuyết Nhi mỉm cười tươi tắn, nhìn Tuyết Dung khẽ nhắc nhở, trong lòng thì lại cười thầm, ‘ hì hì, mẹ ganh tỵ nha.’

“ Ân, bà xã, em không cần quan tâm đến bọn họ làm gì. ” An Tuấn Hạo cũng gật đầu đồng ý với Tuyết Nhi.

“ Ai là bà xã của anh chứ!! ” vừa rồi nhất thời vì ba người kia mà Tuyết Dung đã quên mất chuyện này. Bây giờ An Tuấn Hạo lại nhắc đến, khiến cho cô không khỏi ngượng ngùng.

“ A, đúng là bây giờ chưa phải. Thế chúng ta lập tức đi đăng ký nha. ” An Tuấn Hạo vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn Tuyết Dung, cười đầy ẩn ý.

“ Hừ!! ” Tuyết Dung giả vờ hờn dỗi, quay mặt đi không thèm nhìn An Tuấn Hạo.

“ Mẹ mắc cỡ nha. ” Tuyết Nhi cười trêu chọc.

“ Cái con bé này, đừng ghẹo mẹ con. ” An Tuấn Hạo nhìn ái thê sốt ruột, lập tức bênh vực.

“ Nha~ ” Tuyết Nhi cúi đầu, tỏ vẻ ‘hối hận’ không thôi.

“ Được rồi, mau vào trong đi. Chúng ta cùng nhau nấu cơm. ” Tuyết Dung lắc đầu, thật sự bó tay với hai cha con nhà này rồi.

Hai cha con mỉm cười nhìn nhau, đồng thanh, “ Tuân lệnh bà xã/ mẹ. ”. Sau đó lập tức theo sau đi vào, cả ba người trở lại bầu không khí vui vẻ như mọi ngày.

.....

Tương phản, lúc này tại Trương gia, lại là một bầu không khí u ám, nặng nề. Hai nhà Trương, Cố đều tập trung tại đây để tìm cách giải quyết vấn đề hiện tại. Nhưng vẫn chưa có ai có thể đưa ra chủ ý hay nào.

“ Chẳng phải tôi đã bảo khi đến đó cần ăn nói nhỏ nhẹ, để thuyết phục người nhà họ An đồng ý đứng ra chứng thực mọi chuyện chỉ là lời đồn hay sao??? Tại sao các người lại chẳng thèm quan tâm đến lời nói của tôi, mà lại nóng nảy như thế hả??? ” chủ tịch tập đoàn Tuấn Hoa, Trương Chính Khải, tức giận mắng to.

“ Các người đúng là thành sự không xong, bại sự có thừa mà. Nhất là con đó, đúng là đồ vô dụng mà. ” bên này, chủ tịch tập đoàn Cổ thị, Cổ Mạnh cũng tức giận không kém gì, chỉ thẳng vào Cổ Mộng Tuyền mà mắng.

“ Ba, là do An Tuấn Hạo và vợ anh ta quá đáng, có liên quan gì con chứ. ” Cổ Mộng Tuyền không cam lòng cãi lại.

“ Vợ, chẳng phải An Tuấn Hạo chưa kết hôn sao??? ” Trương Chính Khải khó hiểu hỏi.

“ Nhưng rõ ràng hai người họ xưng hô với nhau như vợ chồng mà. ” Cổ Mộng Tuyền cúi đầu, nhẹ giọng giải thích.

“ Tôi nhớ ra rồi. ” lúc này, Trương phu nhân đang ngồi một bên im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng.

“ Bà lại điên gì thế hả??? ” Trương Chính Khải không kiên nhẫn hỏi.

“ Là cô ta, vợ của An Tuấn Hạo. Khi này khi nhìn thấy cô ta, tôi cứ cảm thấy quen quen, nhất thời không nghĩ ra. Nhưng hiện giờ thì tôi đã nhớ ra cô ta là ai rồi. ” Trương phu nhân một bộ bình tĩnh, liền nhanh chóng giải thích.

“ Thế rốt cuộc cô ta là ai??? ” Cổ phu nhân tò mò hỏi.

“ Cô ta chính là người thường xuyên xuất hiện trên các mặt báo gần đây, nhà thiết kế hôn lễ lừng danh Châu Âu, Tưởng Tuyết Dung. Đồng thời cô ta còn là con gái của diễn viên quốc tế, Tưởng Hải Nguyệt cùng chủ tịch tập đoàn Khải Thiên, Lăng Thời Khiêm. ” Trương phu nhân ngơ ngác nói, trong giọng nói còn hàm chứa một chút run sợ.

Mọi người nghe xong lời này, không khỏi nhìn nhau ngẩn người. ‘ Tập đoàn Khải Thiên?? Có năm mơ họ cũng không nghĩ rằng thì ra sau lưng nhà họ An lại là tập đoàn Khải Thiên. ’

Chuyện chủ tịch tập đoàn Khải Thiên có một đứa con gái, gần đây chẳng còn là bí mật trong giới thương gia. Mọi người đều biết cả rồi, hơn nữa còn có tin là tập đoàn Khải Thiên cũng sắp có con rể. Chuyện này đã làm thất vọng biết bao tập đoàn khác, khi đang

có ý định cùng Khải Thiên kết thông gia.

Tuy nhiên có năm mơ, hai nhà Trương, Cố cũng không ngờ rằng thì ra con rể của Khải Thiên lại chính là người mà bọn họ đang định uy hiếp kia. Chuyện này mà đồn ra ngoài thì đúng là thiên đại chê cười mà.

“ Bây giờ chúng ta phải làm sao đây??? ” Cố phu nhân lo lắng hỏi.

“ Còn làm sao nữa??!! Cho dù phải năn nỉ, thậm chí là quỳ xuống cầu xin họ, chúng ta đều phải làm. Tôi tuyệt không thể để tập đoàn Tuân Hoa bại trong tay của tôi. ” Trương Chính Khải thở dài nói, ngữ khí như thể già đi mười tuổi vậy.

“ Chúng ta có thể bắt đầu từ phía của nghiệt chủng kia, không chừng có thể dụ được nó. Con thấy An Tuấn Hạo cùng Tưởng Tuyết Dung rất yêu thương nó. Con nghĩ chắc có thể thành công. ” Cố Mộng Tuyền lập tức đưa ra ý kiến.

“ Câm miệng, nó là con tôi. ” Trương Tuấn Khải nghe được hai chữ ‘nghiệt chủng’ từ Cố Mộng Tuyền nói ra, không khỏi tức giận mắng.

“ Anh hung tôi?! Nó vốn dĩ là nghiệt chủng của anh cùng con hồ ly tinh kia. Bộ tôi nói có sai sao??? ” Cố Mộng Tuyền không cam lòng cãi lại.

“ Cô hình như đã quên, là cô gài bẫy tôi nên tôi mới xảy ra quan hệ với cô. Đều là nhà họ Cố các người dùng thế lực uy hiếp tôi nên tôi mới kết hôn với cô. Cô mới là kẻ thứ ba xen vào quan hệ của người khác đó. ” Trương Tuấn Khải nhớ lại chuyện xưa không khỏi sinh khí. Nếu biết trước có ngày hôm nay thì lúc trước anh đã không lấy Cố Mộng Tuyền.

An Tiêm Như dù không xuất thân danh môn nhưng dịu dàng và thấu hiểu lòng người, hoàn toàn hơn hẳn tính chanh chua, đánh đá của Cố Mộng Tuyền.

Từ lúc lấy Cố Mộng Tuyền về đây, suốt hơn tám năm qua, Trương Tuấn Khải luôn sống giữa những cuộc cãi vã, cùng rượu và thuốc lá. Có thể nói một ngày với anh ta như là một năm. Nếu không đi làm thì sau khi về nhà chính là cùng Cố Mộng Tuyền cãi nhau. Cho nên ba năm trước, vì tránh làm phiền đến ba mẹ mình, anh đã cùng Cố Mộng Tuyền dọn ra ngoài ở. Và cũng từ đó, một tuần cùng lắm anh chỉ về nhà có duy nhất một lần.

Cho dù Cố Mộng Tuyền nhiều lần mắng chửi, cầu xin, uy hiếp, nhưng anh vẫn làm ngơ. Cho nên vì chuyện này, hai nhà đã tranh chấp rất nhiều lần. Nhưng vì sĩ diện, cho nên hai người mới không ly hôn, cầm cự cuộc hôn nhân này cho đến giờ.

Hết chương 16.

Chương 17.

“ Anh còn mắng tôi?! Năm đó không phải anh cũng lợi dụng tôi để bỏ rơi An Tiêm Như sao?? Anh với cô ta chỉ là vui qua đường, sau đó lại lỡ làm cho cô ta mang thai. Cho nên anh mới nhân cơ hội nảy sinh quan hệ với tôi, tìm cơ để bỏ rơi cô ta. Tôi nói không đúng sao??? ” Cố Mộng Tuyền khinh thường nhìn Trương Tuấn Khải cười lạnh.

“ Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cô. ” Trương Tuấn Khải giận quá hóa then nên tìm cách lảng tránh.

“ Dám làm mà không dám nhận. Anh có phải đàn ông không??? ” Cố Mộng Tuyền không chịu thua, không hề kiêng dè thẳng lời mỉa mai Trương Tuấn Khải.

“ Còn cô thì sao??? Cô nghĩ mình từ tế lắm à, ra ngoài cùng bọn trai bao ở câu lạc bộ đêm chơi đùa. Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, thể diện hai nhà Trương, Cố chúng ta đều bị cô đánh mất hết rồi. ” Trương Tuấn Khải nhẫn nhịn không được, đem cả chuyện Cố Mộng Tuyền ngoại tình công khai ra ngoài.

“ Nhưng vấn đề là lần này do chuyện của anh mà ra, không phải của tôi. ” Cố Mộng Tuyền hất cằm, nghênh mặt nói lại.

“ Cô... ” Trương Tuấn Khải tức giận, trừng mắt không nói nên lời. Vì đây chính là sự thật nên anh không thể nào phủ nhận được.

“ Đủ, cãi, cãi, cãi, tối ngày chỉ biết cãi. Hai đứa ngoài chuyện cãi nhau, có làm ra trò trống gì không hả??? ” Trương Chính Khải tức giận lên tiếng mắng.

Dù nói Cố Mộng Tuyền làm những chuyện đó đã hoàn toàn đánh mất mặt mũi của Trương gia. Nhưng ở tình thế trước mắt, hai nhà cần hợp tác nên ông đành nhẫn nhịn vậy. Đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, ông nhất định sẽ để Tuấn Khải ly hôn với cô ta, tuyệt không để người như Cố Mộng Tuyền làm dâu nhà họ Trương.

“ Ngày mai hai đứa theo ta đến nhà họ An. Chúng ta sẽ đàm điều kiện lại lần nữa với họ. ” Trương Chính Khải nhìn mọi người bình tĩnh nói.

Mọi người lúc này không ai có ý kiến gì nữa. Dù sao trước mắt, đây chính là cách duy nhất nên họ đành làm theo. Riêng Cố Mạnh cùng Cố phu nhân thì trong lòng rất rõ ràng. Sau khi trải qua chuyện này, xem ra giữa hai nhà sẽ không còn có thể làm sui gia được nữa. Nhưng dù vậy họ cũng không bận tâm, vì họ từ lúc trước cũng đã không hề hài lòng về Trương Tuấn Khải. Sở dĩ họ đồng ý cũng chỉ vì con gái mình thích anh ta, cộng thêm Trương gia cũng được xem như môn đăng hộ đối mà thôi.

.....

Lúc này, tại khu chung cư của Tuyết Dung, Tịnh Hà cùng Lệ Nhi đang ở trong bầu không khí trái ngược, vô cùng vui vẻ, ấm cúng.

“ Tuyết Nhi, đến xem này. Đây chính là váy mới mà cô Tịnh Hà và cô vừa mua cho con, để con trong ngày hôn lễ của ba cùng cô Tuyết Dung mặc nó. Con thấy nó có xinh không??? ” Lệ Nhi cười nhìn Tuyết Nhi, khoe ra chiếc váy màu vàng nhạt mới mua xong.

“ Ân, rất xinh ạ. Đến hôm đó, con nhất định sẽ mặc nó. ” Tuyết Nhi gật đầu, thích thú vô cùng.

“ An Tuấn Hạo, tôi cảnh cáo anh, nhất định phải đối xử tốt với Tuyết Dung. Nếu không chúng tôi sẽ không tha cho anh, ba mẹ Tuyết Dung cũng sẽ không tha cho anh, và đặc biệt lão quái vật kia cũng sẽ không tha cho anh. ” Tịnh Hà, giọng nói tràn ngập nghiêm túc cùng khẳng định.

“ Lão quái vật??? ” An Tuấn Hạo nghi hoặc nhìn Tịnh Hà.

“ Đó là ông ngoại của Tuyết Dung. ” Tịnh Hà hảo tâm giải thích.

“ Có thể cho tôi biết, rốt cuộc ông ngoại của Tuyết Dung là người như thế nào không??? Sao tôi thấy dường như ai cũng rất sợ ông ấy. Nhà họ Triệu cũng thế, ba mẹ

Tuyết Dung cũng thế. Bây giờ hai người cũng thế, không lẽ ông ấy đáng sợ đến thế sao???

” An Tuấn Hạo tò mò hỏi lại.

“ Không phải đáng sợ, mà là rất đáng sợ!! Ông ngoại của Tuyết Dung chính là Tưởng Quang, chủ tịch ngân hàng Quang Nguyệt lớn nhất Châu Á, là người giàu thứ hai thế giới. Trên thương trường, ông ấy chính là một huyền thoại sống, còn trong đời sống cá nhân, chỉ cần vấn đề đó có liên quan đến thân nhân của ông ấy thì ông ấy chính là tuyệt đối bao che khuyết điểm. Và đặc biệt là chuyện có liên quan đến Tuyết Dung thì càng không nhượng bộ, cho nên anh tốt nhất nên cẩn thận thì hơn. ” Tịnh Hà vẻ mặt tràn ngập khẳng định.

An Tuấn Hạo nghe xong lời Tịnh Hà không khỏi ngẩn người. Anh thật sự không ngờ Tuyết Dung lại có thân phận lớn đến như thế. Lúc này đây, trong lòng An Tuấn Hạo bắt đầu sinh ra một cảm giác tự ti. Anh chỉ là một người bình thường, liệu có xứng với Tuyết Dung không đây???

Nhìn An Tuấn Hạo như thế, Lệ Nhi không khỏi lôi kéo Tịnh Hà sang một bên, ngăn cô ấy tiếp tục nói lời không nên nói.

“ Cậu làm gì a??? ” Tịnh Hà tỏ vẻ ‘bức bối’ nhìn Lệ Nhi.

“ Cậu nói như thế rất dễ khiến anh ấy khó chịu. Anh ấy sẽ mặc cảm mình không xứng với Tuyết Dung. Đến lúc đó giữa hai người họ sẽ có vết rách, khó khăn lắm hai người họ mới thành đôi, không lẽ cậu định phá hủy mối nhân duyên này sao??? ” Lệ Nhi ‘hảo tâm’ khai sáng đầu óc đang u mê của cô bạn gốc Tịnh Hà.

“ A... ” Tịnh Hà há hốc mồm, lúc này đây cô mới nhận ra vừa rồi mình đã nói hơi quá lời.

Hơn nữa nhìn đến sắc mặt An Tuấn Hạo bắt đầu tối lại, cô không khỏi trong lòng kêu một tiếng không ổn.

Đang lúc Tịnh Hà cùng Lệ Nhi không biết làm sao thì Tuyết Dung lúc này lại trở về.

“ Trở về rồi đây. ” Tuyết Dung cười vui vẻ bước vào cửa, trên tay còn xách theo túi lớn túi nhỏ chứa đầy đồ ăn.

“ Mẹ. ” Tuyết Nhi ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh Tuyết Dung, phụ cô cầm lấy mấy túi có trọng lượng nhẹ mà cô bé có thể cầm được.

“ Tuyết Nhi ngoan. ” Tuyết Dung đưa mấy túi đồ để Tuyết Nhi đem vào bếp, còn mấy

túi còn lại thì để trên bàn, chưa mang vào vội. Cô đột nhiên nhận ra không khí dường như có chút không ổn.

“ Có chuyện gì sao??? ” Tuyết Dung nhìn ba người còn lại, nhíu mày hỏi.

“ A, tớ mang đồ vào bếp nấu ăn đây. ” Lệ Nhi khéo léo chạy ngay ra cầm lấy vài cái túi, sau đó chạy thẳng vào bếp.

“ Tớ cũng đi phụ Lệ Nhi một tay. ” Tịnh Hà cũng khôn ngoan, cầm lấy mấy cái túi còn lại chạy theo sau. Trong phòng khách giờ đây chỉ còn lại An Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung hai người.

“ Có chuyện gì thế??? ” Tuyết Dung nhìn An Tuấn Hạo, lo lắng hỏi. Vì cô nhận ra An Tuấn Hạo dường như có chút không ổn.

An Tuấn Hạo xoay người nhìn đối diện với Tuyết Dung, sau đó đem những lời Tịnh Hà vừa nói, cùng cảm xúc của mình nói ra hết. Anh không muốn giấu diếm Tuyết Dung bất kỳ chuyện gì. Vì vậy anh muốn làm rõ mọi chuyện, nếu không anh e rằng, anh sẽ làm chuyện gì đó mà khiến anh sau này phải hối hận mất.

Hết chương 17.

Chương 18.

Tuyết Dung nghe xong lời An Tuấn Hạo, không khỏi thở dài. Quả thật trước đây cô cũng từng lo nghĩ về chuyện này, nhưng mà kể từ khi cô chính thức cùng anh xác định quan hệ thì đó đã không còn là vấn đề nữa rồi.

“ Anh không cần phải như thế. Chuyện này vốn không quan trọng gì cả. Dù sau này em sẽ là người kế thừa tập đoàn của ông và ba nhưng mà hai người họ đã nói rồi. Em nếu không muốn đến công ty mà tiếp tục công việc của mình thì cứ việc đi làm tiếp. Vì dù sao ở hai tập đoàn, cũng có người thân tín thay em làm việc. Cho nên anh cứ xem như em là người bình thường, có công việc bình thường như bao người khác là được rồi. ” Tuyết Dung bình tĩnh nhìn An Tuấn Hạo giải thích.

“ Anh.. ” An Tuấn Hạo nhất thời không biết mở miệng thế nào, chỉ có thể như thế, nhìn Tuyết Dung, không nói nên lời.

Tuyết Dung cũng không nói. Vì cô biết lúc này An Tuấn Hạo cần thời gian để tiếp nhận chuyện này nên cô quyết định tạm thời sẽ để anh yên tĩnh.

“ Xin lỗi, anh nhất định sẽ cố gắng. ” không biết qua bao lâu, rốt cuộc An Tuấn Hạo cũng đưa ra quyết định của mình.

“ Em tin anh. ” Tuyết Dung nghe xong lời anh, không khỏi mỉm cười.

Bên trong, Tịnh Hà, Lệ Nhi, cùng Tuyết Nhi nhìn An Tuấn Hạo đã nghĩ thông suốt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. ‘Cũng may sau cơn mưa, trời lại sáng.’, nếu không họ thật sự không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

Bữa cơm tối diễn ra với bầu không khí vui vẻ, hài hòa. Sau khi ăn xong, An Tuấn Hạo cùng Tuyết Dung và Tuyết Nhi rời đi, trở về nhà của An Tuấn Hạo. Tịnh Hà, Lệ Nhi nhìn vậy, không khỏi sắc mặt cười thầm nhìn Tuyết Dung, khiến Tuyết Dung ngượng ngùng không thôi.

Chưa về đến nhà thì Tuyết Nhi đã ngủ gà ngủ gật. Kết quả là do An Tuấn Hạo bế cô bé lên nhà, sau đó nhẹ nhàng đưa cô bé vào phòng, để cô bé có thể ngủ ngon hơn.

Vừa trở ra phòng khác, An Tuấn Hạo đã nhìn thấy Tuyết Dung ngồi chờ trên ghế sofa. Vẻ mặt tràn ngập như muốn nói lại như không.

“ Sao thế??? ” An Tuấn Hạo ôm lấy Tuyết Dung, nhẹ giọng hỏi.

“ Anh định xử trí chuyện của nhà họ Trương cùng nhà họ Cố thế nào??? ” Tuyết Dung nhìn An Tuấn Hạo quan tâm hỏi.

Cô biết, nếu nói trong lòng An Tuấn Hạo không hề hận hai nhà Trương, Cố đó chính là nói dối. Vì nếu không như vậy, An Tuấn Hạo cũng đã không bỏ qua tấm bằng tốt nghiệp đại học loại ưu, ngành kinh doanh của mình, mà đi làm cảnh sát.

Vì anh ấy hận, hận những kẻ có tiền, có quyền, có học thức, lại đi làm chuyện như thế, nên mới quyết định chuyển nghề. Anh làm cảnh sát với hy vọng có thể bắt được nhiều kẻ xấu hơn, giúp nhiều người bị hại không bị oan uổng.

“ Anh không biết. ” An Tuấn Hạo nhìn Tuyết Dung, mâu thuẫn trả lời.

Anh thật sự không biết, vì dù sao Trương Tuấn Khải cũng là ba của Tuyết Nhi. Nếu anh làm quá sẽ không hay, còn nếu không nặng tay thì sẽ không thể nào lấy lại công bằng cho người chị quá cố của anh. Điều này làm anh rất khó chọn lựa.

“ Thế thì để em xử lý cho. ” câu trả lời của An Tuấn Hạo hoàn toàn nằm trong dự đoán của Tuyết Dung nên cô cũng đem quyết định của mình nói với anh.

“ Em định thế nào??? ” An Tuấn Hạo nghi hoặc hỏi lại.

“ Em sẽ tiếp tục làm cho vụ việc càng lúc càng lớn, sau đó làm một số sức ép kinh tế đối với hai tập đoàn Tân Hoa cùng Cố thị. Nhiều lắm thì khiến họ phá sản thôi, sau đó em sẽ dừng tay. Vì em tin, không có gì đau khổ hơn khiến những người đó mất đi cái khiến mình tự cho là hơn người, tận mắt nhìn thấy cơ nghiệp mà mình tự tay lập nên, bị hủy trong chính tay của con cái mình. ” Tuyết Dung nói đến đây, trong giọng nói lạnh như băng.

Khi nghe chuyện của An Tiêm Như, cô đã vô cùng bức xúc, dù trên đời quả thật có nhiều người hoàn cảnh còn đáng thương như thế. Nhưng có lẽ là do người này lại là chị của người mà cô yêu, là mẹ của Tuyết Nhi nên đối với việc này, cô đặc biệt nhạy cảm hơn, và làm cũng quyết tuyệt hơn nhiều.

An Tuấn Hạo nhìn cô không nói tiếp, vì anh tin tưởng cô. Nếu cô đã nói sẽ không làm quá mức, anh cũng sẽ không xen vào. Những người đó quả thật là nên chịu một chút trừng phạt. Vì nếu không như thế thì họ sẽ không bao giờ học được cách tôn trọng người khác cả.

.....

Mấy ngày trước, sau khi điều tra rõ chuyện Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi bị bắt cóc là do có kẻ trong tập đoàn Thuận Thiên, mau bán tài liệu thương nghiệp. Đáng lý ra hẳn

định mang chứng cứ đi tiêu hủy, nào ngờ lại bị một tên cướp đứng lúc xông vào và lấy ngay chứng cứ trên tay hắn. Sau đó thì tên đó lại bị cảnh sát mang đi.

Cho nên hắn mới muốn bắt cóc Tuyết Nhi. Vì hắn hay tin An Tuấn Hạo chính là người đang điều tra vụ này, với hy vọng là có thể đổi tên cướp kia ra và lấy lại tập tài liệu.

Nào ngờ người tính không bằng trời tính, Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi lại trốn thoát. Tập tài liệu đã được cảnh sát lúc soát được trong đám tang vật nên hắn rốt cuộc đã bị bắt. Sau khi kết thúc vụ án này, An Tuấn Hạo quyết định xin nghỉ phép dài hạn. Vì trong thời gian này, quả thật anh có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.

Do nghỉ dài hạn nên An Tuấn Hạo càng có thời gian bồi Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi đi chơi. Cụ thể là sáng hôm nay sau khi đưa Tuyết Dung cùng Tuyết Nhi đi ăn bữa sáng, An Tuấn Hạo liền đưa hai người họ đi dạo siêu thị, tìm mua thức ăn để nấu bữa trưa.

Cả ba người cùng tận hưởng bầu không khí vui vẻ, hạnh phúc của gia đình nhỏ thế này, khiến nhiều người xung quanh nhìn vào mà ngưỡng mộ. Nam anh tuấn, lịch lãm, nữ xinh đẹp, dịu dàng, cô bé gái thì xinh xắn đáng yêu. ‘ Thật là một gia đình hoàn mỹ mà.’. Đây chính là suy nghĩ của rất nhiều người trong siêu thị khi nhìn thấy ba người họ.

“ Ba, con muốn cái đó. ” Tuyết Nhi đưa tay chỉ vào món ăn vặt mà cô bé thích, liền đòi mua.

“ Hảo, nhưng không cần mua nhiều. Con nên ăn ít lại, ăn nhiều quá sẽ không tốt cho con, biết không??? ” dù vẫn mua đồ ăn vặt cho Tuyết Nhi nhưng An Tuấn Hạo vẫn không quên dặn dò cô bé.

“ Dạ biết. ” Tuyết Nhi ngoan ngoãn gật đầu nghe theo.

Tuyết Dung nhìn hai cha con như thế, mỉm cười đầy hạnh phúc. Tuấn Hạo dù một mình nuôi lớn Tuyết Nhi nhưng xem ra làm rất tốt vai trò của một người cha. Còn Tuyết Nhi thì lại rất ngoan ngoãn, hiếu thuận, là một đứa con ngoan.

Hai người họ sống vô cùng hòa thuận, cha hiền, con thảo. Nếu An Tiêm Như trên trời có biết được, chắc cũng an lòng mà nhắm mắt rồi.

Hết chương 18.

Chương 19.

Khả ông trời lại không để nhân vừa ý, vì khi họ về đến nhà thì đã bắt gặp mấy vị khách không mời. Đó chính là người của hai nhà Trương Cố khiến bầu không khí vui vẻ của ba người chẳng mấy chốc biến mất không thấy đâu.

“ Các người lại đến làm gì??? ” An Tuấn Hạo lạnh lùng nhìn những người đang đứng trước cửa nhà mình hỏi.

“ Chúng ta có thể nói chuyện sao??? ” lần này người lên tiếng là Trương Chính Khải.

“ Được thôi. Tôi cũng muốn biết, các người muốn nói gì??? ” An Tuấn Hạo chưa lên tiếng thì Tuyết Dung đã giành trước.

An Tuấn Hạo nghe xong, cũng không phản bác. Nếu Tuyết Dung đã có ý này thì anh sẽ tin tưởng mà làm theo, nên anh quyết định mở cửa để họ vào nhà.

Sau khi vào trong, An Tuấn Hạo để Tuyết Nhi vào phòng, dặn dò con bé không cần bước ra, để tránh những người kia dùng lời nói làm tổn thương đến con bé. Tuyết Nhi cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, im lặng ngồi trong phòng xem tivi, không làm phiền ba cùng mẹ ‘giải quyết’ những người kia.

“ Nói đi. ” Tuyết Dung nhìn người của hai nhà Trương Cố, lạnh giọng hỏi.

“ Cậu An, tôi có thể nhờ cậu đứng ra đính chính tin đồn về chuyện của chị cậu không??? ” người lên tiếng lần này lại là Cố Mạnh.

“ Tôi có gì cần đính chính chứ??? Những lời của báo chí hoàn toàn là sự thật cả mà. Hay là các người sợ thân bại danh liệt nên muốn tôi thay các người nói dối??? ” An Tuấn Hạo cứ nhìn thấy Trương Tuấn Khải, là không khỏi nhớ đến cái chết bi thảm của chị mình. Điều này khiến anh không khỏi khó chịu mà ăn nói có chút thô lỗ hơn thường ngày.

“ Ý của tôi không phải như thế. Ý của tôi là hy vọng cậu có thể nói đôi điều với cánh phóng viên. Chuyện năm đó, con trai của tôi và chị cậu là chia tay rồi, sau đó nó mới quen với Cố Mộng Tuyền, chứ không hề là do con trai của tôi, bỏ rơi chị cậu. ” Trương phu nhân không như ngày thường, ăn nói trở nên khép nép vô cùng.

“ Hừ!! ” Tuyết Dung nghe xong lời Trương phu nhân, không khỏi khinh thường hừ lạnh.

Người da mặt dày, Tuyết Dung thừa nhận đã gặp nhiều. Nhưng như những người này thì lần đầu tiên cô mới thấy.

Tám năm trước đến nhà người ta, dùng tiền vũ nhục người ta. Sau đó còn gián tiếp hại chết một cô gái vô tội, khiến một đứa bé vừa chào đời đã mất đi tình yêu thương của người mẹ. Tám năm sau mặt dày đến nhờ vả người ta, đứng ra nói dối giùm bọn họ. Đúng là không biết liêm sỉ mà.

Hai nhà Trương Cố nhìn thái độ của Tuyết Dung không khỏi lo lắng, nhưng vẫn im lặng không nói gì. Vì dù sao cô gái này, bọn họ là không thể đụng chạm nên bọn họ đành nhẫn nhịn vậy.

“ Tôi sẽ không làm chuyện đó, mời các người đi cho. ” An Tuấn Hạo sắc mặt càng ngày càng trầm, ngữ khí trở nên sắc bén hơn.

“ Chúng tôi... ” Cố phu nhân dường như con muốn nói gì đó thì lúc này chuông cửa lại vang lên.

“ Đỉnh...đỉnh...đỉnh ”

Tuyết Dung đứng dậy, tiến ra ngoài mở cửa. Bởi vì cô không muốn ở lại đây mà cùng đám người này đối diện nữa. Nếu không cô cũng không dám đảm bảo, cô có thể hay không cầm lòng được mà lớn tiếng mắng họ.

Nhưng mà khi cánh cửa kia vừa mở ra thì Tuyết Dung lại không khỏi sửng người. Bên ngoài cửa, hai người đang đứng nhìn thấy Tuyết Dung đi ra thì không khỏi mỉm cười.

Hai người này, một người tuổi gần ba mươi, thân vận đồ vest sang trọng, gương mặt nghiêm nghị, tràn ngập chính khí. Người còn lại thì tuổi ngoài lục tuần, ăn mặc giản dị hơn, vẻ mặt nhân hậu hiền từ, nhưng ánh mắt lại toát lên một vẻ giáo huấn hơn người.

“ Ông ngoại.... ” Tuyết Dung nhìn lão nhân, kinh hô một tiếng.

Bên trong, An Tuấn Hạo nghe thấy tiếng của Tuyết Dung, không khỏi lo lắng chạy ra. Nhìn thấy hai người vừa mới đến thì An Tuấn Hạo lại không khỏi sửng người.

Vì nhìn đến lão nhân lớn tuổi kia thì An Tuấn Hạo đã có thể đoán ra người này là ai. Gương mặt người này, có ba phần giống Tưởng Hải Nguyệt, nhưng đôi mắt lại rất giống Tuyết Dung. Không cần nói, cũng biết người này không ai khác chính là Tưởng Quang, ông ngoại của Tuyết Dung.

“ Ta không có tư cách để cậu gọi ta một tiếng ông ngoại sao?? ” Tưởng Quang nhíu mày nhìn An Tuấn Hạo hỏi.

“ A...Ách, ông ngoại, mời ông vào nhà. ” An Tuấn Hạo nghe xong, không khỏi phục hồi tinh thần, ngay lập tức chào hỏi.

Tưởng Quang cùng người nam nhân còn lại cũng không khách sáo, lập tức tiến vào. Tuyết Dung cùng An Tuấn Hạo thì im lặng theo sau.

“ Họ đến đây làm gì??? ” vừa vào đến nơi, Tưởng Quang đã nhìn thấy người của hai nhà, Trương Cố, không khỏi khó chịu.

“ Họ đến yêu cầu Tuấn Hạo đứng ra thay họ nói dối, lừa gạt mọi người. ” Tuyết Dung đứng bên cạnh, lập tức lên tiếng. Đồng thời, cô thuận tiện đem mọi chuyện mấy ngày nay, người của hai nhà Trương Cố luôn đến làm phiền họ. Thậm chí đến cả Tuyết Nhi họ cũng không buông tha kể ra.

Mỗi một lời, càng làm cho sắc mặt Tưởng Quang càng trở nên khó coi hơn. Khi Tuyết Dung kết thúc thì sắc mặt Tưởng Quang đã trở nên u ám vô cùng. Ông xoay người nhìn người nam nhân còn lại, trầm giọng lên tiếng.

“ Peter, tôi muốn ngày mai, tập đoàn Tuấn Hoa, cùng tập đoàn Cố thị vĩnh viễn biến mất khỏi thương trường. ”

“ Dạ chủ tịch. ” người nam nhân kia gật đầu chấp hành, sau đó xoay người đi gọi điện thoại.

“ Ông là ai??? Ông muốn làm gì??? ” Trương Tuấn Khải lúc này lại đột nhiên cảm thấy áp lực, sợ hãi. Dường như có thứ gì đó khiến anh tin tưởng, lão nhân trước mặt này hoàn toàn có thể thực hiện lời mình vừa nói.

“ Là ai?? Ta chính là người đã khiến cho hai nhà các người ra nông nổi như ngày hôm nay. Ta muốn cho các người biết, động đến con cháu của Tưởng Quang ta, sẽ có hậu quả gì. ” Tưởng Quang nhìn Trương Tuấn Khải, khinh thường hừ lạnh, không thêm nói thêm lời nào.

“ Tưởng Quang??? Ông chính là chủ tịch ngân hàng Quang Nguyệt. ” Trương Chính Khải trong giọng nói không tránh khỏi có chút run run.

“ Hừ!!! ” Tưởng Quang xoay người, không đáp, nhưng ở đây mọi người đều rõ đáp án.

“ Tưởng Quang...Tưởng Hải Nguyệt...Tưởng Tuyết Dung lại theo họ mẹ. Vậy ông... ông chính là ông ngoại của Tưởng Tuyết Dung??? ” Trương phu nhân lúc này đột nhiên

nhớ đến bài báo mà mình từng đọc, không khỏi hoảng sợ lên tiếng.

“ Bà cũng đâu quá ngốc. ” Tuyết Dung cười mỉa mai châm chọc.

Người của hai nhà Trương Cố ngay lập tức hóa thạch tại chỗ, không nói được lời nào nữa rồi.

Hết chương 19.

Chương 20.

Hôm nay, tin tức mới chấn động giới thương nhân lại ra lò. Hai tập đoàn Cố thị cùng Tuân Hoa trong một đêm tuyên bố phá sản.

Trương Chính Khải, Trương phu nhân, cùng Trương Tuấn Khải sau đó đã rời khỏi Đài Bắc, trở về quê sinh sống. Cố Mạnh cùng Cố phu nhân thì cũng chuyển về miền Nam. Riêng Cố Mộng Tuyền thì lại thảm hại, trong một đêm mất đi tất cả nên cô ta giờ đây đã điên rồi.

Tuyết Dung cầm trong tay tờ báo, đọc xong không khỏi cảm khái. Ở đời đúng là nếu làm chuyện ác, rồi sẽ có ngày gặp quả báo cho mà xem. Chuyện của hai nhà Trương Cố chính là điển hình thiết thực nhất. Cứ nghĩ dùng tiền là có thể mua được tất cả, nhưng rồi lại đánh mất tất cả cũng chỉ vì quá ham muốn danh lợi tiền tài.

“ Được rồi, đã đến lúc nên bàn chuyện hôn sự của hai đứa đi là vừa. ” Tưởng Quang cười hiền từ nhìn Tuyết Dung cùng An Tuấn Hạo nhắc nhở.

“ Đúng a~ Hai đứa cũng nên kết hôn đi. Mẹ rất muốn thay con gái mình chuẩn bị váy

cười. ” Tường Hải Nguyệt cũng nôn nóng không kém.

“ Đúng rồi, hai đứa nên chuẩn bị đi là vừa. ” Lăng Thời Khiêm cũng đồng ý tán thành.

“ Vậy đi, lựa ngày không bằng chọn đại một ngày. Thứ ba tuần sau đi, ngày đó tốt đấy, chọn ngày đó nha. ” Tường Quang suy nghĩ trong chốc lát, quyết định luôn.

“ Được đó, vậy cứ chọn ngày đó đi. ” Tường Hải Nguyệt lập tức giơ hai tay tán thành.

“ Mẹ, ông ngoại, liệu có nhanh quá không??? Đám cưới có rất nhiều thứ cần chuẩn bị mà. ” Tuyết Dung vẻ mặt khó xử nhìn hai người nhắc nhở.

“ Hai đứa cứ yên tâm làm cô dâu chú rể đi. Còn về đám cưới, cứ để ba, mẹ và ông ngoại lo cho. ” Lăng Thời Khiêm ngữ khí tràn ngập tự tin lên tiếng.

Sau đó cùng Tường Hải Nguyệt và Tường Quang bắt đầu bàn bạc cho hôn lễ. Để lại hai nhân vật chính bất đắc dĩ nhìn nhau không nói nên lời.

.....

Thứ ba, một ngày nắng đẹp. Hôm nay, con gái của ngôi sao quốc tế Tường Hải Nguyệt cùng chủ tịch tập đoàn Khải Thiên, Lăng Thời Khiêm sẽ kết hôn. Chú rể thật ra chỉ là một viên cảnh sát bình thường, không có gì nổi trội.

Tuy nhiên điều làm cách nhà báo chấn kinh chính là thì ra cô dâu hôm nay còn là cháu ngoại của chủ tịch ngân hàng Quang Nguyệt lớn nhất Châu Á. Điều này làm cho rất nhiều người nhìn An Tuấn Hạo với ánh mắt ngưỡng mộ, cũng có nhiều người nghi hoặc. Liệu có phải vì tiền nên anh chàng kia mới lấy Tường Tuyết Dung không???

Nhưng đối với điều này, An Tuấn Hạo quyết định làm ngơ. Bởi vì giờ đây, anh đã hoàn toàn gạt bỏ cảm giác tự ti. Anh tin vào tình yêu của mình cùng Tuyết Dung. Anh sẽ dùng thực lực của mình để chứng minh cho người ngoài thấy, anh đến với Tuyết Dung không phải vì tiền, mà chỉ vì lý do rất đơn giản, anh yêu cô.

An Tuấn Hạo hôm nay một thân tây trang, hạnh phúc mỉm cười nhìn Tuyết Dung dưới sự dẫn dắt của Lăng Thời Khiêm bước vào lễ đường. Cô hôm nay một thân váy trắng, sang trọng, phong cách, nhưng không kém phần thanh nhã, dịu dàng.

Xung quanh mọi người đều đứng dậy vỗ tay chúc mừng. Tại đây, đa phần đều là bạn bè cùng người thân của cô dâu chú rể. Thậm chí còn có cả những cặp tân nhân do Tuyết Dung một tay tổ chức hôn lễ cho, cũng đến chúc mừng. Điều này làm Tuyết Dung hạnh

phúc vô cùng. Trước đây cô luôn thay người khác tạo dựng hạnh phúc. Hôm nay rốt cuộc cô cũng có thể vì chính mình mà xây dựng hạnh phúc cho riêng mình rồi.

Hôn lễ diễn ra vô cùng long trọng cùng náo nhiệt. Tân khách nói đùa vui vẻ hòa nhập cùng nhau, tuy nhiên vẫn có người bức bối vô cùng.

“ Anh rốt cuộc muốn gì??? ” Tịnh Hà nhìn tên nam nhân chết tiệt cứ bám theo mình tức giận hỏi.

“ Đương nhiên là muốn cảm ơn a~ Lần trước cô giúp tôi làm tấm mộc chia tay với bạn gái cũ của tôi. Tôi còn chưa đền ơn cô đâu. Thế nào?? Cô rảnh không?? Chúng ta cùng đi ăn một bữa nha. ” nam nhân hoàn toàn không để tâm đến vẻ mặt tức giận của Tịnh Hà, mà ngược lại còn bày ra bộ tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn cô đầy hứng thú.

Không hiểu sao mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt tức giận, cả gương mặt đều trở nên hồng hồng của Tịnh Hà thì lại khiến cho tâm trạng của anh vui vẻ đến dị thường. Hơn nữa anh lại đột nhiên phát hiện, cô gái này tính tình rất thú vị, rất đáng để anh giành thời gian.

“ Anh đi chết đi. ” không nhắc đến chuyện này thì thôi, nhắc đến Tịnh Hà lại tức giận, vung chân đá vào chân nam nhân một cước, sau đó xoay người bỏ đi.

“ Nè, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại đó. ” nam nhân ôm lấy cái chân bị đau, thản nhiên nhìn theo bóng dáng Tịnh Hà rời đi mà khẳng định. Đây là anh nói thật, chỉ cần là cô gái do anh nhìn trúng, ai đều đừng hòng thoát được tay anh. Và cũng đừng ai có ý nghĩ, có thể giành được cô gái đó từ tay anh.

.....

Năm năm sau.

“ Duật Thần, Tuyết Nhi, đi từ từ thôi. ” Tuyết Dung phía sau nhìn hai thân ảnh nhỏ bé phía trước chạy vội vã, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“ Mẹ, Duật Thần ước hiếp con. ” Tuyết Nhi phụng phịu gương mặt nhìn Tuyết Dung ai oán.

“ Mẹ, là chị hai ước hiếp con mới đúng a~ ” An Duật Thần gương mặt nhỏ bé mếu máo cãi lại.

“ Được rồi, cả hai đứa đều có lỗi, đều bị phạt, được chưa??? ” Tuyết Dung vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm khắc hẳn.

“ Mẹ, đừng phạt chị hai mà, là do con làm sai trước. ” tiểu Duật Thần lập tức đứng ra cầu xin.

“ Mẹ, là con sai a~ Con là chị thì nên nhường cho em trai, mẹ đừng trách Duật Thần mà. ” Tuyết Nhi vẻ mặt cũng trở nên mếu máo, như sắp khóc năn nỉ.

“ Được rồi, mẹ chỉ nói đùa thôi, hai đứa không cần để ý, mau đi chơi đi. ” lúc này An Tuấn Hạo từ bên ngoài tiến vào, tươi cười vì hai đứa con giảng hòa.

“ Dạ, ba ba ” hai đứa nhỏ như nhận được ân xá, lập tức chạy đi chơi.

“ Vừa về tới, dạo này ở công ty bận lắm à??? ” Tuyết Dung cười nhìn An Tuấn Hạo ôn nhu hỏi.

“ Ân, không sao, anh lo được mà. ” An Tuấn Hạo mỉm cười trả lời.

Hai năm trước Tường Quang về hưu, Tuyết Dung chính thức tiếp nhận ngân hàng Quang Nguyệt. Nhưng mà An Tuấn Hạo chứng kiến cảnh vợ mình vất vả thì lại không đành lòng, đành xin nghỉ việc, vào tập đoàn Quang Nguyệt thay vợ gánh vác.

Anh dùng một năm thời gian, đã chứng minh cho mọi người thấy được bản lĩnh của mình. Và cũng dùng thời gian một năm trở lại đây, phát triển tập đoàn Quang Nguyệt ngày càng lớn mạnh hơn. Điều này làm cho những người từng nghi ngờ anh, đã nhìn anh với cặp mắt hoàn toàn khác xưa.

Giờ đây, dù bận rộn nhiều việc, nhưng hầu như ngày nào, anh cũng dành thời gian cho gia đình. Anh cùng Tuyết Dung sinh được một đứa con trai, đó là An Duật Thần. Hiện giờ trong gia đình, có con trai, có con gái, cũng đã đủ rồi. Cho nên đối với hai người bọn họ mà nói, đây chính là gia đình hạnh phúc mỹ mãn mà kiếp này họ rất cảm tạ định mệnh đã ban cho họ.

An Tuấn Hạo nhìn hai đứa con chơi đùa, cùng Tuyết Dung dịu dàng đang thay ba cha con chuẩn bị thức ăn, không khỏi cười càng thêm ôn nhu. Anh ngẩng đầu nhìn trời cao, trong lòng âm thầm cười, ‘Chị hai, Tuyết Nhi hiện giờ rất hạnh phúc, em cũng rất hạnh phúc, chị cứ yên tâm mà ra đi đi.’

Trên bầu trời, bóng dáng của An Tiêm Như dường như xuất hiện nhìn An Tuấn Hạo mỉm cười, sau đó biến mất, trả lại bầu không khí ấm áp, vui vẻ cho một gia đình nho nhỏ đang cùng nhau tận hưởng hạnh phúc hiện có của mình.

Hết chương 20.

Phiên ngoại.

Bạn có tin vào định mệnh hay không??? Đây là câu hỏi trước đây từng có nhiều người hỏi tôi, nhưng khi đó tôi lại không tài nào trả lời được. Bởi vì tôi không hiểu thế nào là định mệnh và tại sao lại phải tin tưởng vào nó.

Nhưng giờ phút này đây, nếu bạn hỏi tôi thì tôi có thể cho bạn biết.

Tôi tin tưởng vào định mệnh.

Năm năm trước, tôi vì bạn mình, đang lúc sự nghiệp đỉnh cao, chấp nhận từ bỏ, trở về nước. Lúc đó nhiều người cho rằng tôi ngốc, nhưng tôi thì lại không nghĩ thế. Sự nghiệp thành công, kiếm được nhiều tiền, nhưng thủy chung lại không thể giúp tôi có được tình bạn chân thật, không thể giúp tôi mua được thứ tình cảm chân thành tha thiết giữa những người bạn, đã từng cùng tôi chia sẻ vui buồn. Nên lúc đó tôi đã không hề do dự mà từ bỏ sự nghiệp, chọn bạn bè của mình.

Đến hôm nay, tôi cũng chưa từng hối hận vì điều đó. Bởi vì quyết định này của tôi, đã để tôi gặp được anh, tình yêu của đời tôi.

Tôi trước khi gặp anh, đã từng tiếp xúc qua rất nhiều người đàn ông. Tất cả họ đều là người có sự nghiệp riêng, nổi tiếng, thành đạt, anh tuấn và cũng là mẫu người trong mộng của nhiều cô gái. Nhưng với tôi, họ lại chẳng tạo được chút cảm giác rung động nào, nên chúng tôi đã quyết định trở thành bạn bè. Thậm chí trong đó còn có người kết hôn, đến nhờ tôi tổ chức hôn lễ giúp họ, lúc đó tôi đã vui vẻ mà nhận lời ngay.

Bạn bè tôi hỏi tôi rằng ‘Cậu không thấy buồn vì chuyện này à???’ nhưng tôi lúc đó lại không cho là thế. Cho dù đã chia tay rồi thì vẫn là bạn bè, đâu nhất thiết phải trở thành kẻ thù. Giữa con người với nhau, có duyên mới có thể trở thành người yêu, đã chia tay thì chứng tỏ duyên phận đã dứt. Thay vì giành thời gian đi quan tâm đến người đã hết duyên với mình, chi bằng sử dụng thời gian đó mà đi tìm duyên phận thật sự của mình. Chẳng phải sẽ hay hơn sao???

Và thực tế, tôi đã đúng. Tôi nhớ mãi lần đầu tiên gặp anh. Khi đó, tôi cùng con gái anh vừa trốn khỏi tay bọn bắt cóc trở về. Khi tôi nhìn đến anh lần đầu tiên, ấn tượng anh cho tôi chính là một người cha rất yêu thương, quan tâm con gái mình. Ba của tôi quả thật cũng rất thương tôi, nhưng do ông bận việc nên cũng không thường xuyên ở bên tôi lắm. Vì vậy từ nhỏ tôi luôn ngưỡng mộ những đứa trẻ được ba mẹ dẫn đi chơi. Chỉ là tôi biết mình không thể hưởng thụ niềm vui nhỏ nhoi đó, vì ba mẹ tôi không giống người khác.

Cho nên khi nhìn đến anh quan tâm con gái mình, lúc đó tôi đã rất hâm mộ hai cha con họ.

Từ bạn mình, tôi biết được anh là người cha đơn thân, lúc đó tôi càng thêm khâm phục anh. Một người đàn ông, một thân, một mình làm gà trống nuôi con, thậm chí còn khó hơn một người mẹ đơn thân. Huống chi, đây còn là một đứa bé gái, có rất nhiều chuyện rồi sẽ phát sinh khi con bé đến tuổi dậy thì. Lúc đó tôi thật rất tò mò, anh sẽ xử lý ra sao??? Nhưng mà anh dường như không hề quan tâm đến chuyện này, mà vẫn như cũ, yêu thương con gái mình, chăm sóc nó chu đáo.

Lần đầu khi anh hẹn tôi cùng con gái anh đi ăn trong điện thoại, giọng nói anh ngập ngừng, khó nói, khiến tôi không khỏi buồn cười. Vì theo tôi biết, anh là một người rất ít nói, lại lạnh lùng, thế mà không ngờ anh cũng có một mặt đáng yêu như thế.

Khi chúng tôi gặp mặt, nhìn anh quan tâm đến con gái, cùng thái độ ngượng ngùng khi đối mặt với tôi, khiến tôi nhẫn không được, chút nữa cười ra tiếng, vì anh thật sự rất đáng yêu a.

Khi tôi cùng anh đến nhà bác Triệu, nhìn Triệu gia sau khi biết anh có con gái riêng, nhưng lại hiểu lầm anh như thế mà vẫn qua lại với tôi. Vì thế họ liên tục khuyên anh từ bỏ. Lúc đó tôi biết, họ làm vậy là tốt cho anh. Bởi vì với cá tính của ông ngoại cùng ba tôi, chắc chắn sẽ không chấp nhận chuyện này, đến lúc đó người chịu thiệt chỉ có anh. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt ưu buồn, cùng đau khổ của anh thì tôi lại không hề nhẫn tâm được. Thậm chí trong lòng tôi còn cảm thấy rất đau, rất khổ sở.

Tôi và anh mất liên lạc ngay sau đó, ba tuần dường như trống rỗng. Cái ánh mắt đau lòng của anh, thái độ miễn cưỡng cười của anh vào cái ngày tiễn tôi về đến nhà, luôn quay cuồng và ám ảnh trong đầu tôi. Hình bóng của anh khiến tôi không tài nào quên được, nhưng tôi lại không biết phải làm sao cả.

Đến một hôm, khi tôi đi trên đường, chứng kiến một người đàn ông, đang ôm một cô gái, khóc đau thương. Do bản tính tò mò, khi đó tôi mới đến gần xem thử. Thông qua cuộc nói chuyện của người xung quanh, tôi mới biết được một ít chuyện. Thì ra cô gái đó cùng người đàn ông yêu nhau nhưng cô gái đã từng có một đời chồng, còn có một đứa con riêng nên gia đình bên nhà trai phản đối. Người đàn ông lúc đó do dự, không biết nên làm thế nào thì cô gái lại phát hiện mình bị ung thư, không sống được bao lâu nữa. Đến khi cô gái sắp chết thì người đàn ông lúc này mới đưa ra quyết định, nhưng tất cả đã quá trễ. Vì mọi chuyện đã không thể vãn hồi được nữa.

Lúc đó, tôi chợt hoảng hốt nhận ra một điều. Anh làm cảnh sát, tính mạng lúc nào cũng nguy hiểm nên nếu có một ngày, anh thật sự bị thương, mà không may xảy ra

chuyện thì.....

Khi tôi nghĩ đến đây thì đã không dám nghĩ tiếp nữa. Bởi vì tôi sợ hãi. Đúng, chính là sợ hãi, sợ một ngày không thể nhìn thấy anh được nữa, đến lúc đó tôi không biết phải làm sao??? Lúc này tôi mới nhận ra, không biết từ lúc nào, hình ảnh người cha hiền từ của anh, hình ảnh ngượng ngùng khi đối diện với tôi của anh, thậm chí là hình ảnh đau lòng của anh đêm đó, tất cả đều đã khắc sâu vào lòng tôi. Đến giờ phút này đây, tôi mới hiểu một điều sâu tận trong tim. Thì ra anh vốn đã ở trong lòng tôi, kể từ cái lúc chúng tôi gặp nhau đó, ấn tượng đầu tiên của anh đã khắc sâu vào tôi, nhưng tôi chẳng qua không hay biết mà thôi.

Nghĩ đến đây, tôi đã hạ quyết tâm. Cho dù mọi người phản đối, tôi cũng sẽ đến với anh. Bởi vì tôi biết, anh cũng yêu tôi. Quyết định này của tôi đã khiến ông ngoại tôi nổi giận, thậm chí chúng tôi còn vì chuyện này mà cãi nhau. Đây là lần đầu từ nhỏ đến giờ, tôi cùng người ông yêu thương tôi hết mực này to tiếng, cũng là lần đầu tôi cãi lời ông. Nhưng tôi biết mình sẽ không hối hận vì chuyện này.

Sau khi ba tôi biết chuyện này, đã cho người điều tra về anh, và khi kết quả vừa được báo cáo khiến tôi rung động không thôi. Tuyệt Nhi không phải con ruột của anh, mà chỉ là cháu của anh thôi. Lúc đó tôi thật sự đã rất sốc, không thể nào nói nên lời, trong lòng tôi biết bao cảm xúc dâng trào. Xấu hổ, đau lòng, cảm động, tôn sùng, thậm chí là ngưỡng mộ. Tất cả chúng cùng hòa lẫn vào nhau khiến tôi nhất thời ngốc lảng, không biết hành xử ra sao.

Trong thời đại này, lại có một người đàn ông, đem cháu của mình, làm con gái ruột, không bận tâm chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tương lai, cùng hạnh phúc sau này của mình. Không những thế, anh vẫn rất mực yêu thương con bé. Thậm chí vì con bé, tôi không biết anh rốt cuộc đã từ bỏ bao nhiêu hạnh phúc, cùng bao nhiêu thời gian có thể cùng bạn bè vui đùa, có thể cùng những người yêu trước đây gặp mặt. Tôi thật sự không rõ, lúc đó tôi đột nhiên cảm thấy anh rất vĩ đại. Trong lòng tôi, quyết tâm ở bên cạnh anh lúc này, lại càng mãnh liệt hơn không gì có thể ngăn cản được nữa.

Ông và ba mẹ tôi sau khi biết được chuyện này, cũng không khỏi sửng sờ. Nhưng sau đó là đồng ý chuyện của chúng tôi. Lúc đó, tôi đã rất vui mừng, rất muốn bay đến bên cạnh anh nói cho anh biết, nhưng tôi phải cố gắng lắm mới có thể khống chế được mình. Bởi vì tôi biết tôi không thể lỡ mất lúc này, tôi phải cho anh một bất ngờ.

Tôi và anh lại gặp lại nhau. Ánh mắt anh nhìn tôi lúc này cho tôi biết, anh vẫn không muốn buông tay tôi. Nhưng khi anh biết thân phận của ba mẹ tôi thì thứ mà tôi nhìn đến chính là ánh mắt tuyệt vọng của anh. Điều này khiến tôi đã rất đau lòng. Ba bên cạnh bảo tôi hãy để ông nói chuyện với anh. Tôi nhìn ba, rồi lại nhìn anh, sau đó tôi đã đồng ý.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với ba tôi, ánh mắt anh nhìn tôi lúc này là tràn ngập yêu thương cùng cảm động. Tôi chỉ mỉm cười không đáp, cùng theo anh ra bãi biển. Tại đó, chúng tôi rốt cuộc đã đem những chuyện giấu trong lòng bao lâu nay, bộc lộ ra hết. Vào giây phút đó, chúng tôi cũng đã thật sự có thể hiểu biết nhiều hơn về đối phương. Điều này với chúng tôi mà nói, chính là sự bắt đầu, một bước ngoặt lớn trong mối quan hệ của cả hai.

Lúc đó tôi hỏi anh vì sao yêu tôi??? Anh chỉ mỉm cười rồi sau đó thâm tình nhìn tôi trả lời. Vì khi anh gặp tôi lần đầu, thứ mà anh nhìn thấy ở tôi chính là một cô gái kiên cường mạnh mẽ, hoàn toàn không giống với những cô gái trước đây anh từng quen. Tuyệt Nhi lúc đó cũng rất thích tôi, anh thấy được tôi là thật tình quan tâm Tuyệt Nhi, chứ không hề giống các cô gái trước đây. Bọn họ vì tiếp cận anh, mà tìm cách lấy lòng con bé, thậm chí là giở trò lừa gạt. Điều này đã làm anh cảm động sâu sắc.

Lần đầu hẹn tôi đi ăn, anh không hiểu sao mình lại lung túng. Khi đó, anh cảm thấy mình vô cùng hồi hộp, không nói nên lời. Cảm giác này trước đây anh chưa từng có bao giờ. Sau đó thì khi đối mặt với tôi, anh lại đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, không biết nói ra sao. Nhìn đến tôi tận tình xử lý công việc chỉ một câu nói khiến hai người sắp trở thành thông gia nhanh chóng hoà hảo khiến anh cảm nhận được một sự đặc biệt khác ở tôi.

Nhưng khi đến Triệu gia thì tất cả mọi thứ với anh lúc đó gần như sụp đổ. Lúc đó, anh biết anh cùng tôi không thích hợp nên anh quyết định mang cảm tình vừa mới nảy mầm này chôn xuống đáy lòng. Nhưng anh cũng thật không ngờ. Thời gian qua đi, không những không quên được tôi, ngược lại khiến anh càng nhớ tôi nhiều hơn. Cảm xúc của anh lại sâu hơn một tầng nữa và mầm tình yêu mà anh cứ nghĩ đã chôn xuống kia, không biết từ lúc nào đã kết cành, ra hoa. Anh lúc đó đột nhiên đã rất sợ hãi, sợ rằng anh và tôi sẽ không thể nào. Nhưng khi gặp lại tôi, cùng ba tôi nói chuyện, anh mới biết thì ra anh còn cơ hội. Khi đó, anh đã rất vui mừng, thậm chí không thể nào nói nên lời nào.

Ông tôi giúp anh giải quyết chuyện của ba ruột Tuyệt Nhi. Tôi biết anh phân vân, không biết nên xử lý ra sao. Thế nhưng cũng may Tuyệt Nhi thông minh, hiểu chuyện nên cuối cùng cũng đã giúp anh hạ quyết tâm mà lấy lại công bằng cho chị mình.

Sau khi kết thúc, anh cùng tôi có một hôn lễ lãng mạn. Chúng tôi kể từ ngày đó đã bắt đầu một tương lai tốt đẹp hơn. Một tương lai thuộc về chúng tôi, thuộc về gia đình mới mà chúng tôi gây dựng nên sau khi trải qua biết bao khó khăn.

Giờ đây, tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc, không còn gì có thể đòi hỏi hơn nữa. Và tất cả những điều kỳ diệu này, tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ đạt được đến vào một ngày

nào đó.

Nhưng duyên phận chính là thế.

Mỗi người trong chúng ta...

...sẽ có một vận mệnh của riêng mình.

Con người sau khi sinh ra và tồn tại trên đời này, đều đã được định mệnh sắp đặt sẵn cho mình một tương lai riêng, một hạnh phúc riêng.

Vì thế, bạn đừng bao giờ bỏ cuộc mà hãy tin tưởng vào tương lai, vào ngày mai.

Thậm chí là tin tưởng chính mình....

Vì chỉ có như thế, rồi cũng sẽ có một ngày, bạn sẽ tìm thấy hạnh phúc cho chính mình.

_____ **[TOÀN VĂN HOÀN]** _____